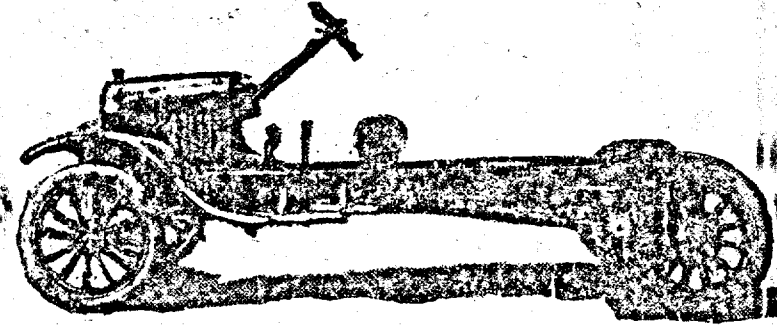

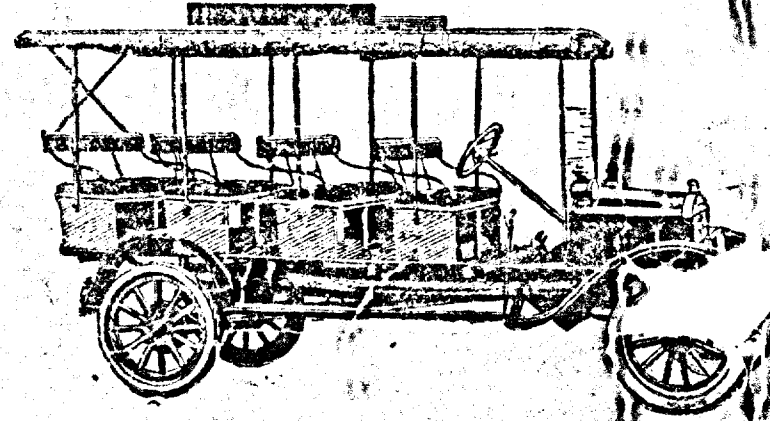
“இந்து நேசன்” அனுபந்தம்—1924

Ford

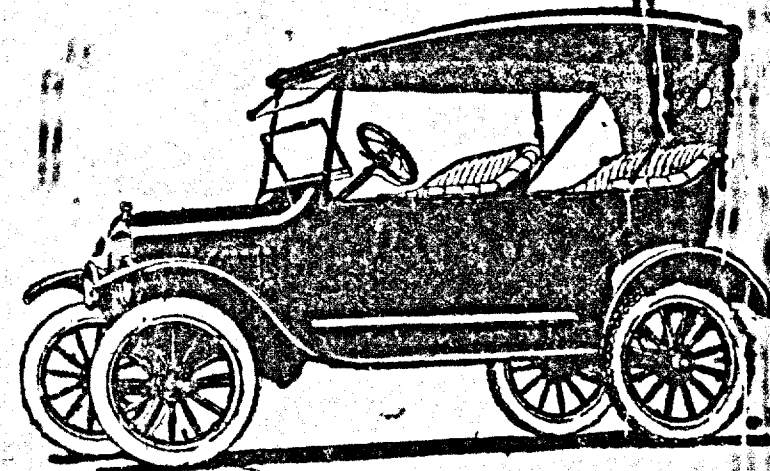
“ஸ்போர்ட்டிங்க்ஸ் (உபதரணக் கருவிகள்) விசேஷித்துக் கூடிய ஒரேவகை மோட்டார் வண்டி இதுவே.

ஒரு டன் ஏற்றிச் செல்லும் போர்டி
டிராக் சாசில்

A. மாதிரி மாதல்
16 பேர் உட்கார்க்கடிய போர்டி டல்
பிரயாணிகளை யேற்றிச் செல்
வதற்காக

போர்டில் ரேங்குக்கான வண்டிகள்
எல்லாக் காரியங்களுக்கும்
உபயோகமாகவது.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட சிளையண்டுகளுக்கு சல்லான தவணைகளிற் பணஞ் செலுத்தி மோட்டார் வண்டிகள் வாங்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும்.
தென்னிந்தியாவுக்கும் நிஜாம் ராஜ்யத்திற்குமான இறக்குமதி ஏஜெண்டுகள் இவர்களே யாவர்

**Messrs. OAKES & Co., Ltd.,
MADRAS.**

விலைகள்.

டிராக் கார்	ரூபா	2,360
ரன்னபெளட் ஸ்டார்ட் ரோடு கூட	”	2,500
ஸ்டாண்டர்டு சாவில்	”	1,945
டிராக், டெஸ்ப் ஸ்டார்ட் ரோடு கூட	”	2,650
லீடன்,	ரூபா	3,895
எஹன்,	”	3,895
* லாண்டோலெட்,	”	5,000
* டி-லீடர்	”	3,200
கூப்	”	3,510
ஸ்போர் சிம்மக்குடயரும், டீயூபும்	”	75
ஒரு டன் சாவில்	”	2,200
16 லீடர் பஸ்	”	3,125
டிப்பிள் ஒரு டன் லாரி	”	2,475
பிளாட் ஒரு	”	3,075
போர்டுடன் டிராக்டர்	”	3,250

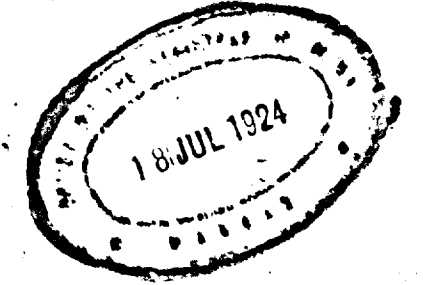
விதி துரத்துக்கான அமைப்பு
போடு கூடிய போர்டுடன்
டிராக்டர். 4700

* இவைகளது உடல்வன் ஆகிலெத்தவை

டெலிவரி F. O. R. மதராசு.

ஸ்பெஷல் பாடிக்களுக்கும், கலப்பை, மற்றவர்கள் விவசாயக் கருவிகளுக்கும் அப்ளிசேஷன் செய்துகொண்டால் பதில் அளிக்கப்படும்.

“இந்து நேசன்” அனுபந்தம்—1924

fit
DUNLOP
and BE SATISFIED

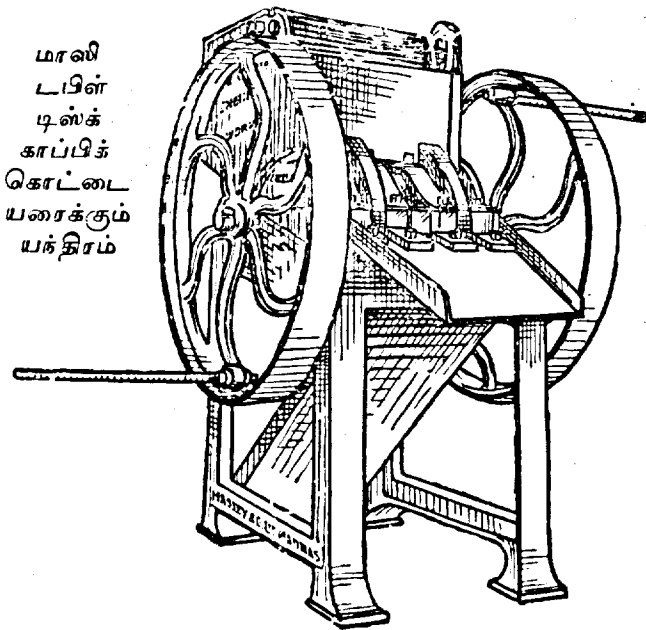
MASSEY & CO LTD

ENGINEERS

MADRAS

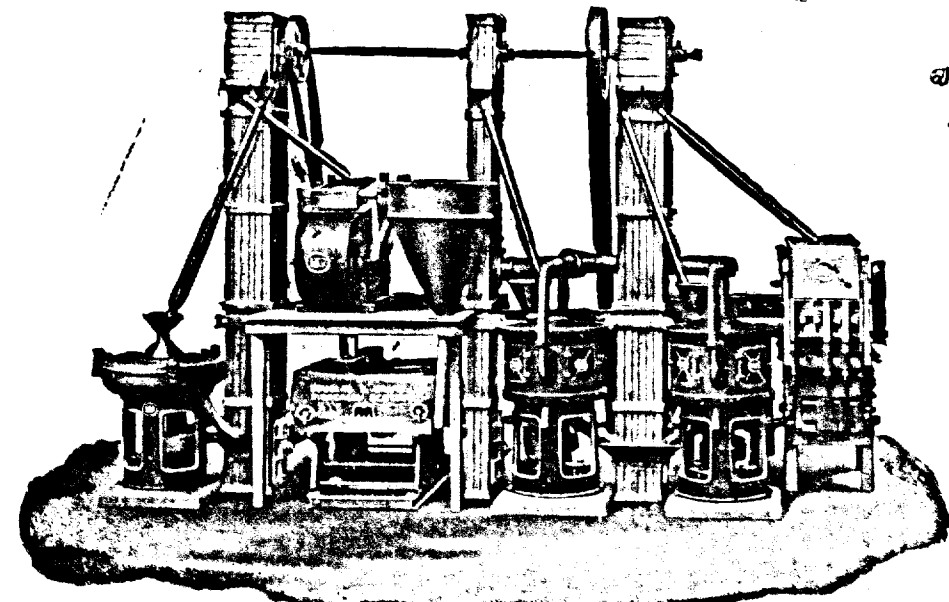
ஆய்சும் தொழிற்குடமும்
மெயின் ரோட்,
ராயபுரம்
தபாற் பெட்டி 60
மதராசு

மாஸி
டபிள்
முஸ்க்
காப்ரிக்
கொட்டை
யரைக்கும்
யந்திரம்

வாரினால் இயக்கப்
படும் கரும்பு நசுக்கிச்
சாறு பிழியும்
யந்திரங்கள்.

அசவு.	பிரேக்	ஒரு காலில் 10
	ஹார்சு	மணி கோரம் வே
	பவர்.	லை செய்தால் சா
		று பிழியக்கூடிய
		கரும்பின் எண்...
8" x 8"	4	4 டன்
12" x 18"	9	15 "
16" x 24"	20	37 "

சுழலையில் டக்லாஸ் அண்ட் கிரா
ண்டினால் செய்யப்பட்டிருக்கும் கழற்சிப்
பூட்டக்கூடிய

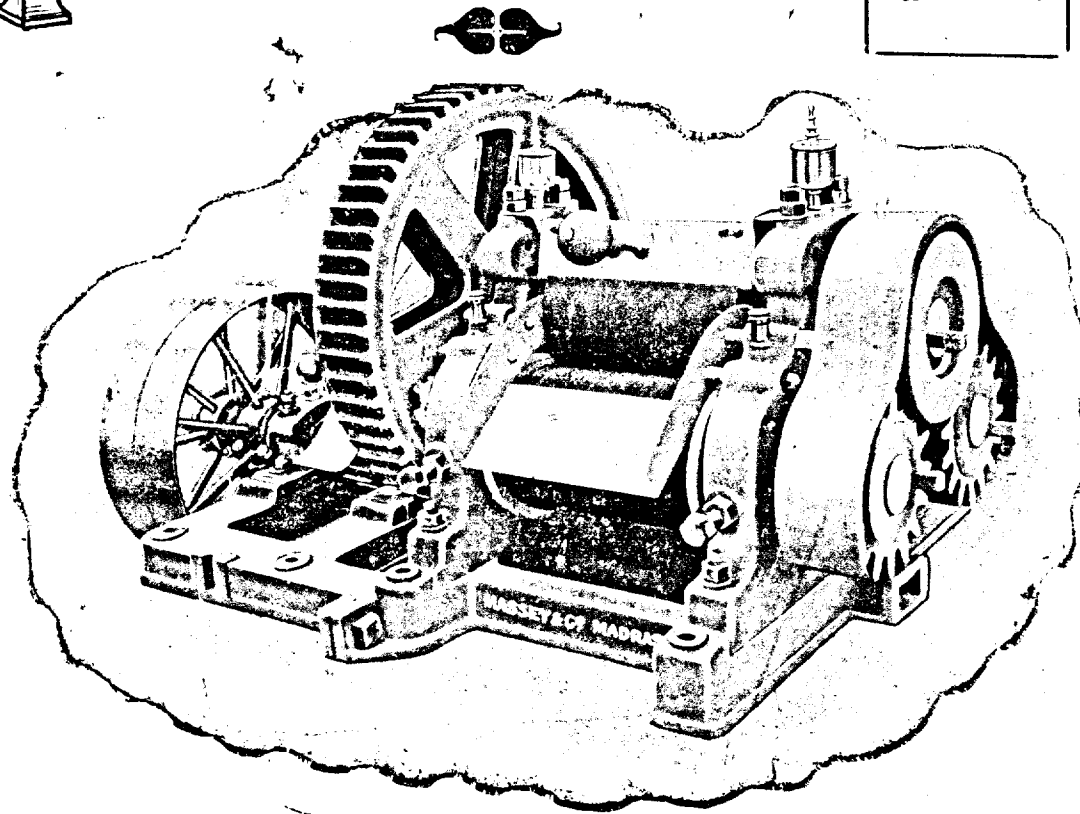
ரைஸ் மில்லுகள்

மணி 1-க்கு அரைக்கக்கூடிய அரிசியின்
தூற்றளவை
5, 10, 15, 20, 30, 40, 50

தெனிந்தியாவுக்கு காகங்கள் லோஸ் ஏஜென்
டானபடியிலே ஹீல் விவரப்பட்டியற்பு
வோர் எமக்கு எழுதிக்கொள்வார்களாக.

காபி பல்பர்கள்

இந்த யந்திரங்களை உற்பத்தி செய்வதில்
எமக்கு அனுபவம் உண்டு ஏனென்றால்
1876-ம் ஆண்டு முதல் பரிசீலனை பண்ணி, சீர்
திருத்தி அனுபவம் பெற்றிருக்கிறோம்.

ஒத்தை
இரட்டை
விம்புள்ளது
ப்ரெஸ்ட் வகை
யும் உள்ளது.
கையினாலும்
இயக்கலாம்.
கிசையினாலும்
இயக்கலாம்.

ஒரு தீர்மானமாகப் போட்டு ராஜப்
பிரதிகாரங்களுக்குச் செபர்சு செய்தார்
கள். இந்தத் தீர்மானத்திற்குள்ளாக
முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. இந்திய
யாவின் விஷயங்களைப் பிரிட்டிஷ் சார்வ
பெளமப் பொருட்காட்சியில் சவ
ஸிப்பதற்காகத் திறமையும் புத்தியும்
கல்வியும் வாய்ந்த கம்மிஷனர் ஒருவ
ரை நியமித்தார்கள். பொருட்காட்
சியை ரமணியமாகவும் உபயோகமாக
வும் செய்வதன்மீதும் அட்லாஸைரி
கமிட்டி போன்றும் இங்கிலாந்தில் ஏற்
படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்
களைக் கொண்டு இந்தியக் கூடத்திற்
காக மாதிரிகளும் மதிப்புத் திட்டங்
களும் போட்டுத் தயாரிக்கப்பட்டன.
இவ்விதம் இவர் போட்ட மதிப்புத்
திட்டத்தைக் கொண்டு முதல்தரமான
இந்திய வகையில் இந்தியாவுக்கான
கூடத்தை அமைத்திருக்கிறார்கள்.
இந்தியாவிலுள்ள பல வகைப்பட்ட
மாகாணங்களிலிருந்தும் சுதேசராஜ
யங்களிலிருந்தும் அனுப்பப்படும் அரு
மையான சாமான்களை நீதாசிப்பதற்
காக மத்திய ஸ்தாபன மொன்றை
அமைத்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவி
லுள்ள பிரதமமாகாணங்களின் கூட்டக்
கொள்கைகள் தமது சொந்தக்கூடங்
களையும் முக்கியமான சுதேச ராஜ்யங்
கள் இந்தியப் பகுதியில் தமது சொந்
தக் கூடங்களையும் வைத்திருக்கின்றன.

இந்தியப் பிரிவில் இந்தியாவிற்குச்
செய்யப்பட்ட சாமான்களெல்லாம் கேர்
மையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தி
யாவிற்குக் கொடுக்கும் கிளபார்களின்
எல்லா வற்றையும் அவ்விடத்திற்குக் காண
லாம். மாகாணங்களிலும் இந்திய சம
ஸ்தானங்களிலும் வசிக்கும் எக்ஸ்பிட்
ர்கள் தமது சாமான்களைக் காட்சியில்
கிருத்தி விற்கும்படித் செய்துகொ
ண்டால், அப்படிப்பட்ட மனுவை
தான் அதிகாரிகளுக்காவது செய்து
கொள்ளவேண்டும். காட்சிச்சாலையி
லுள்ள “ஸெண்டர்ஸ் கோர்ட்டு” என
ப்படும் மத்தியப் பிரிவை இந்தியா
கவர்ன்மெண்டார் நிர்வகித்து வருகி
ருள்ளவையால் அந்தப் பிரிவில் செ
ரக்கப்படவேண்டிய காட்சிப் பொரு
ள்கள் மண்டலம் முழுவதிலும் உப
யோகப்படுவனவா யிருக்கவேண்டும்.
அந்த மத்திய கோர்ட்டில் ஸ்தலம்
பெற விரும்புவோர் இந்தியக் கமிஷ
னருக்கு விக்குரபனம் செய்துகொள்
ளவேண்டும்.

போது விதிகள்
பிரிட்டிஷ் ஸாமராஜ்யப் பொருட்
காணி அதிகாரிகள் விதித்திருக்கும்
பொது விதிகள் இத்துடன் சேர்க்கப்
பட்டிருக்கின்றன. இந்தியப் பொ
ருள்களுக்கான விசேஷ விதிகளையும்
இதனிடம் காணலாம்; இந்திய எக்ஸி
பிடர்கள் இவ்விதிகளைக் கவனிப்பார்க
ளாக. இந்தியப் பொருள்களும் இந்
தியக் காட்டடங்கனும் கம்மிஷனரின்
மேற்பார்வையிலிருக்கும் எவ்வகை
யான உதவிக்கும் கம்மிஷனருக்கே
மனுச் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

விதிகளின் சங்கிரகம்
எக்ஸ்பிடர்கள் கவனிக்கவேண்டிய
விதிகள் சுருக்கமாக கீழ்க்கண்டபடி
ருந்திருக்கின்றன:—

1. “அனோலியேஷன்” எனப்படு
வது 1924-ம் வருஷத்திற் பிரிட்டிஷ்
எம்பர் எக்ஸ்பிஷன் என்னும் ஸார்வ
பெளமப் பொருட் காட்சியைக் குறித்
தும், இந்த அனோலியேஷன் உத்தி
யோக அங்கீகாரத்தினை ஏற்பட்டப
ருப்பத்தோடு மாஃகிமை பொருத்திய
அரசாங்காவத்தியாரின் நிர்வாக ஆத
ரிப்பையும் பெற்றிருக்கின்றது. இந்
தப் பொருட்காட்சியினால் பிரிட்டிஷ்
ஸாமராஜ்யத்திலுள்ள ஸாதகக் கரு
விகளையும் உற்பத்தி செய்வதற்கான
திறமையையும் உலகத்தாருக்கு நிரூ
பிக்கவேண்டுமென்பதே இந்த “அ
னோலியேஷன்” கருத்து.

H. R. H. The Prince of Wales, K.G., President of the General Committee.

“எக்ஸ்பிடர்” என்பது இந்த விதி
களிற் போட்டிக் காட்சிச் சாலையில் ஸ்த
லம் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கும் எந்த
மனுவையோ, எந்தக் கம்பெனியோ,
எந்த வியாபாரியோ, எந்தக் காட்சிப்
பொருளையோ, எந்த ஸ்தாபனமோ,
அவ்வகைக்குக் குறிக்கும்.

இந்த அனோலியேஷனுக்கான
அனோலியேஷன் பொதுக் கொடு
கும் எவ்வகைப்பட்ட அதிகாரமோ
கிளப்பாமோ, மற்றமெப்படிப்பட்ட
தஸ்தாவேஜியோ, இக்காட்சிச்சால்
லுள்ள மானேஜராவது அல்லது
ஜனரல் மானேஜராவது அல்லது
டெண்ட் ஜனரல் மானேஜராவது அல்லது
காரியதரிசியாராவது மற்றும் அபு
போதைக்கப்போது நிர்வாக கொண்
விரால் கூடித் “தீர்மானிக்கப்படும்.
உத்தியோகஸ்தர்களுக்காவது கை
யொப்பமிடப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

2. பொருட்காட்சியின் டலன்:—
அடியிற் குறிப்பிட்ட பத்துப் பிரிவு
களுக்குக் கீழாகக் காட்சிப் பொருள்க
ள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும்:—

பிரிவு A	ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆசிர வகை
" B "	விளம்பரங்கள்.
" C "	போக்குவரத்து ஸாத னங்கள்.
" D "	யந்திரவகைச் சகல வகை.
" E "	செயற்கைப் பொரு ள்கள்.
" F "	வாசஸ்தானங்கள்.
" G "	கல்வி சாஸ்திரப் பல் கை.
" H "	ஆதர்பயிற்சிகள்.
" I "	பாதாபப்படி.
" J "	குடியேற்ற வசதிகள், ஜூசாச் சிசுக்கள் மும்.

இந்தப் பிரிவுகள் 45 க்குருப்புகளாக
கவும் 150 வகுப்புகளாகவும் பிரிக்கப்
பட்டிருக்கும்.

3. காணிக் கடைபெறும் காலம், திற
ந்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நேரம்:—
இப்பொருட் காட்சிச் சாலையானது
1924-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாத மத்தி
யில் ஆரம்பமாகியது. அக்டோபர் மாத
த் கடைசியிலாவது நடத்தப்படும்.
பொருட்காட்சிச்சாலை பகல் 10 மணி
யிற் தொடங்கி 11 மணி வரையில் திற
ந்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மாயினும்,
காட்சிப் பொருள்களைச் சம்பந்தித்த
மட்டில், இரவு பத்து மணி வரையில்

தான் நிதரிக்கப்பட்டிருக்கும். ரூயி
ற்றுக் கிழமைகளிற் தவிர்த்த மற்ற
நாட்களில்தான் இம்மாதிரி. ஓய்ந்து
க் கிழமைகளில் காட்சிச் சாலையைத்
திறப்பதா வேண்டாமா என்பதைத்
குறித்து ஆலோசனை செய்துகொண்
டிருக்கிறார்கள்.

4. எல்லைத்திற்கான மனு:— இம்
மனுக்கெல்லாம் அனோலியேஷன்
ஜனரல் மானேஜருக்கு விளாஸமிடப்
பட்டிருக்கவேண்டும். அவை ஒப்பி
கேட்டில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்
டும். கோரப்பட்ட ஸ்தலத்தைக் கொ
டுக்கும். உரிமையோ அல்லது மற்ற
தனிக்கும் உரிமையோ காட்சிச் சாலை
பதிகாரிகளிடம் ரிஸர்வ் செய்யப்பட்
பிருக்கின்றது.

காட்சிச் சாலைக்குக் கொண்டு வந்து
நிதரிக்கப்படும் சரக்குகள் எல்லாம்
பிரிட்டிஷ் வசதிபத்தியத்திற்குள்ளா
கவே செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

மற்றும் கீழிப் பொருள்களும் இதர
வஸ்துகளும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தி
யத்திற்குள்ளாக விற்கத்தே ஆகும்
பட்டவையா யிருக்கவேண்டும்.

மனுதரத் தனியாக இடம் வேண்
டுமென்று கோரும் ஒவ்வொரு குறுப்
பையப் பற்றின ஸ்தலத்திற்கும் ஒப்பி
கேட்டில் மனு எழுதி அனுப்பவேண்
டும்.

5. இடத்திற்கான கட்டணம்:—பிர
தம கட்டிடத்தினிட் புறத்திலேயுள்ள
தரை:—சுமார் அடி ஒன்றுக்கு 20
பீஸ்லிங்கு.

முன்னணி ஒன்றுக்கு அதிகமாக
இருக்கும் ஸ்டான்ட்களுக்கு அதிக
சாஜா செய்யப்படுவதன் விவரதி
வருமாறு:—

2. முன்னணிகள் கொண்ட ஸ்டா
ன்ட்களுக்கு அடி ஒன்றுக்கு 10 பீஸ்
லிங்கு.

3. முன்னணிகள் கொண்ட ஸ்டா
ன்ட்களுக்கு அடி ஒன்றுக்கு 25 பீஸ்
லிங்கு.

4. முன்னணிகள் கொண்ட ஸ்டா
ன்ட்களுக்கு அடி ஒன்றுக்கு 40 பீஸ்
லிங்கு.
கட்டிடங்களுக்குள்ளான தவர் ஸ்த
லம்:—10 அடி உயரமுள்ள ஒரு சவ
ரில் நீட்டி வாக்கில் ஒரு அடிக்கு 2
பவுன் சாஜா செய்யப்படும். இந்த

உயரத்தை இன்னும் அதிகரிக்க விர
ும் எக்ஸ்பிடர்களுக்கு ஸ்பெஷலாக
வேறு சாஜா செய்யப்படும்.

நிலத்தில் ஸ்தலம்:—வெளிக் கிட
ிடம் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பு
வோர்க்கு இடத்திற்குத் தகுந்த சா
காரம் சாஜா செய்யப்படும்.
தள்ளிக்கொடுத்தல்கள்

250 பவுனுக்கு மேல் 500 பவுனுக்
குள் ஆகும் கணக்குகளுக்கு 100-க்கு
5-வீதம் தள்ளிக் கொடுக்கப்படும்.

500 பவுனுக்கு மேல் 1000 பவுனுக்
குள் ஆகும் கணக்குகளுக்கு 100-க்கு
12-வீதம் தள்ளிக் கொடுக்கப்படும்.

1000 பவுனுக்கு மேல் 1500 பவுனுக்
குள் ஆகும் கணக்குகளுக்கு 100-க்கு
10-வீதம் தள்ளிக் கொடுக்கப்படும்.

1500 பவுனுக்கு மேற்பட்ட கணக்
களுக்கு 100-க்கு 12-வீதம் தள்
ளிக் கொடுக்கப்படும்.

அடியிற்குறித்த பிரகாரம் பணம்
செலுத்தப்படாவிடத்து இந்த டிஸ்
கௌண்டன் (தள்ளிக் கொடுத்தல்
கள்) முன்னிடப்படமாட்டா:—

எவ்வளவு இடம் வேண்டுமென்று
மனுச் செய்துகொள்ளப்படுகிறதோ
அவ்வளவு இடத்திற்கான பணத்தில்
100-க்கு 10 வீதமாகவது முன் பண
மாக அனுப்பிவிடவேண்டும். அப்படி
அடவான்லோடு வராத எந்த மனு
வும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட
மாட்டாது. பாக்ஷிற்குக்கும் பணம்
அடியிற்குறித்த பிரகாரம் செலுத்தப்
பட வேண்டும்.

அல்லாட்மெண்டின்போது (ஜனவரி
மாதக் கடைசியில்) 100-க்கு 20 வீதம்
ஏப்ரல் மாதம் 30-க் தேதியில் 100
க்கு 20 வீதம்.

ஜூலை மாதம் 31-க் தேதியில் 100
க்கு 25 வீதம்.

அக்டோபர் மாதம் 31-க் தேதியில்
100-க்கு 25 வீதம்.

எக்ஸ்பிடர்கள் செலுத்தியிருக்கும்
பணங்கள் எவ்விதத்திலும் திருப்பப்
படமாட்டா; ஆனால், இடம் கொ
த்துக் கொடுத்தபிறகு ஒரு எக்ஸி
பிடர் வாய்க் வாங்கிக்கொள்ள உத்த
ரவு கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளும்
பட்சத்தில், சங்கத்தவர் விரும்புமி
டத்து எக்ஸ்பிடர்களுக்கு அவர்தம்
மனுவின்மேலும் பாதிப்பணம் கொடுக்
கலாகும்; இந்த எக்ஸ்பிடர்கள் செலு
த்தியிருக்கக்கூடிய தொகைகளும் செ
ரத்திக் கொடுக்கப்படும்.

பணம் செலுத்தவதற்காகச் செ
குகள் அனுப்புவோர் “பிரிடிஷ் எம்
பர் எக்ஸ்பிஷன் (1924) இலாகாப்
பட்டது” என ஒரு எழுத்துவதுடன்
குறுக்காக “ஸாமிட்சு பாக்டு; வியா
பரிக்கக்கூடாது” என்றும் குறித்திரு
க்க வேண்டும்.

6. சரக்குகளை அவ்வவ்விடத்தில்
வைப்பது, இடம் விட்டு இடம் கொ
ண்டு போவது முதலியன:—

1924-ம் வருஷம் மார்ச் மாதம்
29-க் தேதிக்கு முன்பாக பொருட்
காட்சிச் சாலையில் சரக்குகள் சேரும்
பட்சத்தில் 5 வது பிரிவில் கண்ட கார்
ஜுக்கு அதிகமாக இராமல் சங்கத்
தார் சரக்குகளைக் காட்பதற்கு ஏற்றுக்
கொள்ளுவார்கள். அந்தத் தேதிக்கு
ப் பிறகு எச்சரக்குகளையும் காணிச்
சாலையில் வைக்க மறுத்தளிக்கும் உரி
மை சங்கத்தாருக்கு உண்டு. தனித்த
காணிப் பொருளே அல்லது ஒரு
டன் எடைக்கு அதிகப்படாத தனி
த்த பொட்டிகளோ காட்சிச் சாலையில்
வைக்கப்படுவதற்கு ஸ்பெஷல் சாஜா
உண்டு, எந்தெந்தச் சரக்குகள் சேர்க்
கப்படவேண்டும்

(a) பொருட்காணி வாயிலில் சரக்
குகளை டெலிவரி வாங்கிக்கொள்வது;
(b) எக்ஸ்பிடர்களுக்குக் குறிக்கப்
பட்ட ஸ்தலத்திலே சரக்குகளை வை
ப்பது.

உயர்தர வைத்தியானுஸார வித்தெளவுதம் என்ன?

ALETRIS CORDIAL RIO

எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ

இந்த மகநீயம் மருந்தானது

25 வருஷங்களுக்கு அதிகமாக உலகப்பிரசித்திபெற்றது. டாக்டர்களாலும் மகா ஜனங்களாலும் மகிழ்ந்து பேசுபொச்சாக்கப்படுவது. அடிக்கடி ஸ்திரீகளைத் தாக்கும் பலவகைப்பட்ட நோய்களைக் கண்டிப்பது. மாதவிடாய் காலத்தில் அடிவயிற்றில் உண்டாகும் வலியை அடியுடன் அகற்றுவது. ருதகவாயுவின் கோளாறுகளைக் கண்டித்து உறுப்புக்களை நன்னிலையில் காட்டுவது. பித்த காமாஸையைப் போக்கிப் பெண்பிள்ளைகளின் சர்ப்பகோசத்திற்குப் பலமளிக்கும் தன்மையது.

12-வயதுமுதல் 18-வயது வரையிலுள்ள பாலிகைகளுக்கு இன்றியமையாதது. ஒவ்வொருவருடைய அகத்திலும் இருக்கத் தகுந்த குடும்ப ஔஷதம்.

அன்னை, மனைவி, குமாரி, சோதரி, மருகி, அத்தை, தோழி முதலான ஸ்திரீ ரத்தினங்களைக் கனிகாமாகக் காக்கும் கண்ணியம்வாய்ந்த கனகரத்தினமாம் இந்த

எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ

இதைக் குறித்து அனேக டாக்டர்கள் அங்கீகரித்துப் பேசுகிறார்கள்.

ரத்தநிலை து சோகைபிடித்துச் சோம்பி நிற்கும் மாண்பு மிகுந்தவர்க்கும்.

Woman's Health

“இந்த எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ”

என்பதைச் சார்ந்திருக்கின்றது.

மங்கைப் பருவம் நீங்கி மடங்கைப் பருவத்திற்கு வரும் மாதங்களுக்கு மானஸீகமாக உற்சாகப் படுத்தி உவப்பைத் தருவதில் இந்த மருந்துக்கு நிகரானது மற்றொருவருமில்லை. அதனுலேயே

General Tonic for Women

மாதர்களுக்கான பொது டானிக்

என்று இதனை எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். வைத்திய ஸ்கோல்ஸ் பலர் தம்முடைய அனுபவ முறையில் இதை வியாதி யால் வருந்தும் அபிவிருத்திக்கு அடிக்கடி பொச்ச செய்து வருகிறார்கள்.

உலகம் முழுவதிலும் பிரசித்தி பெற்ற உண்மையான மருந்து இதுவே.

—(*)—

The only genuine preparation

உபயோகிக்கு முறை

இதில் ஒரு தேக்காண்டி தினத்திற்கு மூன்று விசை சாதாரணமாகவோ, அல்லது இரண்டு பெரிய காண்டி பால் அல்லது வெண்விருடன் கலந்தோ உட்கொள்ளவேண்டும்.

இதை ஒழுங்காக உபயோகிப்பவர்க்குக் கர்ப்பம் வித்தேசமாக மென்மையும் பயம் வேண்டியதில்லை. போலி மருந்துகளை வாங்காமல் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணத்திலுள்ள நியூயார்க் லீடியைச் சேர்ந்த

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி.

யாரால் தயாரிக்கப் பெற்ற “எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ” வென்னும் லேபின் அச்சிட்டிருப்பதைக் கவனித்து வாங்குங்கள்

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

79, பாரோ தெரு, நியூயார்க் லிடி, யுனைடெட் ஸ்டேட்சு, அமெரிக்கா

Rio Chemical Company,

79, Barrow Street, : : New York City, U. S. A.

சோர்வைப் பரிகரிக்கும் வித்
தௌஷதம்

தளர்ச்சியைத்தீர்க்கும் திவ்ய
ஔஷதம்

ஸெலிரினா

ஸெலிரினா

Celerina ஸெலிரினா

இந்த ஸ்திரீதௌஷதமானது

செவ்வையாய் உபயோகிக்க, சரீர சிரமம் தீரும்
லித்தம் உண்டாயின், இலருவாகப் பெறலாம்
ரியோ கெமிகல் கம்பெனியார் தயாரித்தது; அத
னால், பூவுலகெங்கும் புகழுடன் கிடைக்கும்.

சிந்தை கொண்டார் ஸெலிரினாவை சீருடன் பார்க்க

அதை வாங்கி உபயோகிப்பதே சரி; வெந்த மேனியும் சே
வ்வி உதடுகளும் செவ்வாய்ப்பும் வரிசையுள்ள பாலி
கைகளையினர், நரம்புத் தளர்ச்சியடைந்த போதும் சீரான சிரி
ப்பில்லாத போதும், அநீர்ணத்தினால் பலனற்று முதுமையினு

ல் எதிலும் விருப்பில்லாது வெறுப்படைந்திருப்பதால் கடை யெழுத்துள்ள முதல் நான்கு வரியின் கையெழுத்துச் சேர்த்து

ஸெலிரினா

வைச சிராகக் கொள்வது பெரிதும் பயன்தரும்

மயக்கத்தை மாண்டிடும் போக்குவது	ஸெலிரினா	Hysteria
நரம்புக்குப் போதிய பலத் தருவது	ஸெலிரினா	Nerve Tonic
வகிதைகளை வனப்புமிக்கச் செய்வது	ஸெலிரினா	Insomnia
மாதர்களை மானஸீகமாக உற்சாகப்படுத்துவது	ஸெலிரினா	Fatigue

ஒவ்வொரு வியாதிக்குத் தகுந்தவாறு விவரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இதை ஒழுங்காக உபயோகிப்பவர் ஆரோக்கியத்திற் கவலை

கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை.

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

யாரால் தயாரிக்கப் பெற்ற “ஸெலிரினா” வென்னும் லேபின் அச்சிட்டிருப்பதைக் கவனித்து வாங்குங்கள்

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

79, பாரோ தெரு, நியூயார்க் லிடி, அமெரிக்கா

Rio Chemical Company,

79, Barrow Street, New York City, U. S. A.

என்று நாயனார், திருத்தக்க தேவ
இனங்கேசவடிக்கள், கம்பகாடாழ்வா
பெருந்தேவனார், ஒட்டக்கத்தர், ப
ழேந்தி முதலிய புலவர்கள் தம் மி
நாடகம் ஒன்றைப் பாடிக்கொண்ட
காரணம் யாது? இந்தக் கேள்வியிற்
நான் அறிந்துள்ள பல விதவாக்கை
கேட்டேன் தக்க பதில் கூறவாயின்
தேனிலை, இவ்விஷயத்தை ஆராய்
தல் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வே
ண்டிய துட்பம் ஒன்றாகும். வடகலைபா
ஸம்ஸ்கிருத பாஷைபாடுதல் தொன்
மில் பாயிரப்பகுதி நுக்கமொன்று
வொரு சமஸ்கிருத கிரந்தத்தையு
ஒட்டக் தமிழ்ச்சிங்களங்கள் தமிய
தங்கள் தமிழ்ச்சிங்களங்கள். உதா
மாக, வாஸ்தவம் காமபந்தத்திற்
வாக தமிழில் காமபாயபாயம் ஏற்ப
புகுந்நிதாய். சிபாச ஸ்ரீமணியி
களுக்கு எதிராக வில்லிபுத்தூராவ
பெருந்தேவனார் பாரதக் கன்
தில் புனை யப் பட்டிருக்கிற
து. வடமொழியில் கங்காரா
திற்குநாசகத் தமிழில் ஸதகாரண
ஏற்பட்டிருக்கிறவ, வடமொழி மி
ஷைஷைமிகுந்தால், தமிழில் நா
பாசிருக்கிறது. இவ்வாறே ஒன்
முக்கியமான சமஸ்கிருத நாஸ்தர்
புதிய மொழியொத்ததாகத் தமிழி
வர்கள் தமிழ் நாங்கள் இழந்தி
கின்றனர். அவர்கள் மிருத்தம்
மொழியில் வளருத்தலம், உத்தர
சத்தியம், மிருச் சகபு. முதலிய
பெயர் பெற்ற நாடகவகையினு
அவைகள் ஒன்றோன்றுத் தமிழில்
காலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்
அன்றியும், அவைகள் ஒட்டப
கிழம்புதவர்கள் ஒரு நாடமென
எழுதியதாக நாம் கேள்விப்பட்ட
மிஸ்தர், மற்ற ஸம்ஸ்கிருத புத்
யெல்லாம் கற்றும் கேட்டு
நம் புதிய விதவாக்களுக்கு ஸ
கிருதத்தில் மேற்கொண்ட ரீதியை
நாடகங்கள் இருப்பது தெரிய
போய்தல் ஒருநாள் தெரிந்திருக்கா
என் அவைகளின் தக்க தமிழ் நா
கங்கள் அவர்கள் எழுதியிருக்கிற
விகளுக்குத் திருத்தியவ பதின
ஒருவாறும் பெற்றெனில், நா
இருக்கிய சிபாசத்தை எழுப்பி
தந்திருது முக்கிய காரணம் இ
கண்டனம் தாழியப் பாஷையில்
முள்ள விதவாசிரோமணிகள்
வாக்கேயெனும் இவ்விஷயத்தை ஆராய்
கேள்விக்குத் தக்கபதில் யு
கின்றனவேயாகும்.

என் சிறந்தவகு எட்டி
எனக்கு ஒரு காரணம் சொ
அது என்னதற்குக்கே
திருத்தியைச் செக்காவிய
அதையிட அனாவரும் ஒப்ப
எத்தக்க நியாயம் வெளிவருதல்
யில், ஒர் பற்றத்தோடாகக் கொள்
முன் நாயனார் அது எழுதியோ
புள்ளவதில் நாடக மொழியை
மிகவும் இழிவாக எண்ணப்பட்டா
என்பதற்கு அங்கும் அத்தாட்சி
உண்டு. இது நம்முடைய தேசத்த
மாதிரியன்றி, எல்லாத்தேசத்திலு
அவ்விதமே இருந்தது. கமர்
வருஷங்களுக்குமுன் இருந்த ஹ்
தேயை நாயனாரின் நாடகமொ
கலை போயினதில், திருத்த
சக் மாநகர் முதலியவற்றின்
இருந்த உயிர்க்கென்று. அன்றி
தர் சமஸ்கிருத நாடக நாடகமொ
பொருட்டு முக்கந்த ஷாயம் செ
கொம்பலையர் பார்த்ததும் ஸ்
செய்யவேண்டிய பிரயச்சித்த
வென்ற எழுதியப் பட்டிருக்கிற
நாடக நாடகமும் இரண்டுக்குச் சரி
தற்குமுன் 30 வருஷங்களுக்கு மு
ஆடக்காரர்கள் என்னும் அ
பயித்தக்க தொண்டகாரை விருத்த
கை. தற்காலத்தும் கூத்தாடி
இந்திரசேகரனாகவே பெருமையு
வழங்கப்படுவது கருத்து. அ
தக்கம் பார்த்து வருதல்
தும்பெருகு வகையுள் விதவா
கள் தங்கள் தன்னை நிலைய
கள் பழக்கத்தக் கவிவர்கள்
அவர்கள் எழுதவழி பார்த்து

V. Duraiswami Mudaliar,

**Iron Safe Manufacturer,
CHEAP, STRONG IRON SAFE**

of any kind and of any dimensions
in uptodate St. le made to order,

SUPPLIES TO

**Banks, Offices, Co-operative Societies
Government Offices etc.**

**SHOW ROOM
2141, BROADWAY,
MADRAS.**

**ENQUIRIES
SOLICITED.**

**WORKSHOP:
74, Amman Koil St.,
Puduch Naickenpet
Madrass**

. B K

SHORTHAND IN ANCIENT INDIA

By

M. R. Ry., Rao Sahib R. Krishna Rao Bhonsle, Avergal, M. R. A. S., Assistant Secretary to the Commissioner for Government Examinations, Joint Secretary, South Indian Research Conference, and Member of the Senate and the Academic Council, University of Madras, MADRAS.

In his interesting lecture on “Journalism as a career,” Dewan Bahadur C. V. Muniswami Ayyar said that he was sure that the reporter could claim antiquity, that God Ganese was the first reporter and that Sanjaya in Mahabharata was the special War Correspondent. After the conclusion of the lecture, I told him, to his surprise, that there was Shorthand in Ancient India and that it could claim antiquity. This statement was based on an incident found narrated in an ancient Tamil classic.

The third and last Madura Tamil Sangam (Academy about A. D. 100) consisted of forty-nine syndics, the revered Pro. President having been Nakkirar—a poet critic. The syndics sat in judgment over the literary productions of the poets who submitted them to the Academy for its imprimatur. Though the Pro. President was thoroughly independent in his opinions of men and books, yet he and his colleagues who were loath to recognise merit, refused recognition adopting a dodge: when an original poem was presented before the Academy for approval, they produced a copy of the same poem to the utter surprise of the poet who had composed it and said that the poem was ‘not original,’ as they already had it in their library! How was the trick played by them? There were reporters to the Sangam; they had their seats behind the syndics members on a lower level and were hidden from the view of the spectators. These trained reporters took down the stanzas ‘*verbatim et litteratim*’ as they were recited; they transcribed them

into longhand, and put them in proper order and handed them to the syndics. The latter showed this plagiarised copy of the poem and dismissed the learned poet who had come there with his original for imprimatur, and also dubbed him a plagiarist in addition! The unfortunate poet was taken in, and many were the

of which contained onomatopoeic words—words which represented the cries of birds and beasts. He recited the poem in the presence of the syndics of the Sangam. The sharp pointed stylus of the reporters could not take down the strange stanzas of the novel poem. Thus Idai-kadar managed to frustrate their attempt and put

Rao Sahib R. Krishna Rao Bhonsle, M. R. A. S.

victims to this fraud. This went on until the Poet and Saint Idai-kadar went to the Sangam accompanied by the immortal Weaver Poet Thiruvalluvar (author of Kural) and his sister the great Poetess Auvai. Idai-kadar who had suspected the trick of the academicians, composed a Tamil poem (“Oosi-murri”), the stanzas

down the haughty and arrant academicians.

It must be admitted that it should have been physically impossible for the reporters of the Sangam to take down ‘*ipsissima verba*’ without the aid of Shorthand—all the stanzas repeated by a number of poets for a length of time. When Vernacular Short-

hand (a subject in the scheme of the Madras Government Technical Examinations) not only in Tamil, but also in Telugu, Malayalam and Kanarese is a reality now, it must have been possible in days gone by. Nothing is new under the sun. What the kind of “Shorthand” was of the Sangam reporters, I am unable to say, but there was a Tamil equivalent for “Phonographer.” I remember Professor M. S. Purnalingam Pillai of the S. P. G. College, Trichinopoly, while discoursing on “Oosi-murri” before the present Madura Tamil Sangam, read a few stanzas from it and showed how Idai-kadar succeeded in his attempt to outwit the members of the old Sangam who were guilty of literary thefts. This poem is quoted in the commentary to “Karikai”—a great work on Tamil Prosody, and also in the commentary to “Tholkappiam” by Nacchinarkiniyar (the greatest of commentators). Through the courtesy of Pandit C. R. Namasivaya Mudaliar, Lecturer, Queen Mary’s College, Madras, I have been able to read this rare poem (in manuscript in his possession containing all the stanzas). It is interesting to note that the Tamil equivalent for the word phonographer, as given in the commentary to the poem by Arrai Poyilan is “oliyelluthalan” (oli—sound; yelluthu—letter; alan—writer). The poem was named “Oosi-murri” (Oosi—stylus; murri—breaking), because the oliyelluthalan’s stylus (oosi) failed in the performance.

As requested by me, this rare poem is being printed by the learned Pandit.

A LOVING TRIBUTE

By

Mr. L. Anantaiyar, Editor, The “Hindu Nesan,” Madras.

CARL LAEMMLE.

These lines are intended to be a loving tribute to a living man of a loving nature and loveable qualities. The tribute is to the man of the hour, the man who is talked of all over the universe, to the man who is universally known as the greatest entertainer, we mean the “Universal” man. The tribute is a loving one offered voluntarily all over the Universe as the man has endeared himself to all persons who have heard his name, as he has provided an honourable means of livelihood for thousands of men, as he has enriched an equally large number by organizing a thriving and attractive industry and showing the way to many an exhibitor to make his fortune.

This tribute assumed the form of an Anniversary of the advent of the man to America forty years ago. The suggestion to celebrate such an anniversary originated with an American Exhibitor of Moving Pictures, and was responded to most cheerfully throughout the length and breadth of the United States. The career of the man characterised by determination, fair play and loving nature is really a source of inspiration to young men, not only of America but of all parts of the world. We would therefore join the Americans in paying him this well-merited tribute by tracing briefly the rungs of the Ladder of Success, which he has climbed with strenuous energy, practically unaided.

Full forty years ago on the 14th of February, a young man from the town of Laupheim in Worttemburg, stood at the railing of a steamer entering the port of New York, and dreamed of the great things which he would accomplish in that great new land of promise. His mind was full of the wonderful tales that he had heard of that country, of the opportunities it offered for education, for freedom, and for success, which asks nothing in return but clean living. And as he stood on the deck of that steamer, he vowed that he

would make a name for himself in that great free country, a name that would be known from north to south and from east to west.

The young man was Carl Laemmle. His career is a remarkable example for the inspiration of all young men. His first job was as an errand boy in a First Avenue Drug Store in New York. He worked all day and studied English at night. Then he went to work in a Chicago Department Store. The grainfields next attracted him, and he became a farm hand in South Dakota for \$4 a month and board. After a year of this he became a clerk in a Chicago stock-yard firm. Later he went to Oshkosh as cashier in a retail clothing house. In four years he was its manager. After 12 more years he commenced his motion-picture career, starting modestly with a little theatre on Milwaukee Avenue, Chicago. A few months later he stated an exchange, and within a year had branches in Minneapolis, Omaha, Evansville, Memphis, Salt Lake City, Des Moines, Portland, Ore., Winnipeg and Montreal.

Two years later saw the birth of the Imp Company, a film-producing organization, and the beginning of its fight against the General Film Company. In the United States, almost every business is controlled by a Trust, and every exhibitor would be paying tribute to that Trust, if

permitted to have a theatre at all. But for Carl Laemmle’s indomitable fighting spirit there would be no such thing as a free and open market to-day. In the early years and without any aid from any other producer, fought the proposed Trust all the way to the United States Supreme Court, and there gave them a complete and fearful licking. He knocked down the bars and permitted any one and every one to produce pictures and exhibit them. Even the thousands of exhibitors who were threatened with domination by the Trust, were freed from paying tribute—and they have been free ever since.

Through all these years and up to the present day Mr. Laemmle’s policy has never varied. It has been a policy of square-dealing, frank and open fearlessness. He has exposed more of the evils of the industry than any other man, and he has done more to correct them. He has never indulged in the star-stealing business, although stars have been stolen from him year after year. Not one of the wrongs of the business can be traced to him, directly or indirectly.

The Motion Picture Sales Company followed the Imp Company, and finally, in 1912, after the ‘Moving-Picture Trust’ had been routed, the Universal Film Manufacturing Company was formed. Universal city was built the same year, and the Fort Lee studio plant soon afterwards. An important phase of the Laem-

mle career, and one that has the most important bearing on its success, is the Advertising Great Factor. From his first entrance into the business Mr. Laemmle has had the advantage of expert advertising brains. At the head of these forces has been Robert H. Cochrane, who although he always has occupied a high executive position, has never lost his interest in printer’s ink.

Many innovations stand to the credit of Carl Laemmle since he first guided the destinies of Universal. His was the first company to introduce stage stars to the screen—Ethel Barrymore, Nazimova, Blanche Ring, Billie Burke, Walker Whiteside and Eddie Foy are a few luminaries of the stage, who have appeared under the Big “U” banner. It was Laemmle who made the first two reels. He conceived the idea of feature films of five reels. He gave the public the first actual battle pictures—scenes filmed during the Balkan War. In his original company, Imp, Laemmle had such stars and directors as Mary Pickford, Owen Moore, King Baggot, George Loane Tucker, and Thomas H. Ince.

Virtually every screen star of to-day has at one time or another been in the employ of Universal. Many of them owe their career to Carl Laemmle’s far-sightedness. In its ninth year, the oldest and largest film company in existence, Universal now faces a future more promising than its past. All that Universal has been, all that it is, all that it will be, it owes to its guiding genius, Carl Laemmle. It is needless for us to say that to-day Mr. Laemmle is at the head of an organization—Universal Pictures Corporation—which has offices in every part of the globe and does the greatest volume of business in the amusement world.

To enable our readers to greet this great man, we present him in the picture herein given, as he was in 1884, in 1906, and in 1924.

FACES of FRIENDS

LOYAL GREETINGS

TO

H. E. LORD GOSCHEN

H. E. LADY GOSCHEN

A Great Statesman

Sir P. S. Sivaswami Iyer.

AN ASTUTE DIPLOMAT

LORD WILLINGDON

AN UPRIGHT JUDGE

T. V. SESHAGIRI IYER, B.A., B.L.

Premier of the Motion Picture Industry

CARL LAEMMLE

Champion of the Depressed

Rao Bahadur M. C. RAJAH, J. P.

A Self-made Man

HENRY FORD

A Distinguished Lingulot

B. Rama Rao, M.A., L.L.B., F.M.U.

An Eminent Lawyer & an Erudite Scholar

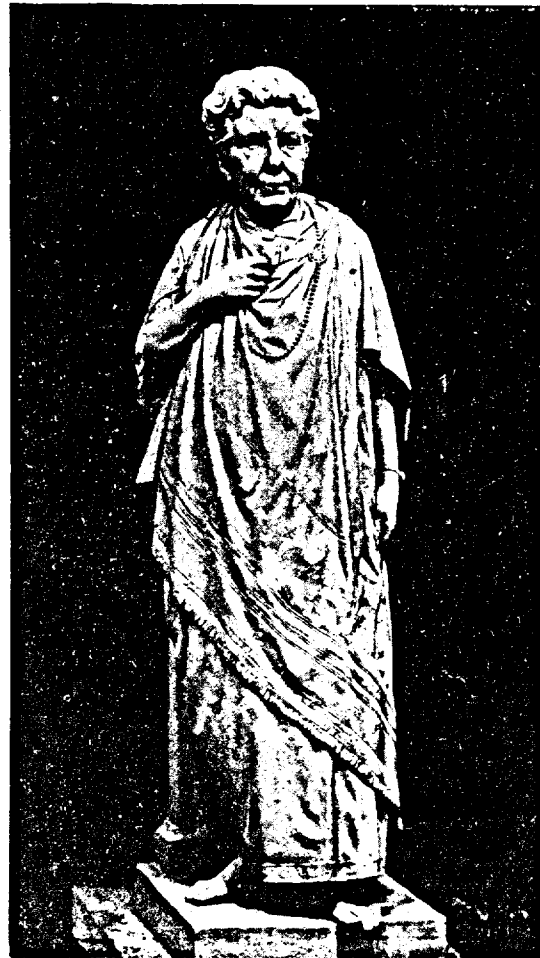
THE HON'BLE
Mr. C. P. Ramaswami Iyer, C.I.E.

A POPULAR DOCTOR

Rao Sahib Dr. U. RAMA RAO.

SELFLESS WORKER FOR INDIA

Dr. ANNIE BESANT

A SUCCESSFUL JOURNALIST

L. Anantaiyar.

Histrionic Talent

BY

Mr. L. Anantaiyar, Editor, "The Hindu Nesan," Madras.

The stage is a reflection of human nature—character and conduct—as evidenced by the individual and the society. It is an invention of man originating in his desire, ardent or impulsive, to portray to another, singly or collectively, the aims, the ambitions, the exultations of excess of sentiment, the pangs of despised love, the agonies of undeserved blame, or separation—in short, all the gains and all the losses that man has to experience in the mundane affairs of this world. It is a picture painted by one man to another of a third in his true colours. It takes into its calculations whether or no the film of excess, or decrease, darkens or brightens the colour and expression of a human being and presents, with the reels of imagination, to an eager, gaping audience, the inner workings of the human heart.

Sometimes it is a faithful, true representation of the man whom it depicts. Sometimes it serves as a caricature on him in all his details, inner and outer. It lectures to man how his brother behaves on a particular occasion, how far his behaviour flows in consonance with his professions, whether there is a consistency or no in his life and how

fully he answers to the calls of Society, and how far he has acquitted himself in his task on earth.

Thus it is easy to see the grave and sublime character of the histrionic art. To feel as another feels on a given occasion and to reproduce in its bloom all that another shows himself through; i. e., to be that another for the time being is indeed a difficult feat, if not a responsible one. To act the part of a Sakuntala or a Rama, or, a Ravana in the various moods and modes of expression of the original, to infuse into the heart of the audience a sense of reality of the thing, to adroitly transport the specta-

tors mentally to the very times, to the self-same situation and to hold them all spell-bound and expectant as to what follows—these speak in no meagre terms of the value of an actor, a successful and gifted actor. A good actor is a lesson on self-forgetting and identification with another with a zest.

An actor is born not made. He is wedded to his art and takes a pride in it. He is a tremendous power in any society and may do or undo it at his pleasure. But such a talented actor is rare indeed. With such a lever one can without any great difficulty uplift human society. By a trick of his rare gifts of expression and demean-

nour he can, with ease his admirers reincarnate remotest ages and climes, to listen to the voices and under-voices of the human heart and its labyrinthian workings. Unlike the pencil, much less the pen, the Green room is the one delicious dish for multiform tastes.

There are actors and actors, some helpers and some drags, some moral and some the opposite, and the society has now-a-days been catered to in several dubious ways and in distasteful dishes, much to the chagrin of the wary and the good therein. Stage reform is as much a need as any other.

This very succinct note on this rare talent placed in man for the edification of his brethren and their uplift in the ladder of evolution, by gracious Providence as its co-operator and co-worker was, it is pleasing to record, suggested by the blocks below.

We believe that our readers will joyfully relish our poor menu with their wonted grace.

DUSHYANTA

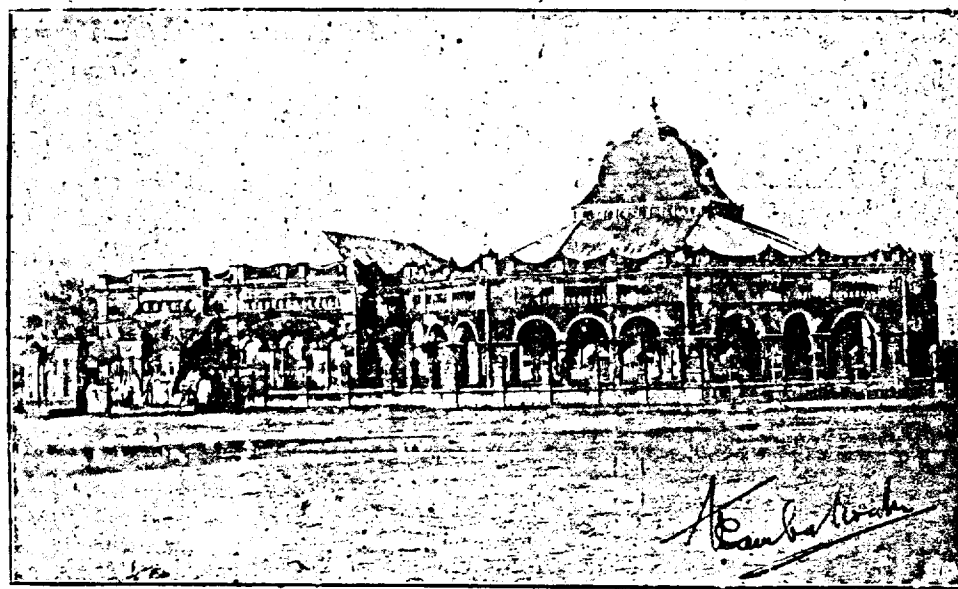
SAIRANDRI & KEECHAKA.

"Strange! That song has filled me with a most peculiar sensation. A melancholy sensation has come over me, and I seem to yearn after some long-forgotten object of affection. Singular indeed!"

—Abhijnana Sakuntala, Act V.

கூறி யந்தச் சாலைவெளியில் 1908ஆத் பத்திரி ஆனியிற் தொடங்கித் தைமீ த்துக் குள்ளாகத் தட்சிணேய முகமாய் அட்டகோணமாகத் தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற ஒரு தீவம் அகிலத்தில் ஓர் சபையைத் திறந்தும், பாகிஸ்தான் கட்ட மெய்யு உறுக்கை கொடுத்தவன் எனத் திருஅருட் சித்தியால் சேர்த்த (70,000) ரூபாயைக் கொண்டு எட்டமோதத்துள் அச்சபை திருவருட் செயலால் கட்டி முடிந்ததன்மேல் அச்சபைக்கு ஷடா ந்த சமரச சந்த சன்மார்க்க சத்திய ஞானசபை யெனத் திருநாமமிட்டு வழங் கிக் செய்தார்கள். அந்த மன்றத்துள் அடிநிலை யாதாரவெளி, நடுநிலை யித யாம்பாவெளி, முடிநிலைச் சிற்சபை ரகசி யாக் தேவெளி, உபையாம்பரமென்னும் செம் பொன்னம்மால், வெண் பொன் னம்பலம் அச்ச ஐந்து வெளிகளும் சக லோபகன் தங்கா ஆராதன ல்தானங் களும் அவரது விக்குள கலாவுதைய உல்லாச விஸ்சத்திருநோக்கின் வண் னம் அமைப்பித்தலால் கரிக்கப்பட்டு நீத்த கையித்திக் வீசேட ஆராதன னடந்து வருகிறது. இம்மலையுருடர் தன்னைப் பழக்கையாங்கும் உண்மை யோபாதி மேற்படி சத்தியஞானசபை யில் சருவெகலாப்பிரதிபாதிக்க ஏசேச வர பரத்துவையெ ஓன்முன் தெய்வ வழியாகும் தருமச்சால வெளியில் சிவ காமுனிய வெழுமர்க் வழக்கப்பாடும், 15-யதக்குமேற்பட்டார் நல்லொழுக் கத்திட்டு சமரச வேதபாடசாலையில் வித்தியாப்பியாசாரும், முற்கூறித்த சிற் சபையாகப் ஞானசத்தவல்லி சமேதாரா கும் அனந்த நடராஜப் பெருமான் நிருக்கோயில் முன்பு சகலோபி லில் சத்தாரதா வசாரமுடிக் குருவாரத் தோறும் அஞ்ஞைய பிள்ளையாராகிய நிருஞான சமயத்த முடிந்தி சவாய்க் லோப் பூஜித்துப் தரிசித்துக் குருவார விரதம் அடைக்கையும் கைக் கொள் ளும்படி பல குறிப்பாலும் கற்பித்தார். இந்தப் பிரபு தனது சரீரம் பூமியில் சமாதி பண்ணவாறு அக்கிலியற் நக னம் பண்ணவாறு கோமாட்டாபென் றாரு கட்டாமற் கட்டிக் குறிப்பித்த பின்பு மேற்படி சித்தியனாகத் திருமா லைக்குள் கட்டும் மீழ்க் வருவும் கைமீ 19-ந்தேசைக் கக்கவாரம் புளர் வச நட்சத்திரம் கூடிய கபத்தினையில் புளவாரத்தியில் செயற்கை யுடையிற் கையுடையத் திரிவுபுக்கு சிவமாதிர சாஜ சமாதியில் அனாதற் பிற்றிற் றருவினர். பகவத் கங்கற் பப்படி மேற் படி திருமாளிகைத் திருவரை யுட்புட்டு அபிமானிகளால் நாளதவரை போனப்பட்டு வருகிறது. அத்திருமா லிகை தட்சிண முகப்பில் ஐந்திம்பால் இராமலிங்க மென்னும் பிள்ளைத்திரு நாமமுடைய வள்ளற்பெருமான் தோன றுத்தணைக்காலத்திற் குறித்தவன் சத் திய ஞானதீபமென்னும் ஓர் அக்ஷை டம் இன்னும் என்னு ஓங்கி வருகின் றது. இந்தச் சித்தருடன் பெருந்தகை யார் முற்கூறித்த வண்ணம் அவ் வறைக்குள் போய்பார்க்க வந்தாரா முன் னோர் பார்க்கையில் (இங்கே பார்க்கதால் காண்கு ஒன்று மிருக்கக் காண்கின்) என்றிட்ட கட்டிலையின் வண்ணம் அவ் வறைவெ றையாய்க்கத்தவையாய்த் தலக்குக் கன்றாம். இங்கே அடிபுஷ்ப கிரியல் ஸீமத் அத்தகையாசாரிய கலா மியன், சிபுமாதந்த ஸீமத் மானிக்க வாகக் கலாமிகன், திருவண்ணைய நல் லுடில் மெய்கண்ட சிவாசாரிய கலாமி கன் முடிவிய அனோராகிய சன்மார்க் கமெய்க்கலியன் சாந்தவன் சான் றோகலின் (இயற்கை யுண்மைத் தனிப் பெருங் கருணைத் தகையவருடைய) அருட்பெருந் சித்திபெயர் அன்பு யு மிவனுஞ் சல் இடத்த திருவருட் பிர காசப் பெருமான் திருவாலகத் துத் துறநால தன்னன். அது பன்ன வெளில், சித்தியனாகத்தல் வந்து ஞான சம் இக்கியென்று தனதன் பேசுப் போவ பின்பு “என் திருவருட் சத்தி யோடு சத்த சரீரம், பிரானவ சரீரம், ஞான சரீரம், என்னும் ரூபகைசக விரிப்பி கொண்டுள்ள, என்னை

வடலூர் சபா மண்டபம்.

The Glory of Thiru Arutpa. வெண்பா.

- 1 கம்மமம் போய்புழியுங் காரியமா பைச்சிதையும் சென்மசுத் தித்குழந்த சோவாம்—நன்மையிதும் இன்சொ ள்லெறந்த வெழிலுநட் பாலிலுந தன்சொன்னித் தார்க்குத் தான்.
- 2 உடம்பை யெடுத்தது னுண்டாமோ மோசும் உடம்பதை வெண்பயனிங் குளம்—உடம்பதிலும் திவிலித்தெய் வந்தன்னைச் செப்பு மருட்பாவைச் சொல்லு முடம்பலவோ தாய்து.
- 3 காணே சிறியே விவிலுஞ் சிறுவாந்ததை என்னே மித்திறினை நென்றிதழார்—தேனாந்த சொல்லித் தம்வாரந்த திருவருடா வைப்படித்து நல்லவந்தன் தேந்திவா நன்கு.
- 4 யந்திரத்தா லாயப்பன் யாசத்தா லாயப்பன் மந்திரத்தா லாயப்பன் மற்றனத்தம்—விந்தையிதும் வேதத்தி னுண்மை என்னு மருட்பாவில் ஏதமற வேபெறா மின்று.
- 5 தத்தவங்க ளாய்க்கோர் தமருண்மை தாமறிபார் தத்தவங்க ளோந்ததெனற் சார்பனென்—தத்தவத்ததைத் தானே வினாக்கற் தனிராருட் பாவத்தன் என்னே வறியலில்ல மின்று.
- 6 சாத்திரத்தை யோடித்துச் சத்தநிலைக் கேயலையிற் சாத்திரம் அருப்பாவே தாமறியிற்—வார்த்த சொமதை விட்டுவிட்டுச் சென்மப் பிணிச்சிக் அகமதை நீக்கு மது.

வேறு.

இவச்சிறை புவிவிலுளோர் பெற்றுகிறா மெனவிளம்பிக் கிவச்சிறை நலிவினங்கத் திருவருடா சான் குரு மியச்சிறைத் தொல்லுளகற் தொண்டெட்டி நலியோங்கு மியச்சிறை யரிதிரா மியானெங்கங் நலிவெய்யே.

வெண்பா.

- 7 இன்றல்ல காண்க் கிருந்தாலு மில்லுடல மென்றைக்கோ வோகா ளிறக்குமென்—நன் னுறந்தி நன்மை தருவதிறை நாட்டியகி ராமலிங்கத் தன்மவள்ளல் நின்னருளித் தா.
- 8 தாவஞ் சிதம்பாமெய்த் தன்னருளில் பூவுலகோர் மேவும் படிக்கரிய மேதகையாய்—காணின்கள் புத்தருளம் போலும் புத்தருடா விண்டறித்த சத்தவனே நன் னுன் சயன்.
- 9 இருப்பு மிகக் கிசைத்தவருட் பாலின் பெருமோசம் பாக்கவையுட்பு பின்பு—பருஞ்செச் கரும்புங் கசப்பாக்கித் தந்தன்குட் பேனும் கிரும்பாது செய்கின்ற யோ.
- 10 வேதத்தி னுட்பு ருளே வேதாந்த சாத்திரை நீதத் திருவருளே லீனிலத்தி—லோகவந்த பொன்னுருவே ராமலிங்கப் புண்ணியனே பென்னசத்த மன்னியருள் செய்யு மகிழ்த்து.

Vadalar and its Creatress.

வடலூரில் வாய்க்கு கட்டும் வள்ளலா ரென்பிற் புண்டு வடலூரில் எள்குரு கலயன் வண்ணைய பானே கோட்டேன் வடலூரில் வாய்க்கு வாய்க்கு மே பிண்டி மெய்க்கு வடலூரில் சென் னந்தி யாய்க்குத் தான் வள்ளலா ரென்.

கண்ணிப்பிர்கள்” என்று தோன்றுத் தணைக்காலத்திற் கூறியுள்ள வள்ளலாற் திருவாக்கின் மெய்கை புலப்படற் கது கூலமாகச் சிற்சிறுக்கு னை அருட் பெருஞ்சித்தா தமது மெய்த்திருமேனி பைக் கணவிற் சேற்றச்செய்து பாடும் படி கட்டிலையிட்டதன்பேரில் பரமகரு ண்தோத்திரம், இராமலிங் கதேசி க பஞ்சகம், அருட்பெருஞ்சித்தர் பதிகம், திருவருளியற்சீரகவல முத்தியி பல பிரபந்தங்கள் அந்தத் திருவருடசே காசவள்ளற்பெருமான்பேர்த் சாத்ப பட்டு உபாசிக்க கோத்திருக்கிறத. ஷட திருவருடசேகாசப் பெருமானல் உரைத்துள்ள இயற்கை யுண்மை புலப்படற் கதுகூலமாக அவர் முன்னிட யற் திருவருளியற் செயலாற் குன்றி விளங்கும் உத்தரஞான சிதம்பரமென் னும் உத்தரஞானசித்தி புத்தில இர்த அருட்பெருஞ் சித்தருக்குத் தெய்வ சொற்பன் சாயகாத்காரக் கட்டிலாப் படி பச்சிமாபி முகமாக ஓர் அசுனத்தில் சத்திய கபலமாகத் தந்திர மந்திரக் கிரிய பர வணையால் பூஜித்து உபாசனை செய்ப்பட்டு வருகி றது. இந்த வபாருமுகத்தில இந்த வடற் பெருவெளியில் முகலலோலி தோன்று மென்றும் அப்பாலோலி தோ ன்று மென்றும் அதற்குப்பால் திருவருட் பிரகாச வள்ளலாற் என்னும் சிதம்பரம் இராமலிங்க பிள்ளை யடர்களுடைய இயற்கையுண்மை விளக்குநாய சீரு வருப் புலப்படுமென்றும் உத்தன்ன சாக்காத்தாரத்தில் தோற்றம் நீக்குறு கின்றது. இவையகளை பெல்லாக் கேள்வி யுற்ற நான் னை அருட்பெருஞ் சித்தப் பெருமானுடைய தீவிய சரித்திரகைச ருற்றும் தியன்முறைப்படி யெழுதி வெளியிட வேண்டுமென்று அருக்காதல் கொண்டு சாக் கோ பாங்கமாக விசாரித் தாக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருக்கி றேன்.

அதனால், அனந்தச் சமீபகாலத்திற் சாலக்கிரம துசகத்தில் பிரமாணப் பிர மேய பிரமித்யோந் வெளியிட கேரு மாகையால், இப்போது கூறப்போக்த சங்கிரக சரிதையை இம்மட்டோடு நிறு த்தினன். சென்ற பிரபவதி வட்டச் சித்திரபாது வருஷமுதல் வர்த்த மானப் பிரபவதி ஸ்ரீகங்கவருஷம்வரை தோன்றக் கணபக எழுத்துருளிற் றுத் இசுத் மெய்குஞான சித்தியுடைய பெருமான் தற்காலம் பக்குவ அன்மாத் கன்குருத் தோன்றக் துணையாயும் மற்றையருக்குத் தோன்றத் துணையா யும் திருவருளால் வதிகாரம் செலுத் திக் கொண்டுருக்கிறார். அவரைக்காண உண்மை விருப்பமுள்ளார் அவராய்ப் பற்றியுள்ள இந்த அருட்பாவுக்கு லகி யாதி உத்தரஞான சிதம்பரம், சத்திய ஞானசபை சிதம்பர கசியாங்கிதவெளி யில் அமர்ந்தருளும் தனிப்பெருங் கரு ணாமேத அருட்பெருஞ் ஜோதிக்கட யுளை வழிதறை தெரிந்த தன்னிவு கொண்டு மரபால் இயல்முறை வண் னம் உபாசிப்பார்களாகக் காணப்பெ றுதல் சாதம்.

My publications in The “Hindu Nesan” during the year as follows:—

- (1) Mahadevan in 10 Issues.
- (2) My trip to the South India Containing:—
(a) Self-Realization.
(b) Supreme Knowledge.
(c) Satchidananda.
(d) Analysis of Truth
(e) Supreme Bliss.
(f) Self-Effulgence.
- (3) Arutpragasam.
- (4) Arulanantham.

In all these subjects, many important philosophical points bearing on Thiru Arutpa and Swami Ramalingam's greatness have been dealt with to a great length the facts of which, I trust, are well known to the readers of the “Hindu Nesan” in general.

AMRUTANJAN

இதைப்பற்றி அதிகமாக விவரிக்கவேண்டியதில்லை ஏனென்றால்

அமிர்தாஞ்சனம்

ஒரு அற்புதமான நோவு நிவாரணி என்று எல்லோரும் தெரிந்த விஷயம்.

அமிர்தாஞ்சனம்

கையிருப்பு இல்லாத வீடு இல்லை

அமிர்தாஞ்சனம்

குணப்படுத்தாத நோவு இல்லை

அமிர்தாஞ்சனம்

இருக்குமடத்து நோவு இல்லை

அமிர்தாஞ்சனம்

விற்கப்படாத கடையில்லை

அமிர்தாஞ்சனம்

என்னவென்று தெரியாதாரில்லை

அமிர்தாஞ்சனம்

ஒரு சிறிய கைதேர்ந்த வைத்தியனுக்கு நிகரானது

அமிர்தாஞ்சனம்

என்னும் ஸர்வ நோவு நிவாரணியைப் புகழாதாரில்லை

அமிர்தாஞ்சனம்

உடனே தருவித்துக்கொள்ளுங்கள். விலை அனா 10, தான்.

மோஹினி கூத்தல் தைலம்.

அதிக வாசனையுள்ளதும் மயிரைக் கருக்கச் செய்து செழிப்பாக வளரச்செய்யும். விலை அனா 12 தான். ஒருபுட்டி வாங்கிப் பாருங்கள்.

படைத் தைலம்.

எவ்வித படையும் ஒரேபொழுதில் நீங்கும். விலை அனா 6.

பல் பொடி.

மிகவும் மென்மையானது. விலை அனா 2 தான்.

அமிர்தாஞ்சனம் டிபோ, மதருஸ்.

தரீரம்.
மலையா அப்பாயர்
னி.—
வங்கிய லிட்டற
கம். கமலையா அப்
புட்டைத் திறந்து
யுத்தாட் திரமேற்
தறத் வீபாகுலா
வப்பட்ட அந்தக்
ரெல்லுது. (பு
டம் ஸும்தனா
தலாப் பின்ன
ருக்கம். கமலையா
ர் குதவம் உன்
பாய :— “தெறா”
[உருகுது]
திரிபில் செல்பு
புடையது து
புட்டுக உன்

The City Dental Company,
159, Broadway, Madras.
P. Dnarmalinga Devar, Dentist.

**The City
Dental
Company.**

High Class Work.

Long Extra Ience.

லிடி டென்டல் கம்பெனி
159, பிராட்வே, மதராஸ்.
பி. தர்மலிங்க தேவர், டென்டிஸ்ட்.
பஸ்கட்டேதில் நெகிளர் அனுபோகம் பெற்றவர்.

பெரிய தண்ணீர் குளம்
பொழுதில் லீலாவதியைத்
அதன் பிறகு அவளுக்கு
பெரியதற்காக தக்க பாயா
கொண்டப்பட்டன. தன்
தங்கு கோந்த விபத்தைப்
பேசின சுத்தவீரனைப்பற்றி
பட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்து
புன்னிலும் பதின்மடங்கு
தந்தான்.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

தி. அண்ணா கோகுல்
 தி. காணம் முன்னெரு
 தி. பால் மணிதேவரு
 தி. மருத்தன் இப்போது
 தி. குமரன், கான் செய்
 தி. சிவன் இத்தகைய அறுப
 தி. சந்த. பிறகு திருவரும்
 தி. சாக அனா வியாப
 தி. பாரதித்தனன். பிரு
 தி. கோத்தித் தான் பேச
 தி. பணத்தியிடம் கேள்
 தி. சிவனுவன்மென்று
 தி. பட்ட. துவதன் குரு
 தி. பட்டபலையத்தெரிவித்
 தி. வன வி. ஆன் ஐன்
 தி. மனப் பி. இவன், அது ப
 தி. மனப்பால் தந்தையு

யைத்
நாக்கு
தரயா
தன்
தைப்
பற்றி
நீக்கு
பங்கு
தான்
தன்
அவன்
மாய்க்
நாடு
புடண்
நாட்டி
தந்து
புய
நையர்

தாய்
சார், த
சுள
ர சிம்
அதி
ன் கா
கட்ட
ய் க்
ான்.
ஞ்சக்
விட
நாகக்
பாய்க்
பாடி
அதி
காண்
அரச
ரியா
கட்ட
றன்.
தன்

தன்
கிரவுசு

நின்று
காத்தி
வெரு
கவும்
பாது
சங்க
னுப
வரும்
யங்க
யிரு
பாது
சான்
ன்ன
குரு
கிறி
சுன்
பவித்
தரவு

ஒருவருமில்லை, அவன் தன்னை விடையா கொடுக்கவேண்டியும் தந்திரத்தால் வென்ற தன் வாழ்க்கையாக்குகிறான். அவனிடம் சென்றவர்கள் உயிருடன் மண்டைதான் இதுவரையும் கண்டேன். ஆகலால் உன் எண்ணத்தைத் தவிர” என்றது. அரசு குமாரன் ஏரே பிடிவாதமாய் தன் தீர்மானத்தைத் தெரிவிக்க அதன்மேல் பிணம் மேலும் சொல்லிற்று. “குரூர சிம்மனுக்குப் பக்கத்திலுள்ள மனிதர்களின் தலையை வாங்கிவிடுவதில் அதிசய சிரியம். குரூரன் வேறு உயிரும் இல்லாதபடியால், என்னை சிங்கச் சேதம் செய்துவிட்டான். அதல்லாததான் இவ்வாறு வருத்தமீதான். நீ அவசியம் அவனுடன் விளையாடவேண்டுமாயின் இங்கு மிடக்கும் ஏலம்பூசைக்கொண்டு செல்பாச்சினைச் செய்துவிட்டுப் போ. குரூர சிம்மமளின் பாச்சினைக்களால் ஓர் ஆட்டம் விளையாடின் பிறகு உன்னுடைய பக்கமானால் விளையாடு. முழுதும் அவனுடைய பாச்சினைகளை உபயோகித்தால் உனக்கு அபயமே சேரலாம். ஜாக்கிரதையாப்போய்வா” என்றது. அது சொன்னபாசாரமே ஏலம்பூசைகள் பாச்சினைகளெய்து கொண்டு மறபடியும் பிரயாணஞ்செய்தான்.

கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு குயவன் மட்பாண்டங்களுக்குச் குளையிட ஏற்பாடுசெய்துவசைமருந்துதான். ஒரு பூனை அக்குறியிலும் அலுத்தகொண்டிருந்தது. கொடியுயவன்க்குப்போகும் புண்டகங்களைப் பூனைக் குட்டிகளிருக்கவேண்டுமென யுத்தேசம் குயவனிடம் ஈயத்துபெரிஞ்சோ முழுதும் தேடினான். பூனைக்குட்டிகள் அரப்பட்டன. அவதனைப் பூனைமீடும் ஒப்பித்தவீட்டு ஒன்றை மட்டும் தன் பையில் போட்டுக்கொண்டு போனான். மணிக்கல் புரத்தையாடத்தான்.

தான் ஓர் வீட்டில் ஓர் வழிப்போக்கனைப் போல் இடம் வந்திக்கொண்டு இருந்தான். குரூர சிம்மன் வந்தக்கொண்ட பக்கம் இரண்டு மணிக்கு ஆட ஆரம்பிப்பது வழக்காதவால் அதவனையில் காத்திருந்தான். சரியாய் இரண்டுமணிக்கு அரண்மனையை யடைத்துதன் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்க, உடனே அரசன் முன்னிலையில் கொண்டு வந்தபட்டான். ஆட்டமும் ஆரம்பித்தது குரூர சிம்மன் ஓர் வையை வளர்த்துவந்தான். அது ஆட்டத்தின்போது பாச்சினைகளை அவனுக்கு அனுப்புவதாக நிமித்தி அவனை எப்போதும் ஐயுறுத்தும்படி செய்துவந்தது. இம்முறையும் அதேமாதிரி செய்ததினால் சத்திய சேவன் கோவியுண்டான். மறமுறையும் இதேமாதிரி நடந்தது. ஆனால் இரண்டாவது ஆட்டம் முடிந்ததும் சத்திய சேவன் பையில் பூனைக்குட்டி பிடிக்க ஆரம்பித்தது. அதைக்கண்டு அவன் அதை எடுத்த வெளியில்விட்டான். அதே சமயத்தில் தான் செய்துவந்த பாச்சினைகளின் ரூபகம்வந்தது. உடனே குரூர சிம்மனைப் பார்த்து “இவ்விரண்டு ஆட்டங்களுக்கும் உன் பாச்சியை யால் ஆடியபடியால் பூனைக்குட்டி என் பாச்சினைகளைக் கொண்டாடுகோம்” என்று சொல்லி அவ் குரூர உன் பாச்சியை யால் ஆடியபடியால் பூனைக்குட்டி என் பாச்சினைகளைக் கொண்டாடுகோம்” என்று சொல்லி அவ்வாறே தொடக்கினான். ஆட்ட ஆரம்பத்திலேயே குரூர சிம்மன் கோவியை யும் தருணத்திலிருந்தான். ஆகவே எவ்வைய வந்தக்கொண்ட சிம்மன் பூனைகளைக் கண்ட எவ் பவந்து வராமற்போய்விட்டது. அரசன் என்னதான் கூட்டியிடும் பையில்லை. கடைசியாக சத்தியசேவன் இயமடைந்தான். ஆட்ட ஆரம்பத்தில் வந்தபித்திக்குக் கொண்ட பத்திய நபத்தனைப் பிரகாரம் குரூர சிம்மனுடைய ராஜ்யமும் சத்தியசேவனைச் சேர்த்துவிட்டது. சத்தியசேவன் அவ

னைக் கொலை செய்திருக்கலாகும். எனினும் அவன் தான் ஒருவருக்கு அவன் இனி எல்லாவிதம் உட்பதாயின் உயிர்ப்பிச்சை கொடுப்பதாய்த் சொல்லி மன்னித்துவிட்டான். பிறகு தானின்னுணன்பதையும் தெரிவித்தான். அரசன்போல் குரூர சிம்மன் உணவையாகவே அனுதாப்பப்பட்டு தான் செய்த அநீதிகளுக்கெல்லாம் மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டான். அதன்பிறகு சத்தியசேவன் அபித்தசாகரத்த அரசனுடன் வீரங்களுக்குத் தான் இனி மணிமங்கல புர்த்து அரசனுக்கு விட்டபடியால் முன்பு இருந்த மத்திரிஸ்தானத்திலிருந்து விலகிக் கொள்ள அனுமதிக்கேட்டுக் கொண்டான்.

குரூர சிம்மன் இப்போது தன் தூக்கத்தைவிட்டுத் தத்திய சேவனுக்கு தகப்பனுரைத் தேவையில் உதவி புரியவானான். கல்வீரர் பத்திரம் நன்மை பயக்குமாதலால் அவன் இப்போது சித்திரத்தினான். சத்தியசேவன் தகப்பனுர் உலக போகப்போகிற வேறு தவக்கோலம்பூண்டு எவ்வோசனியாக அமர்த்திருப்பதால் ஓர் வந்தி உண்டாயிற்று. முன் கூட்டில் தனிமாய் அகப்பட்டிருந்த தவித்தகாலத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றிய குரு தன் தகப்பனரின் உருவவிகித்திருத்தாலும், அவரை முதன் முதல் கண்டபோதே ஓர்வித பற்ற உண்டானதால் அவர் தன் தந்தையாத்தானிருக்க வேண்டுமென யுத்தேசம் அவ்விடத்தாகுச் சென்றான். இவ்விதத்தைப்பற்றி குருவிடம் முன்னே பிரஸ்தாபம் செய்தவதற்குப் போதிய எதிர்ப்பில்லாதவருயிருந்தான். அதனால் அப்போது தந்தையும் புதல்வனும் ஒருவரையொருவர் கண்டுக்கொண்டவிலை. இப்போது சத்தியசேவன் அவ்விடத்தைத் தேடிப்போய் ஆசிரமத்தை யடைந்து கோய்க் குருவின் பாத்திரத்தில் உணர்

விட்டுக்கொண்டான். அங்குள்ளேயே மகிழ்ச்சி அடைந்தான். அவ்வளவு காலம்தேடிக்கொண்டிருப்போன் பித்திரசக்கன்முன்னே திரிவிருத்தலைக்கண்டு எல்லோரும் ஆனந்த பாவசமாயினர். பிறகு சத்தியசேவன் தைரி பங்கொண்டு தன் சரித்திரமனைத்தையும் தெரிவித்தான். இதைக் கேட்டுப்போதே குருவினுடைய கண்களில்கண்ணீர் சொரிந்தது. கடைசியாக தன் முன்னிற்பவன் தன்னரும்த் தமையனே என்று கண்டதும் ஆனந்த சாத்தியம் முழங்கிஞர். இருவரும் நெடுகோரம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மைத் தன் தந்தையை எழுக்குவரும்படி வேண்டினான். மகனுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தந்தையும் கரையேறிஞர். தன் கையால் மகனுக்கு மருடம் தரிப்பித்தார். பட்டாபி வேசத்துக்கு சகல ராஜாக்களும் வந்திருந்தனர். முக்கியமாய் அபித்தசாகர ராஜாவுள்ள வீரசிங்கன் அகடந்த ஆனந்தத்துக்கு அளவேயில்லை.

மருடாபிவேசம் கிறைவேறிய கிணுட்களாக்குப்பிறகு கல்வீரர் புகுந்தந்தத்தில் சத்தியசேவனுக்கும் விளவசெங்கும் திருமணம் நடத்தேறியது. வீரசிங்கன் தன் பெண்ணைக் காப்பாற்றிய சத்தியசேவனுக்கு அப்போதுபாணச்சிவருணன்செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தபடியால், தன்னைக் கிறைவேற்றி வைத்தான். குரூர சிம்மன் தான் செய்த குற்றங்கள் சரித்திரத்தை விடவா யெழுத்துரைத்து எல்லோராலும் மன்னிக்கப்பட்டு கல்லொழுக்கமுள்ளவனுக்குத் திருப்பினான். சத்தியசேவன் எல்லோராலும் புகழப்பெற்று ஆயிராரோக்கிய சம்பன்னரூபம் செங்கோலம் முறைசம வருவாமல் அரசாண்டு வந்தான். சபம். சபம். “தங்கு மக்களம் எங்கும் போக்குக.”

—(1)—

நற்றமிழ்ப் பத்தகங்கள்.

பாதநாட்டின் நிலைமை.

பொன்விளையும் பூரியெனவும், சந்திரகாந்தனையும் புகழப்பெற்று பலவகை ஏற்றமும் இயற்கைவளமும் வாய்ந்த நம் நாடு இக்காலத்திலே சிறுபுழுதிற்று, பரிசுத்தத்தக்கிடமாய்விட்டது ஒருபுறமிருக்க, உலகனைத்திற்கும் உணவளித்த நம்மவர் புகைக்க வசையின்றித் துக்குளிரும்படியான நிலைமை நேர்த்திருக்கிறது. இந்தநிலை இழி நிலைமக்குக்காரணம் யாதென்பதற்குள்ள விவரங்கொடியும், இழி நிலைமை நீக்கி, முன்போல் உயர்ந்தபெற்று ஒப்புயர்வற்று வாழ்வதற்கான வழி கொடியும், இச்சிறு நாளிலே பார்க்கக்கூடலாம். சான்றுபெற்றதில் உயர்நிலைமை பொய்தருள், செல்வநிலையின் உயர்நிலை எய்த முயல்வேண்டும். ஆதலின், தேசச்செல்வநிலையை நம் இறவரும் சிறுமியரும் ஐன சமுதாயத்தினரும் நன்றாகித்து, தேசத்தொழிலில் விருத்திசெய்து, வியாபாரத்தைப் பெருக்கிச் செல்வச்செய்துபுற்று, சுகவாழ்வு வாழ்வதற்கான காரியங்களில் முயல்வேண்டுமென்பதே இந்நூலின் நோக்கமாகும். கிலை ரூ. 1—0—0.

—(*)—

மகாத்மா காந்தியின் இந்திய சுயராஜ்யம். சுயராஜ்யம் என்பதை நன்குவிளக்கி அதியில் மகாத்மா காந்தி எழுதிய நூலின் தமிழ் மொழி பொய்ப்பு. நல்லமத்தில் புதுநூலி பாய்ந்தது போல், நம் தேசத்தில், “காந்திய” கோள் நிற்பார்வையையும் மயக்கி வருத்தும் விஷய விவரங்கள் நீர்மல சிந்தையுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. படிப்போக்குர் மனமயக்கம் நீங்கி, தெளிவு உண்டாகி, தேசபரிமாண உதயம் உண்டாகும். கிலை ரூ. 0—8—0.

—(*)—

ஒத்துழையாமை.

இதா தேசங்கள் வெற்றி பெற்ற விவரம். ஒத்துழையாமை என்னும் தெய்வீக இயக்கத்தின் விசேஷத்தை உபந்துவாராத சிலர், இந்த

இயக்கத்தை மேற்கொண்டு அதிசாரி வர்க்கக் கோட்டைவாய் தகர்த்து சுயராஜ்யம் கொடி நாட்ட முடியுமா வென்று சந்தேகப்படுகின்றனர். அத்தகையோரும் சரி, பிறரும் சரி, அய் கப்பக்கத்தின் விசேஷத்தை அறியவேண்டி, ஹங்கேரி தேசம் அவ்வியக்கத்தைச் சாட்சனமாக்கக்கொண்டு, அலுமினியாவின் அதிகத்தைப்போக்கி, சுயராஜ்ய வாழ்வு பெற்ற சிறுத்தாந்தமும், ஒப்பாளியர் சொல்லவொண்ணாத கொடுமையையற்றியும் கொரியாவும் சுகியரசுக் கொடி நாட்டும் விவரமும், இந்நூலிலே எளிதில் இவ்வுயிற் நடைபயில் சிறுவரும் சிறுமியரும் உணருமாறு சுருங்கச்சொல்லி விளக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவன் கிலை ரூ. 0—4—0.

—(*)—

இந்தியாவுக்கு ஸ்வாதினம். அதன் அவசரம்.

பரிபூரணமான ஸ்வதந்திரம் உடனே பெற்று வந்த பாத மக்கள் பண்புடன் வாழ முடியாதென்று பரிசுத்த அத்துமாவாகும் ஆண்டிலுள்ள எழுதியுள்ள வியாசத்தின் தமிழ் மொழி பொய்ப்பு இந்திய மகா ஜனங்கள் பரம சீனதேசையடையலாயினதென்றும், இதை இங்கிலா உணர்ந்து, ஒத்துழையாமையை மேற்கொள்ளின் பிரிட்டிஷ் அரசியின் அடிப்படை அற்றுப் போகுமென்றும், அங்கிலாநோவீலி முன்னமேயே கூறியிருப்பதை ஆண்டிலுள்ள துக்காட்டி, சுயராஜ்ய வாழ்வுக்கு ஒப்பற்றாததும் ஒத்துழையாமை தாமதமென விளக்கச் சொல்லியிருக்கிறார். பூரி பாத மகாவின் ஸ்வாதினம் கொண்டும் அரிய ஒன்பது பாக்களும் அடங்கியுள்ளது. கிலை ரூ. 0—4—0.

—(*)—

ஒத்துழையாமை ஏன்.

இப்பொழுது தேசமெங்கும் தெய்வீக ஆவேசத்தடன் வேருன்றலும் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் விருத்திதத்தை அதுபோட்டியால் ஒரு

கோர்வைவாக அரிய விருப்புவிருக்கு உற்றதால், ஒத்துழையாமையே சுயராஜ்ய வாழ்வுக்கும் சுய மதிப்புக்கும் ஒப்பற்ற சாதனம் என்பதும், அதன் உள்ளுறை தத்துவங்கள் இன்னவென்பதும், செம்பாகமான தமிழ் கதையில் நன்கு விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒத்துழையாமை விஷயமாக மகாத்மாதாந்திர செய்துள்ள அரியசேசங்கங்கள் சிலவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கிலை ரூ. 0—8—0.

—(*)—

மஹாத்மா காந்தியின் சரித்திரம்

உலகிலே ஒப்புயர்வற்ற மகா புருஷனெனவும், பூரிபாத்தியுணமொவும் பெரிபொர்க்களால் கொண்டாடப்படும் இப்பெருமான் தரித்திரத்தையும் அரும் பெருங்குணங்களையும் உயர்ந்த சேவத்தையும் ஒப்புயர்வற்ற தன்மைப் பரித்தியாசத்தையும் அறிபவிரும்பும் தமிழ் மக்கள் அறிவருக்கும் இந்நூல் சிறந்த கருவியாகும். குழந்தைப் பருவமுதல் இன்றளவும் மகாத்மாவின் வாழ்வை நோக்குள்ள சம்பவங்கள் எல்லாம் அமுக்கான தமிழ் கதையில் பாலரும்படித்ததையும் வண்ணம் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளன. கிலை ரூ. 0—8—0.

—(*)—

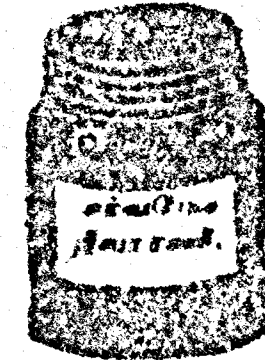
ஐசுவரிய சக்கரம்.

மகாத்மா காந்தி பாஸ்பாத்திரில் எழுதிய முப்பது வியாசங்களின் மொழி பொய்ப்பு. இதில், மேனுட்டுச் சாமான்களை விலக்கவேண்டியதே சிறந்த சிறந்த செயலென்கிற அபிப்பிராயம், வகராட்டினைத்தின் பெருமை, சைதாவினில் செயல்பட்ட அனாதியின் கொள்கை, வகராட்டினைத்தில் சகலரும் தாழ்ந்தவேண்டிய அவசியம், அதன் உண்டாகும் வாய், வகராட்டினைத் தடுத்தி இவைகள் இருக்கவேண்டிய முறை, பாவுகளுக்கிப்போடுமவகை முதலிய பலவும் விவரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. கிலை ரூ. 0—8—0.

சர்வமேக நிவாரணி கைலம்:

இந்தப் பிரசித்திபெற்ற இராஜகௌரவ ஹை மாகி இரு வேலையும் 10 ரூபாய்க்கு உட்கொண்டால் வெகுநேரம் தேசத்தில் உயிர்

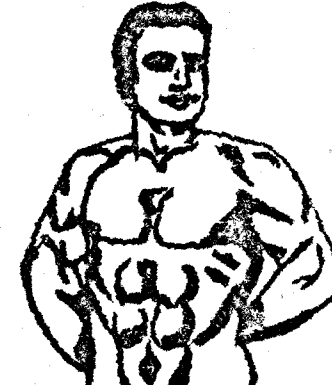
மேக ரோகங்கள், மேக வாய்ப்பு, துறர் வரதம், முழக்கால் வரதம், குதிக்கால் வரதம், சகலமான தழிப்புடன், மேகரோகத்தால் உண்டான வெறுப்பு ரணங்கள், குழிப் புண்கள், புறையோடு புண்கள், திமிர் வாய்ப்பு, கை கால் விரல்களில் மேக நீர் தங்கிய கோய்கள் கிரகி முதலிய கிரகிப் புண்கள், துடைவாழை படைகள், நகக்கனாக்கள், சகல மூலக்கள் முதலிய ரோகங்கள் கெடுப்பிலிட்ட பஞ்சு போல் போகும்; அனேக ஜனங்களின் துன்பத்தை நீக்கிச் சுப்படுதற்கு உண்மையான மருத்து.

புட்டி 1-க்கு விலை ரூபா 1-8-0.

அயத்தங்க திரவகம்:

அயுபலமானது! பிரசித்தியடைந்தது!! கஞ்சிவிபோன்றது!!

மித்திரர்களே! இந்த அயுபல மருத்தை அனேக ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் உபயோகித்துச் சந்தோஷிக்கின்றனர். காப்பிடுவதற்கு மிக இன்பமாயிருக்கும். இருமல் போய் கண்டு அகல்கைப்படுவதற்கு இதை உட்கொண்டால் இரண்டே வேலைகள் எக்கலை யடைவார்கள். எதைக் கயிற்சுச் சுப்பாக்கும் மயுளைத்திருவது புழுபிடும்பொழுது மயிர் உதிர்வதைத் தடுத்தும், நீர் வியாதிகள் நீரும். கண்ணீர்த்தல் கைகள் காத்தல் இவை நீரும். முகச்சுத்தை உண்டாக்கும். ஜீரண சக்தியையும் கல்வ பசியையும் உண்டாக்கும். காய்களுக்கு அகித வலுவைத் தரும். அயுரோகத்தைக் கூண்டில் தீர்க்கும். வாத, பித்தலிதே தவத்தாலுண்டாகும் ரோகங்களை விரத்திக்கும். மூலக்குடு மூலவாய்வு மலச்சிக்கல் இவை நீரும். இந்தச் சஞ்சலியை கல்வ போஜனத்துடன் 15-ரான் சரப்பிட்டால் இரண்டிலாத ஆனந்தத்தைத் தரும். 20-ரான் மருத்து ரூ. 1, 40-ரான் மருத்து ரூ. 1 12 0.

சரப் தியூர் என்னும் சுழிய அர்:

சர திரும்ப, இரைப்பு, அல்லது மந்தகாசம், காயம் இருமல், கஞ்சு இருமல், பெருத்த இருமல், தென்னடை போய், கவாசாசம், கழுமான் ஜலதோஷம், அபாயமான களழ இருமல், தொண்டையெரிச்சல், தொண்டை கரகரப்பு இருமலினால் தக்கம் பசியின் கண்வெள்ளம் உண்டாகும் சரப்பிடுகிறதிலும் பசியின் கண்வெள்ளம் உண்டாகும் சாராண இருமல் இவை முகவா விபாதிகளை எவ்விதத்தில் கண்டித்து கோமுகை வெளியில் தள்ளி எண்ணுத்தல் சச்செய்யும். புட்டி 1-க்கு ரூபா 1.

ரோகப்பட்ட பெண்டன் டேன:

மர்பெற்ற க்வான் பேனெசெய்யும் மேபிடான் கம்பெனாரால் செய்யப்பட்ட கம்பினைகளை உயர்த்த மாதிரி ரோகப்பட்ட மேன.

சர்வதேள் வீர சஞ்சலியினி

(நிலிண்டர் டிரேட் மார்க்)

பட்டியலே விஷம் பாக்கும்! அருகை கிளிப்பான்!!

இதில் தணிக்கையென்று கிறுப்புவர்களுக்கு 100-ரூபாய் இரும்.

கமல காட்டிற்கு இது அபிமானம் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் சதா வைக்கப்படும் இருக்கவேண்டிய தர் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும். இது ஆகவே துருளி தமிழ் வைத்தல் கப்பார்க்களால் கண்டு மதிக்கப்பட வேண்டி. காப்பிட வைப்பதால் குணம் தந்தும் குறையாது. தேன், கட்டுவாக்கி, செம்பாள், பாம்பு, எல் முதலிய விஷங்களை இரண்டொரு கமிஷன்களில் அமையே கீச்சுக் கூடியது. இது இரண்டிலாத மருத்துகளை உயிர், உபயோகிக்கும் மருத மருத்தோடு அனுப்பப்படும்.

விஷம்: இரண்டு வித மருத்தும் அடக்கிய பாசு டெட் 1-க்கு ரூபா 5. தபாந்தலி ரூபா 4.

டபாந்தலி ரூபா 0 0 சகலத்தில் போகக்கூடாது கிளியல் தபாந்தலி இரும். வந்ததற்கு 100-க்கு 25-செய்தல் கொடுக்கப்படும்.

ஆனந்தபோதினி ஆரில் தெ 6, வெங்கடேச மேஸ்திரி தெருவு, செனகார்பேட் போஸ்டி, மதராஸ்.

புதிய) லோகநாயகி (நாவுல்) இசுதமியுமாவை டெட்லிபுக் கமிட்டியால் அங்கீகரிக்கப்பெற்றவை

அல்லது அதிசயப் புனையல்: (பூர்வான ஆணி குப்புராய் முதலியவர்கள் எழுதியது.)

புண ஆணை எத்தகைய பெரும்பாத்ததையும் செய்யத் துண்டும் கொடிய பேய் என்பதும், அக்கிரமத்தரும், எப்பினவர்களைத் துரோகம் செய்யும் பாத்தரும் முடிவில் ஆண்டவனால் எப்படியும் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்பதும், நீதியும் சத்தியமும் முடையோர் முதலில் கஷ்டத்தை யறுப வித்ததும் முடிவில் பூரண என்மையை யடைவார்கள் என்பதும், இக்கதை யில் கன்கு கிறுப்பிக்கப்படுகிறது. சதாசாயகியாகிய வேகாசாயகியின் புத்தி சாதாரண டைக்கைகளும், துப்பறியவனது சாமர்த்தியமும், ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒன்றின்பின் துள்ளுக கேரிடும் அதிசய சம்பவங்களும், போய் விட்டதென்ற யாவரும் கவலிட்டிலிட்ட பொக்கிஷத்தைத் துப்பறியவன் எடுத்தளிக்கும் சாமர்த்தியமும் நீதியும். விலை ரூ. 1.

இதிகாபுர இதிகாசம்:

இதில் மிக ஆச்சரியமும் கெஞ்ச நிதிக்கிடக்கடியாவையும், ஆதிமுதல் அந்தம் வரைவிய மனதைக் கவரக்கூடியவைகளையுமாய் சம்பவங்கள் கதைச் சுவாசம். பவலித டைக்கைகளையுமாய் பாத்திரங்களும்குறிப்பதால், அனேக நீதிதரும், புத்திமதிலும் தக்க திருட்டாந்த பூர்வமாக கிறுப்பிச் செய்யுதற்குரியன.

மருது கிதவர், சிறும்களும், ஸ்திரீகளும் அயலியமாய் உணர்வேண்டிய இவ்வகை குரார விஷயங்களைப்பற்றி ஆங்காங்கு வினக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு பாகமும் விலை ரூபா 4 0 0

அயாவதி

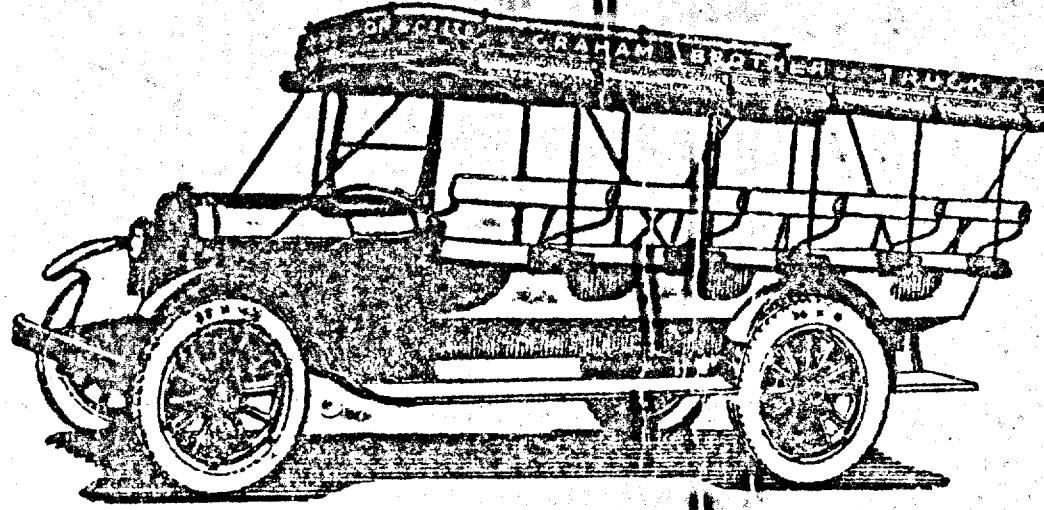
அல்லது அதிசய மர்மங்கள். இது மிக பிரமையை யண்டாக்கும் அற்புத சம்பவங்கள் கிறுத்த ஒரு காவல் ஒரு மனிதன் கய கம்பிக்கையையும், கோமையான டைக்கையும், கவர்க்குமுடையவனு யிருந்தால் அவன் தான் கோரிய காலத்தில் கட்டாயம் ஜெயம் பெறுவான் என்பதும், எத்தகைய ஆபத்தானதிலும் தப்பித்துக்கொண்டு சித்தியும் மோகான பதவியும் அடைவானென்பதும் இதில் கண்டும் கிறுப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலுள்ள ஒவ்வொரு சம்பவமும் அதிவாச்சியைத் ததை விளைத்து அடியோடு மனதைக் கவர்த்தக்கே. அசம்பாவிதமொன்றோன்றும் அனேகச் சம்பவங்கள் இதில் உண்மையானவே கடைபெறுவது வாகிப்போர்க்கு அனவந்த மனமெழிக்கியை உண்டாக்கும். முக்கிய பாத்திரங்கள் ஒவ்வொருவருடைய சரித்திரமும் ஒவ்வொரு வியப்பான துட்பதும் கதைகையப்பெய்திருக்கும். கருக்கே கதின் இந்த காவல் போல அதிசயக் கன்குடியமே மோனமும். 2-பாகமும் விலை ரூபா. 4.

(அதன் தமிழகவாசல்களும் கவையுத்தகங்களும்)	
இரண்டி-குப்புராய் முதலியார்	ரூ. 4
இயந்திரவலை	ரூ. 4
லோகநாயகி	1 0
விளையாட்டுச்சாமான்	1 0
பவலித 2 பாகங்கள்	3 0
தபாந்தலி ரோகப்பட்ட	0 14
இக்கிராபாய்	2 8
அமராவதி 2-பாகங்கள்	4 0
மருது கிதவர் மர்மம்	1 8
சுத்தோட்டை	2 0
பூக்கோதை	0 10
மீராதக	0 12
ஆனந்தபோதினி 2-பாகமும்	3 6
கமலகோசன்	1 12
தனகாசுத்திரி	1 0
ரண்டியிரி ரகசியம் 2-பாகமும்	4 0
மருது கிதவர்	1 0
கவர்க்குமுடையார்	0 12
தேவகந்திரி	1 4
கவர்க்குமுடையார்	0 12
குணகந்திரன்	0 14
பத்திரவாகி	2 0
இனகந்திரன்	1 8
மந்திராமாவன்	1 0
துவசேகரன்	1 8
சுத்திரியர்	4 12
உமர் யாகுப 2 பாகமும்	0 14
புத்திரவாகி	2 0
வாதகந்திரன்	2 0
அயாவதி 2 பாகங்கள்	1 12
அந்தப்புகாரதம்	1 4
மான்முடுகிப்போ 2 பாகமும்	3 0
மான்முடுகிப்போ 2 பாகம்	2 12
இரண்டி ரகசியம்	1 4
கோகாந்திரன்	9 10
இக்கிராபாய்	1 4
மந்திராமாவன்	1 8
சமதாராதன்	1 8
சுத்திரியர் 2 பாகம்	2 12
குதிரோபாசியாவை வசனம்	1 0
மெகாசியா மெகாசா	3 0

தனலகாபுமி கம்பெனி தெ. 6, வெங்கடேச மேஸ்திரி தெருவு, செனகார்பேட் போஸ்டி மதராஸ்.

பிரதி மாதத்திலும் ஆயிரக்கணக்காக லாபம் தாக்கடிய

டாஜ் கிரேஹாம் பஸ்களின்

டாஜ் கிரேஹாம் பஸ்

25-ஸீடர்

பாடி அடிஸன் செய்தது

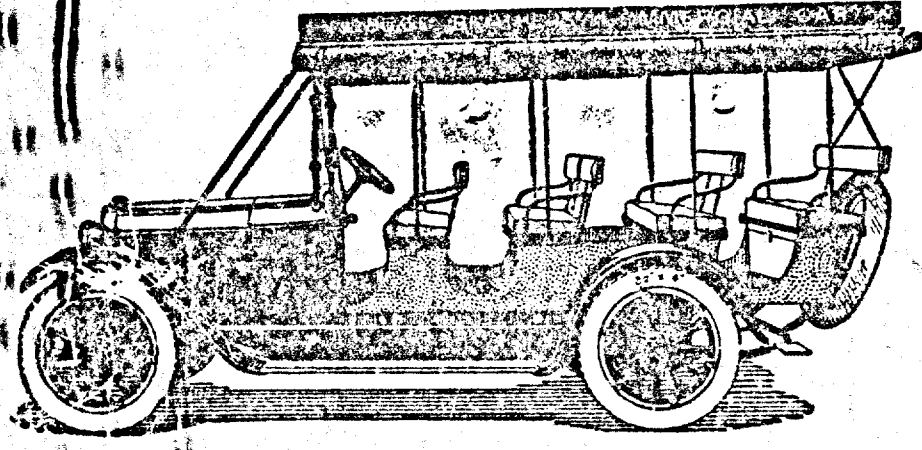
திருப்பி மிகுந்த சொந்தக்

காரர்கள் சந்தேஷமாயிருக்

கையில் பரிகாஷ் பார்ப்பில்

பணத்தைச் செலவு செய்து

வீணக்தாதிகள்

டாஜ் கமர்ஷியல் கார்

16-ஸீடர், பாடி அடிஸன் செய்தது

நீடித்த வாழ்வு, நீடித்த உழைப்பு, நம்பகநிலை, சுகானுபவம்

முகவியை இந்த வண்டிகளிடம் நிரம்பியுள்ளன. ஆனக பஸ்ஸுகள் எவ்விதத் தொந்தரவுக்கும் இடங் கொடுக்காமல் லைசென்ஸ்க்கான மைல்கள் ஒழுங்குநின்றன. செலவுகள் குறைவாக இருப்பதால் திறந்துகொண்டு நிறகு எவ்விடம் வரலாம்; வந்த வாகனங்கள் பர்த்திபுரம் போன்ற இடங்களை வாகனவெண்டையர் உடனடி சிபாரிசிலே வேறு பஸ்ஸுகள் அவ்வளவு திறமை யுள்ளன வென்று சொல்வதற்கில்லை. 10,000 ரூபா பெறுமான சிலைறைக் கருவிகள் எவ்விடம் உள்ளன. உங்களுக்குத் தேவையாயின், தருகிறோம்.

ADDISON & Co., Ltd., Mount Road, MADRAS.

அடிஸன் அண்ட் கம்பெனி, லிமிடெட், மதராஸ்.

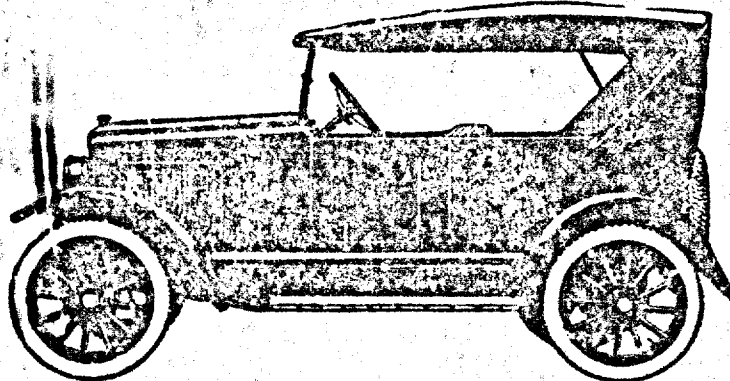
அடிஸன் கம்பெனி—பெங்களூர், —கார், —அண்டி கோ, திருச்சிநுப்பள்ளி, —டி. ஸ்டேன்சு அண்டி கோ, லிமிடெட், கோயமுத்தூர்—ஜாஜு ஓக்க, —கம்பண்டலம்.

இப்போது உங்களுடைய சொந்த உபயோகத்துக்

கொரு 'வண்டி'

91

Overland

சீர்திருத்தப்பெற்ற புதியமாதிரியை

வாங்கு !

பத்திரமாயும், சிக்கலாயும், செலவுமாயும் எங்கும் எவ்விடத்தும் போகக்கூடிய மோட்டார் வண்டி இதுவே. விவேக மிக்கவரும், அதை சிவகிப்பதற்காகும் செலவு மிகவும் குறைவு. அதே மாதிரியான இதர வண்டிகளைக் காட்டிலும் இதை நிர்வகிப்பதற்காக செலவு நிரம்பும். தாறுக்கன்களான வண்டிகள் உபயோகத்திற்குக்கின்றன. ஆரோக்கியமும் மனோஹாரம் தந்து சந்தோஷப்பிக்கின்றன. பெரிய எஞ்சின் வைத்துப் பொருத்தப்பெற்றிருக்கிறது. என்னெனில் பிடிப்போட்டமுள்ளது, உடையாதின் இரிசுதுள்ளது, எல்லாம் எவ்விதாலாயது, டிரிபென்சு லிபிவருகள், மாக்னெடோ—ரஸ்தாவில் போவதற்கனுமானாக எல்லாம் அமைக்கப் பெற்றது.

ADDISON & CO., Ltd., Mount Road, MADRAS.

உண்மையான ஓவரலாண்டு கருவிகளை வாங்கு !
அதற்குக் காரணம் உண்டு.

ஓவரலாண்டு மோட்டார் வண்டியை வாங்கி
வித்தியாசத்தைப் பாருங்கள்.

இந்து நேசன்.

THE "HINDU NESAN."

Annual Supplement—1926.

OFFICE:
65, Armenian Street,
G. T. Madras (India)

வருஷ அனுபந்தம்—1926.

EDITOR:
L. ANANTAIYAR

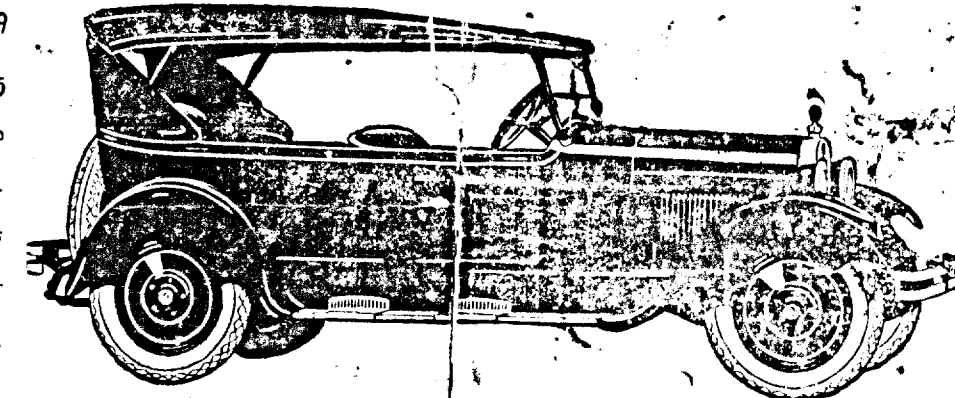

DODGE BROTHERS TOURING CAR

டாஜ் பிரதர்ஸ் ஸ்பெஷல் ரேங் மோடார் வண்டி.

நகரிலும் வெளிகளிலும் உபயோகப்பதற்கு ஒவ்வொரு வகையிலும் திறமைகொண்ட வண்டி. இதிலே பார்க்க ரேர் தியும் சுவரிசெய்யசென் கர்யமும் பொருத்தியது.

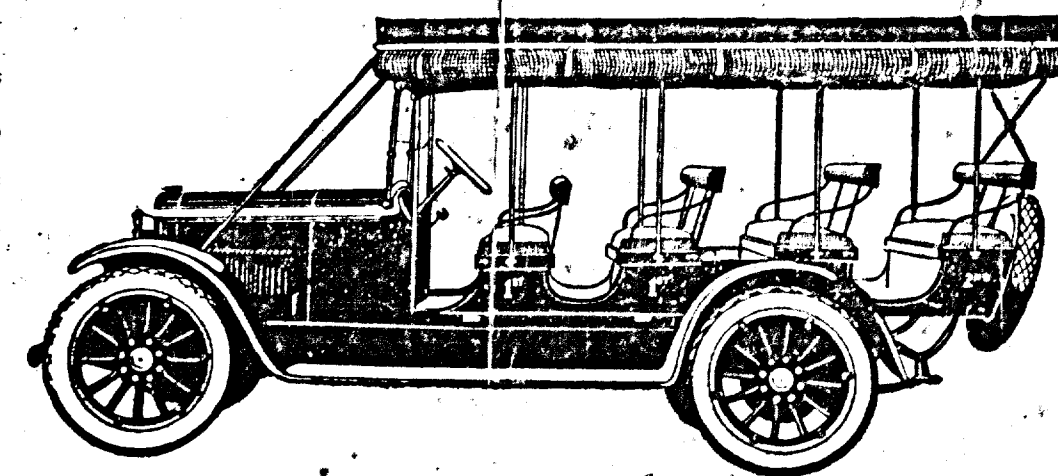

டாஜ் ரேங் வண்டிகளின் உட்கண் முழுவதும் தயாராக எல்டி னுலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. தழற்சக விக அனுபவிக்கும் சுக அம்சங்களும் கொண்டுள்ளன.

டாஜ் பிரதர்ஸ் ஸ்பெஷல் ரேங் வண்டி.

COMMERCIAL CAR கம்மர்ஷியல் மோடார் வண்டி.

டாஜ் பஸ் வண்டிகள் சிக்ரமரகவும் ககமரகவும் பத் தருத்த வகை யாகவும் போவது பற்றிப் பிரயாணிகள் டாஜ் பஸ்சில் சுவரி செய்வதையே கிரும்பு கிருக்கள்.

தென்னிந்தியாவில் இனங்கள் கிரு ப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற பஸ் இதுவே. அடினாற் செய்பப் பட்ட பாடி போடுசெந்த முழு பஸ்ஸை நீங்கள்

டாஜ் கம்மர்ஷியல் பஸ் அடினாின் 16 ஸ்டர் பாடி வர்க்குகள். இத்தியாவுக்கான ஸோல் டாஜ் பிரதர்ஸ் டிஸ்ட்ரிப்யூடர்கள்.

ADDISON & Co., Ltd.,

அடிஸன் அண்ட் கோ., லிமிடெட்,

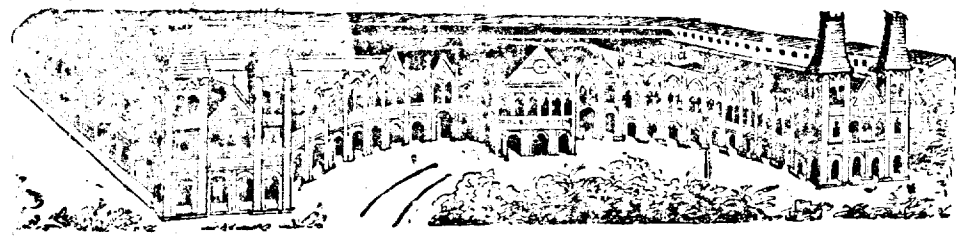
பெங்களூர், மதராஸ், திருச்சிநுப்பள்ளி, மதுரை.

அதிகாரம் பெற்ற ஜி.லா வியாபாரிகள்.

Seshasayee Bros. Ltd., Trichinopoly.	Modern Motor & General Trading Co. Tanjore.	F. X. Pereira & Sons, Tuticorin.	S. P. Mel & Company, Trivandrum.
A. V. & Sons, Karaikudi.	Malabar Cycle & Motor Works, Calicut.	National Automobile Co., Coimbatore.	George Oakes, Ootacamund.
Gunter & Hillers, Bangalore.	Mangalore Iron Works, Mangalore.	K. N. Paul & Sons, Berhampore.	V. S. Rajagopalan & Co., Salem.

Distance Makes No Difference

SATISFACTION
GUARANTEED
REMARKABLE
QUALITY

EXCELLENT
VALUE
EFFICIENT
SERVICE.

SPENCER & Co., Limited.

MADRAS & BRANCHES THROUGHOUT SOUTHERN INDIA.

DEPARTMENTS.

Stores
Wine
Stationery
Outfitting
Tailoring
Boots & Shoes
Photography
Harness and
Saddlery
Silver and
Electro Plate
Auctioneering
Leather Goods

Telephone No. 3901.

Telegrams "TORPEDOS"

Prompt Attention
to all Orders.

Call or Write
To-day.

DEPARTMENTS.

Lampware
Hardware
Fire Arms
Fancy Goods
Artist Materials
Drugs & Patent
Medicines
House Furnishing
Games & Sports
Requisites
Household Linen

MYERS PUMPS

FOR
EVERY
PURPOSE

SOME SPECIAL
FEATURES
AND WHAT
THEY MEAN:

HAND PUMPS: for shallow and deep open and bore Wells.
Cog Gear Handle: Easiest Operations,
Glass Valve Seat: No Rust or Corrosion
Cylinders last long

POWER PUMPS: for shallow and deep open and Bore Wells.
Self Oiling All Gears enclosed Perfect Lubrication,
Protection from Dust and Dirt.

Deep well working Heads, a speciality.
SPRAY PUMPS in Various Sizes.

Brass Ball Valves: Durability & Strength.
Jet Agitator: Mixture kept thoroughly Mixed and
Agitated.

SOLE AGENT FOR INDIA, BURMA, AND CEYLON

The Limaye Brothers Ltd.,

DEALERS IN MACHINERY AND AGRICULTURAL IMPLEMENTS,

1/173, Broadway, Post Box 202, Madras.

Also: BOMBAY, CALCUTTA, KARACHI.

கவனியுங்கள்! கவனியுங்கள்!!

இங்கிலாந்து புகை
பொறிகள் எதிர்பார்த்திருந்த அளவுகளை
என் நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள்!!!
23000 ஜனங்களுக்கு
ஆங்கிலம் விரைவில் கற்றுக்கொடுத்தது
இப்பத்தகம் ஒன்றே தான்!!!

7-வது பதிப்பு 700-பக்கங்கள் கொண்டது
முழு காலிகோ பயிற்சி புத்தகம் விலை ரூ. 2.
சூ. ராமர் சிவ திருக்கல்யாண படமும் பட்டாபிஷேக
ஆப்டோன் படமும் உள்ளது.

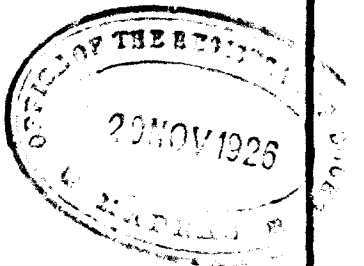
ஆங்கில ஆசான் அல்லது ஆங்கில போதினி
எமது ரிஜிஸ்டர் லேடி டிரேட் மார்க் போட்டிருக்கும் புத்தகத்தை
பார்த்து கவனித்து வாங்குங்கள்! மோசம் போகாதீர்கள்!!
தமிழ் தெரிந்தவர்கள் ஆங்கில பாஷையை ஆசிரியர் இல்லாமலே அறிச்சி
அனுபவித்திருக்க வேண்டிய பல விவரங்களின் பங்களிப்பு படிப்பதால் தான்
பட்டாபிஷேகம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது சிரம முன்பு என்மே, என்மே
பிச்சன், என்மேயர்கள், பட்டாபிஷேக முகவிய என்மேயர் தொழிலாளர்களுக்கும் வியா
பார்க்குக்கும் மிகவும் முக்கியமானது. 23000 காப்பிகள் இதுவரையில் செலவழி
திருப்பதே இந்த பெருமையையும் இன்றியமையாத உபயோகத்தையும் விளக்கி
கூட்டும். என்மேயர் புத்தக வரப்பிதும் கிடைக்கும்.
எல்லா விடங்களிலும் ஏஜெண்டுகள் தேவை.

வித்வத்வம்! அனுபவம்!! ஆச்சரியம்!!! விகோதம்!!!!
ஆகத்தம்!!!!!! விசித்திரம்!!!!!! அற்புதம்!!!!!!
இவைகளெல்லாம் அடைவது எப்படி?

எமது "ஆந்த் குணபோதினி"
(அறிவை விரைவில் உச்சகந்தை தாவல்தான்
உயர்ந்த தூதன் செந்தமிழ் மரதப் பத்திரிகை.)
பொருத்தத்தை மரத மரதம் தவறாமல் படிப்பதால்
இந்த சந்தர்ப்பமாகச் சேர்ந்து இப்பமுதலாம்.
எஸ். ஜி. ராமாஜலா நாயுடு பத்திரிகாசிரியர்
வருஷச் சந்தா: இந்திய, பர்மா, சிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு ரூபா 1 0 0
வேளி எங்களுக்கு ரூபா 1 4 0

மாதி. காரியக் இலம்.
சித்திர மரதத்தி வித்த வெளிவந்தவுடனும்.
தி. இராஜோபால் முதலியார்,
302, தங்கராஜ் தெரு, மதராஸ்.

MASSEY & CO. LTD.
ENGINEERS

போஸ்ட் பாக்ஸ் 60

மதராஸ்.

1843-ல்

ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

தத்தி விலாசம்:

'மாஸி' மதராஸ்.

ஆபீசம் தொழிற்சாலையும்: ராயபுரம், மதராஸ்.

டெலிபூன் நெம்பர்கள் 2953 (3 லயன்கள்)

நாம் உற்பத்தி செய்வது:

ஸ்டோரேஜ் டாங்குகள்
வாராவதிகள்
கூரை டிராஸ்ஸ்கள்
ரைஸ் ஹெலர்கள்
குழாய்கள் முதலியன

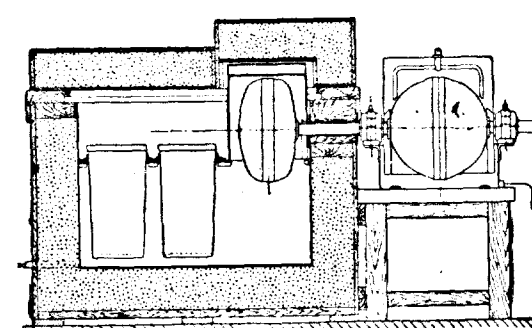
எம் கையிலிருப்பவை:

'காந்தி' காட்டன் பெல்டிங்
'பாப்கோ' பெயிண்டிங்
ஹாயிட்ரில் வெண்மை மெடல்கள்
டக்ளாஸ் & கிராண்டிங்
ரைஸ் மெஷினரி

உங்களுடைய ஷாப்பிங்குகளுக்கு D. W. F. பால் பேரிங் ப்ளம்பர் பிளாக்குகளைப் பொருத்தி உங்களுக்காகும்
பவர் கட்டணத்தைக் குறைப்புகள்.

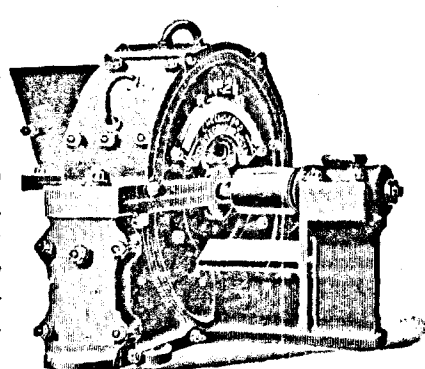
'கிளேஸியா' ஜஸ் செய்யும் யந்திரங்கள்.

'மாஸி' டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்கள்.

எல்லா சைக்கிள்களும்
ஸ்டாங்கில் இருக்கின்
நன்.
G. 2-ம் கம்பருள்ள
படமிடப்பட்டகேடலாக்
குக்கு எழுதுங்கள்.

இலகுவும் உறு
தியும் உடையது.

ஸ்பேர் பார்ட்
கெள் எப்பொழு
தும் ஸ்டாங்கில்
இருக்கும்.

க்ளேஸியா ஜஸ் செய்வதற்கானயந்திரங்கள்.

மிகவும் குறைவான செலவில் இம் செய்ப்புகள். வரலாம் முழுவி
தும் தேவையான இன் ஸ்பாய்ளரும்படி செய்துகொள்ளுங்கள்.

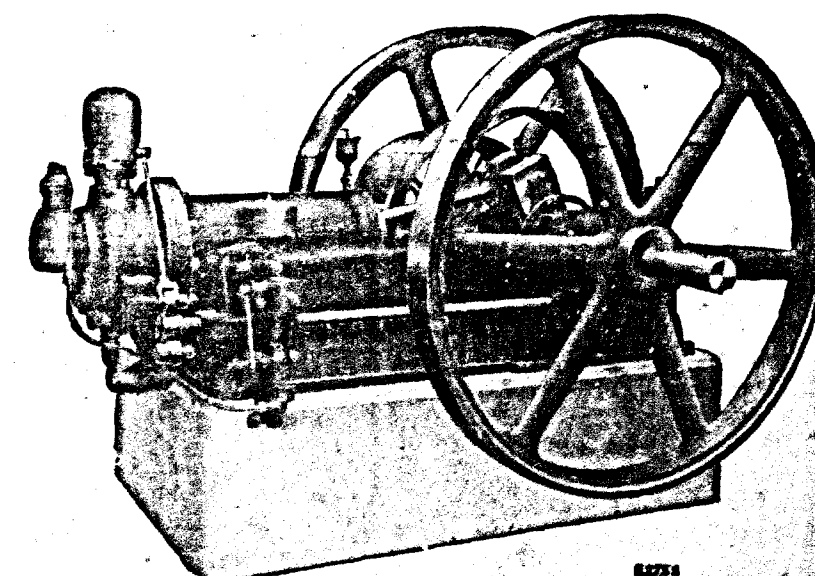
D. 3-ம் தம்பருள்ள படமிட்ட கேடலாக்கு எழுதுங்கள்.

ரஸ்டன் ஹாரன்சுபி - க்ருட். ஆயில் எஞ்சின்கள்.

மார்க்கெட்டிலுள்ள எண்ணெய் இயந்திரங்களுள் மிகவும் சிக்கனமானது இதுவே

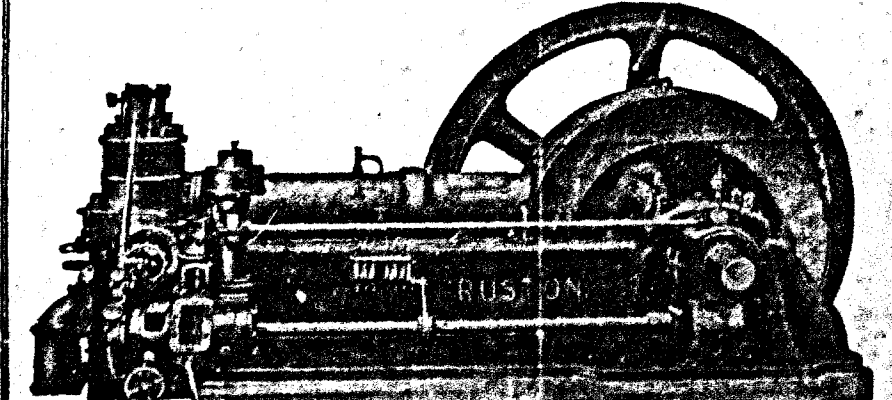
க்ளாஸ் "M"

6½-முதல் 30 B. H. P. வரையிலுள்ள எண்ணெயில் ஸ்டாங்கிக்குத்தொடர்.

இந்தியத் தேவைகளுக்காக வேண்டிய இந்த எஞ்சின் ஸ்பெஷல்
காசெய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ரஸ்டன் கோல்ட் ஸ்டார்டிங் டைப்.

16-முதல் 70 B. H. P. வரையிலுள்ள எண்ணெயில் ஸ்டாங்கிக்குத்தொடர்.

இந்த எஞ்சின்களும் விரைவில் மிகவும் வெற்றம் எப்ப
தற்கு உத்தமம்.

H. 4-ம் தம்பருள்ள படமிட்ட விவரம் பற்றி எழுதுங்கள்.

OUR PLACE IN THE SUN

By Professor K. Sundararama Aiyer, M. A., Kumbhakonam.

It has often been said that the Indian people have never formed the conception or practised the ideal of patriotism, — never felt that they had a country which was their own to live and die for. The religion of the Veda which has been their one occupation or interest in life, individual or collective, has made the sweetness and simplicity arising from a resigned and contented uniformity of daily practice the supreme attainment in life so as to make our stay on earth an anticipation in fact of the life beyond in Heaven (*Brahma-Loka*). Even in the heroic age of freedom and joy among the nations, India's hope and aim was not, "for King & Country" as it was, for instance, in Assyrian or Persian antiquity; — and we had no King like Sardapalus or Xerxes, or a General like Salmenes or Mardonius, valiant patient, and at all times ready for active and violent aggression. Nothing can be a greater mistake than the view embodied in the above statement. For, in the first place, even in the time of the Samhitas, we hear of Bharata who is said to have "Conquered the whole world" and given his name to the land (*Bharata-Kanda*) and empire (*Bharata-Varsa*) over which his sway was accepted as a settled fact and which he bequeathed to his heirs who were known as *Sarva bhuma-rajyas* (rulers of the whole earth). Moreover, we read in Vasishtha's *Maharajyam* (commonly known as *Gnana-Vasishtha*): — "Whoever dies fighting for the sake of a King who lives chiefly for the protection of one's own country which is worthy of being defended, is alone a hero and attains to the future world of heroes" (*Utpatti-prakarana*, III 29.) In the second place, Vasishtha devotes an entire chapter—the Sixth of the same *Prakarana* to establish the philosophy of activism—the position that *Purnashakti* (man's strenuous endeavour in the promotion of Dharma) can overcome *Daiva* (the effects of past Karma, i.e., the store of innate tendencies due to the results of our activities in previous lives). Vasishtha's great work is entirely devoted to the up-holding of the metaphysics of the *Advaitic* Brahma-Vada and its Corollary, the doctrine that the Universe is a purely phenomenal evolution of primordial matter superimposed on the pure undifferentiated Atman. Hence, those are clearly in the wrong who ascribe the political downfall of India past and present, to the Vedic doctrine of teachers like Vasishtha Maharishi, Sankaracharya, and their followers.

The difficulty of the India of to-day is due to the fact that western nations and peoples have imposed their aggressive systems of culture and control over an unwilling or disabled people — a people disunited, too, because they are disabled,—because their national energies and ideals have been sapped by the introduction of alien methods of government and culture, and of educational methods which, however unscientific and unsuited to the Indian mind and traditions, are effectively calculated to produce an intellectual paralysis and social conquest among us with far-reaching consequences. The ethnologist, Haddon, refers to the exploitation of the West as saying in his own defence that "the native has to obey the laws imposed on him by the white man—the Government Official has to say that he does so—and thus there is no need to study the native customs, as these have to give way before the new order of things." This is what actually is taking place before our eyes in India, though Haddon himself thinks that "there is another and a better way of dealing with the problems raised by bringing a higher culture in contact with a lower." He then goes on to quote the opinions of administrators Indian, Egyptian, and other, regarding "the treatment of backward peoples during their period of tutelage," — during what he calls "the longer or shorter transitional period" which must pass and in which "European social customs, legal observances, and religion will be impressed eventually in more or less entirety" over those peoples. He says also: — "Some of them can be coerced; but discontent inevitably will arise which will retard the process, even if worse conditions do not follow."

There is no need to enter into a detailed enumeration of the methods recommended by wise European officials and writers like Sir Richard Temple, Sir Reginald Wingate, Sir Frank Swettenham, and others. But all their observations and recommendations can be summed up in the dictum of Holm, the German historian of Greece: — "The only way to settle with the East is to vanquish her intellectually." Our intellectual vanquishment in India is visible to every man who runs and has an eye to see, or a heart to feel, or a head to think, how we can prevent the measures by which modern civilisation is seeking (to quote the language used by the late American psychologist, William James) "to crush weaker peoples." Can we, or can we not,

avert this danger of being "crushed" by the so-called 'higher culture of the West in a future which is more or less near to us?

The late leader of the so-called "Justice" party declared with an air of triumph that he had "smashed the political domination of the Brahmins" and would soon "smash their religious domination." What he meant was only as we all know that they are not henceforth to be allowed to hold any important or lucrative Office in the state, or to exercise any function of any kind in any social order, present or to come. But will this achievement, if it is one to be proud of, enable India as a whole, or even South India in especial, to escape the "civilised" Westerner's Mission of "crushing the weaker peoples in India, all whose peoples are in his eyes weak and can and must be 'crushed'?" An American writer has openly avowed that it is to this "crushing" process of exploitation that Western lands and peoples owe their assured passage from "an age of deficit" to "an age of surplus." If we consider the matter truly and seriously, this "bogy" of Brahmin domination only lay in saving for a salary and eking out the means of livelihood in a public Office or in the service of private firm, and only dated with the foundation of the Madras University less than 70 years back. Will the policy now set a-going for "Smashing" this dreaded bogey prevent the present economic and political breakdown in India, which is driving the masses of our people into the fold of the Christian Missionaries or other propagators of alien faiths, false dogmas, and foul or foolish legends. Let us not forget, too, that Christian Missionaries and others are gaining an ever-growing and tightening economic grasp over their converts' land and other possessions. Let us not forget, too, that Hindu Society has never been what has been called "an Acquisitive Society," but a "functional" one. In the former type, the state and society are organised on the principle of militancy,—and every one is invited chiefly to seek for opportunities of driving hard bargains and to exploit the resources of other communities, but they do not, or may not, entirely ignore the obligations of a higher ethical or supernatural sanction. In a "functional" society such as we find obtaining in India, industry and service in society is determined mainly by the individual's status in the group to which he belongs;—and hence the pre-

vailing ideal is one of co-operation—and not competition—between man and man, or between group and group, whether in national or international relations. In the West, men talk big of the dignity of labour, but those who rise to social rank and public esteem, do not yet regard workers as their equals, but as common people confined to sordid ideals and modes of living, even though their status as wage-earners saves them from falling into the ranks of the proletariat. Men speak freely enough of the rights of the people—of personal freedom and equality of consideration for all. But, if these ideals are at work and constantly aimed at in modern states, why is there still a proletariat everywhere simultaneously with the boasted rule of democracies? Why is still emphasis laid on efficiency in state organisation, if there is an enlightened social will abroad? Why are there constant conflicts between various interests,—between land-owners and lacklanders, and between capitalists and workers, and between the employed and unemployed in industry? Why does the state in the West still insist on the idea of Right, and not of service, for all? Gigantic wars also frequently arise owing to the divergence of ideals and interests among the "big" nations and states at least, and the League of Nations has proved an admitted failure.

The late Professor James, of the United States of America, wrote as follows in his work "Varieties of Religious Experience":—"What we need to discover in the social realm is the moral equivalent of war; something heroic that will speak to men as universally as war does, and yet will be as compatible with their spiritual selves as war has proved itself to be incompatible." He goes on to suggest what, in his view, is such a moral equivalent, as follows:—"I have often thought that, in the old monkish poverty-worship, in spite of the pedantry which infested it, there might be something like that moral equivalent of war which we are seeking. May not voluntarily accepted poverty be the strenuous life without the need of crushing weaker peoples?!! Because the Brahmins are a minority-class among Hindus—and the old 'functional' society in which they, like the other Hindu social groups, had their established status and opportunities of service, has ceased to exist for any practical purpose of public efficiency—the leaders of the so-called 'Non-Brahmin ruling class' in South India want to deprive us of equal opportunities of

MOTION PICTURES

By Mr. N. R. Desai B. A., (Hons.) Manager, Universal Pictures Corporation, Madras.

Thirty years ago, what we know as a motion picture to-day, was non-existing. Sixty feet was the limit of the length of a motion picture of those times. Its chief attractions was its novelty. People went to see it out of curiosity. The sight of men and things in motion on a screen was new then. A moving train or a procession of men was as exciting as a Million Dollar picture of to-day. Within the last thirty years, however, the motion picture has moved fast. The production of motion pictures to-day is enormous, and a motion picture theatre is to be found in almost every part of the world. To-day its appeal is not its novelty. It is primarily a source of amusement and is being used as a means of instruction to a certain extent. What is its future?

Of late, lots of things are being written against motion pictures, chiefly against the tone of many of the pictures produced in America. The complaints have been mostly vague but the prevailing idea is that the influence of many of the pictures is demoralising. Some of the complaints are just. There are pictures which are bad from many points of view and looked at in relation to High Art, most of the pictures can't stand the test. The motion picture, however, is produced for amusing the average man and it is too much to expect every picture to be of a high artistic standard. If a strict test were to be applied to the large number of novels written to-day, and only those that stand the test were allowed to be published, we

would not have even one per cent of the books we have to day, and the reading public would be much smaller than what it is. The result may be beneficial or otherwise, but the point is that since such a strict test is not applied to novels, it need

not be applied to the motion picture. Moreover, the motion picture has not yet matured. It is still experimenting with the tastes of the public. Besides, it is a business proposition with a world market. A certain number of pictures have to be

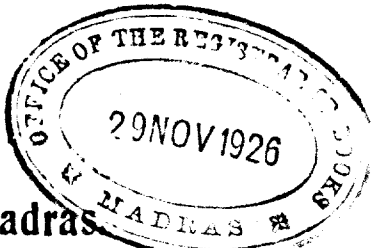
service in the modern Indian state along with individuals of other groups and castes resident therein,—to reduce us practically to a life of starvation. But will bread be wanting? In Mediaeval Italy, when Dante was removed by the ruling house of Medici from the city—state of Florence, he declared firmly,—"Can I not at whatsoever angle of the earth, look at the stars and the moon! Nor will bread be wanting!" If the idea of "poverty" is needed as above stated as an essential element in the Western societies of the future, why should we be afraid in the future of that life of poverty and even trouble (*Klesa*) which the great majority of Brahmins have always borne, and must bear, as a jewelled crown adorning their life of service and devotion to the Sanatana Dharma (*vide* Vasishtha—Smriti)? Nor will they want occupations (*Vrittis*) having more or less economic value from time to time, if only they resolve not to abandon their prescribed *Dharmas*, with their undoubted and eternal value for the future of the race of man, and their own race in the universe! A verse in the Mahabharata says:—"Those Brahmins who take up different occupations (*Vrittis*) and thereby acquire (some of) the attributes of other castes are never debarred from

their right to the performance of their own Dharma and Yagna", which alone have a value for them as spiritual methods for the realisation of the highest aim of life, viz., the emancipation of the soul from the bondage of Samsara. Hence, we can say of them with confidence as Dante said of himself while in his exile from his native city, owing to the machinations of his political opponents,— "Nor will bread be wanting." Professor William James, the American psychologist, rightly calls "Asceticism as a type of saintliness," the "school of strenuous life and heroism" which will prove for Europe the "moral equivalent of war." Vasishtha—Smriti also says:—"His physical tenement of the Brahmin is not suited to a life of sense-enjoyment, but for enduring those troublous privations here which are to be followed by the eternal bliss of the life after death." What Professor James calls "the paying our way by what we are and do and not by what we have," is more important for all men, and especially for the Brahmins, during their sojourn on earth than the possessions of all kinds which worldly men consider as the vital element in human well-being. So long at least as this Holy Land forms a part of the British Empire, no "non-Brahmin rulers" of India

can prevent us from having "our place in (this Holy Land of) the Sun" and fulfilling our destiny as "guardians of the treasury of Dharma" (Manu—Smriti). If we resolve not to fail in this duty that is divinely entrusted to us, we need not at all become faint-hearted, now or in the future.

The old heresies and defections from the Vedic faith are still remaining, and new ones calling themselves Samayas are daily springing like mushrooms after a rainy day; some are threatening, too, to bring back the Buddha's way of looking at life. But every man needs a satisfactory and permanent source of inspiration for life's effort and the enchantment of the joy of eternal peace (for the soul) which lies beyond life and can alone help us to bear cheerfully this transient life of trials, temptations, and tribulations. The Veda and Vedanta alone offer to the world "the most sublime philosophy and the most satisfying religion" (according to the late Prof. Max Muller) on earth; and it is also "the strongest support of pure morality" (Deussen, the German Professor). Buddhism denies the everlastingly transcendent and innermost Bliss of Love which is the self-effulgent essence (*Swayamprakasa*) of the soul of man

got out every year by every producing company, if it is to continue to exist. This does not leave much scope for every picture to be of the best quality. In between producing the ordinary once-a-week or once-a-month pictures, every big manufacturer keeps on working at what he aims to be a big picture and spends plenty of time and money on it. He tries his level best to produce what he supposes to be a very good picture in this manner, and yet it remains a gamble until the public gives its decision. A producer wants his picture to be appreciated by the public, but his chief aim is to get back the money he has spent on the picture as quickly as he can. In order to ensure the safe return of his money, his picture has got to have an element which satisfies the average man. He endeavors to know what the public wants and tries to supply it. The day the public do not want a particular kind of picture that picture dies a natural death. Ten years ago vulgar comics with a good deal of horseplay were in vogue. To-day such comics cannot sell, and no manufacturer with ordinary sense in him tries to produce such pictures. If we look at the difference between pictures of to-day and pictures of ten years ago, we find that there is distinctly a change for the better. The public is not so easily satisfied as it was ten years ago. The public taste has improved and not a little of the improvement has been brought about by motion pictures of good quality produced at intervals aided by motion picture critics of whom

India's Delegation to the League of Nations

The Hon'ble Sir C. P. Ramaswami Aiyer, K. C. I. E.

It is indeed an admirable choice to appoint the Hon'ble Sir C. P. Ramaswami Aiyer as one of India's delegates to the forthcoming Session of the League of Nations, and an honour of great significance done to Indians in as much as this is the first time that an Indian Official has been selected to represent India at the August Assembly of the League at Geneva. Quite recently when the members of the Indian Officers' Association, entertained the Hon'ble member at a Dinner Party on the eve of his departure to Geneva, the Hon'ble Sir C. P. Ramaswami Aiyer responded to the toast splendidly and laid emphasis on an aspect of India's membership of the League. It deserves to be kept in mind by one and all. Addressing the members, Sir C. P. Ramaswami Aiyer spoke as follows:—

"Let me preface the remarks which I shall permit myself to-day with one sentiment which lies uppermost in my mind, viz., that of sincere gratification and unalloyed

pleasure in having been the recipient of so much spontaneous kindness and much shall I say redundant, hospitality. My friend Mr. Gopalaswami Iyengar, whose organising capacities I had not reckoned at their true magnitude, has, I think, handicapped me by the variety and richness of the repast that he has been partly responsible for, from making a long speech. There are physical impediments, not to mention others. But I think it would be unbecoming of me if I were not to thank you, Mr. Usman and my fellow-members of this Association, most cordially for the ideas which have found expression in the speech made by Mr. Usman on your behalf.

It is true that the invitation to attend as an additional delegate to the League of Nations was a very sudden one—it is not yet ten days since the receipt of that invitation from H. E. the Viceroy, and I can almost picture to myself the circumstances under which that invitation was

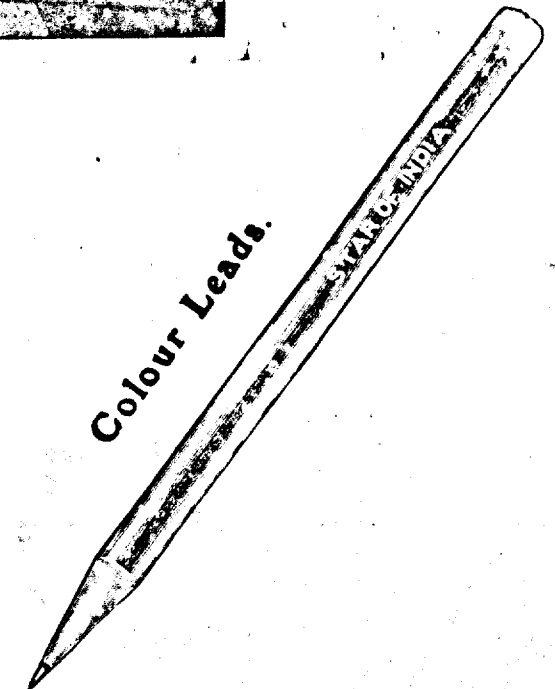
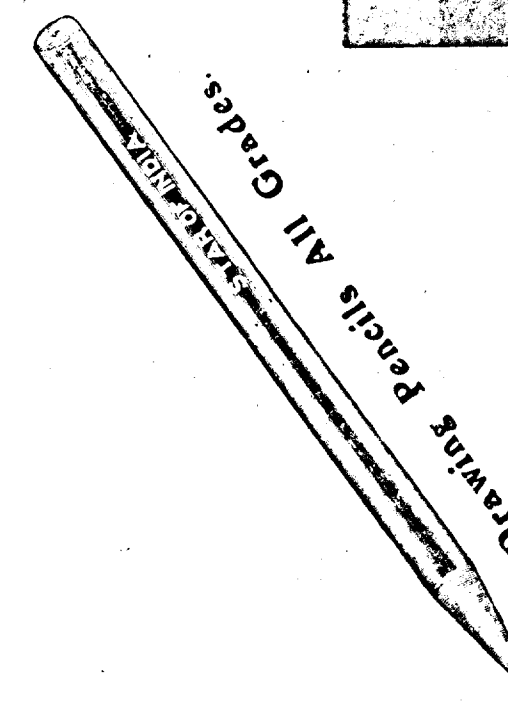
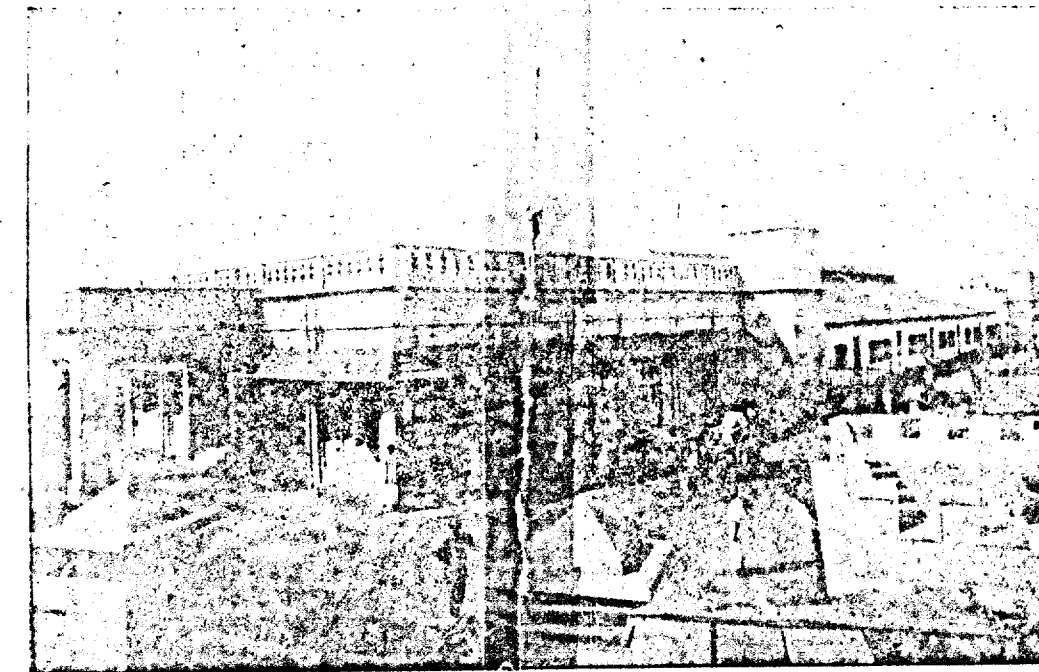
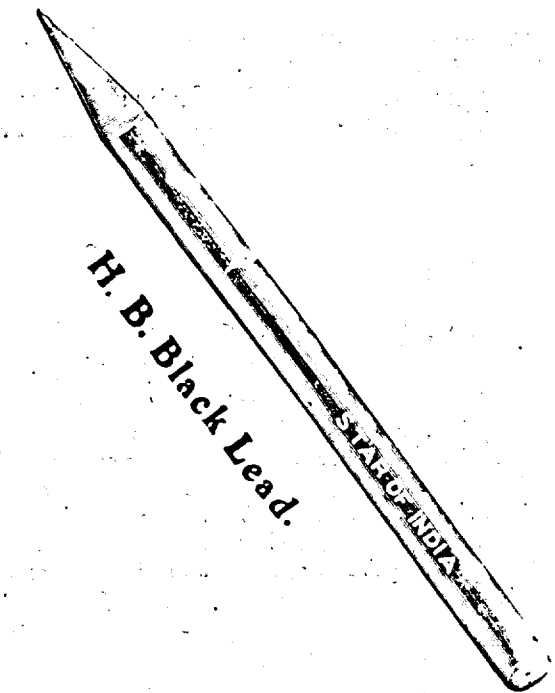
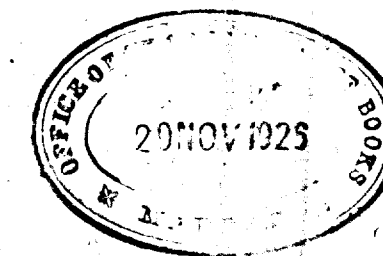
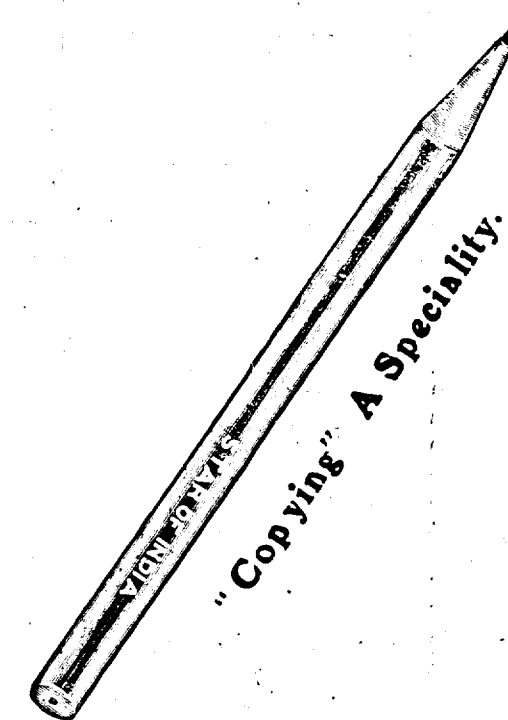
extended to a citizen of the Madras Presidency. When one of your distinguished patrons H. E. Lord Willingdon, to whom this Association and many other activities in the Presidency owe so much, led the Indian delegation to the League of Nations last year, he made himself responsible for a report in which he pointed out very emphatically that many of the smaller Nations of the world were largely represented on the League—disproportionately represented in comparison with India. He pointed out very vividly and forcibly that on account of the paucity of representation in the matter of Indian interests India could not find a place in many of the important Committees which deliberated on the subjects that came before the League for discussion and decision. And I feel sure that those words of H. E. Viscount Willingdon have been responsible for the increase of the delegation of India from three to four or five. However sudden the invitation was, and however un-

prepared I was personally to respond to that invitation, it seemed to me that it was my duty as representing this Presidency not to let slip the opportunity to have the Madras Presidency represented on the delegation to the League of Nations.

Apropos of that another idea struck me, as it must have struck some of you also, viz., that this is the first occasion on which an Indian official, as apart from a non-official, has been asked to take part in the deliberations of the League, and it appeared to me that there was great scope for the presentation of the Indian point of view and the vindication of India's position in the world before that great assembly, and from that point of view I have accepted that invitation. I would rather have had the dinner and this welcome after I had made good at the League and vindicated the claims of India and had made myself worthy of the claim to such a recognition as one of the exponents of India's cause before the assembled Nations of the world. I have been encouraged—or threatened—with another dinner. But that apart, let me assure you that I feel confident that I carry away with me into those strange lands the combined good wishes and blessings and prayers of all my fellow-countrymen and especially of the Indian officers. Let me trust and hope that it will be given to me to advance by ever so little the cause of India.

It has been said that the League of Nations and the deliberations of that League are in the first place largely academical in character, and in the second place have little direct influence upon the affairs of India either of the present or of the immediate future. But it appears to me there is another aspect from which that problem may be viewed, viz., that in the gradual vindication of the Indian Nationhood, in the realisation of that unity of purpose and of aim and of ideal for which each one of us in our separate ways are striving, and striving hard, it might not be inapt or other than useful that the position of India is put before them in however distant or remote a manner by one who can show to the world that Indians are able to think not only imperially but universally and are able to co-operate with the Nations of the world in the great, the manifold, the pressing, the almost painful tasks which confront the whole world. It seems to me that the advantages of the League, the benefits to be derived from the deliberations and decisions of the League, may not have a direct or cognate relevancy to the immediate problems of the country; but in the welding of the Nations, in the making of that entity which is the ultimate ideal and goal of India, it appears to me that the assertion of the Nationhood of India as an independent entity in the Commonwealth of the British Empire is not a small thing. That is a great task and unworthy of my hands; but with your good wishes and the good wishes of the country let me try to do what I can. I know I have your blessings with me."

Support Empire Industries.

The Madras Pencil Factory.

Post Box 86, MADRAS.

he considered Philosophy as an abstract subject and attached very little value to it. This is a fallacious view. Further the expression "Philosophy bakes no bread" is also the result of a mistaken notion of the subject. It is indeed demoralizing to judge any subject by pecuniary standards. Only vulgar people indulge in such judgments. To say that Philosophy is not valuable, because it does not pay, is nothing short of a sacrifice upon knowledge in general. Good culture and sound knowledge should be appreciated for their own sake and not for any end outside of them. An uncultured, unlettered man is still a blot on any community even though he may be earning a lot. Learning like virtue, is its own reward. Culture is one thing and earning money is quite another and we should not confuse the one with the other.

The aim of Philosophy being the study of different attitudes towards life, it forms the corner stone of a sound system of education. It ennobles man, purifies his emotions, refines his outlook, and broadens his vision and outlook. "It views familiar things as if they were strange, and strange things as if they were familiar." Originally poetry, religion, logic and science constituted the study of philosophy. By its poetry, it ministered to the sense in man for beauty and conduct. By its logic it tempered the reason. By its science it softened human nature. And by its religion it gave a new tone to human emotion. Thus Philosophy connotes all the learning and knowledge that go to make up a cultured man; and hence, it consists of the essential qualities of education.

It may seem a paradox to say that the practical value of philosophy arises out of its theoretical speculation. But this is undoubtedly the truth. Good thoughts inevitably

lead to good actions. As Romanus Roland once said "Action should spring from the spectacle of action." For Aristotle, the famous Greek philosopher "the entire life of practical activity and moral excellence is the outcome of the higher life of theoretical activity and intellectual excellence." In fact without a thorough, theoretical understanding of the quality of virtue its practice would become blind and irrational. And Philosophy affords such an understanding and herein lies its real value. For Plato "the life of ideal virtue is that of philosophy as contrasted with civic excellence."

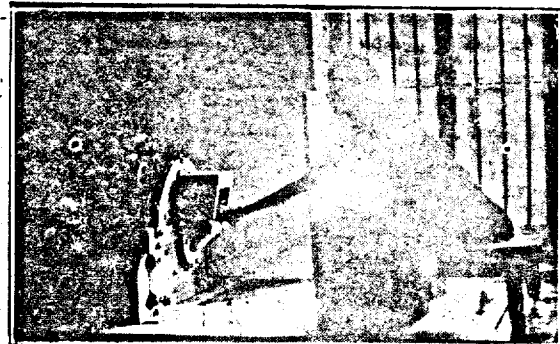
Thus Philosophy does not treat about mysteries, miracles or magic. On the other hand, its subject matter consists of the too familiar facts of human life. Some complain that Philosophy spoils our enjoyment of familiar subjects, by making them quite unfamiliar and uninteresting. "Philosophical persons make modern and familiar things, supernatural and causeless." These arguments are obviously baseless. Philosophy never mars either our enjoyment or our interest. The critics of Philosophy, further contend that the most important thing in life is feeling truth and not discussing or reasoning about it. Philosophy they say, by reducing everything to the medium of our thought, introduces doubts and limitations and consequently our interest is killed, and the study becomes pure gall and wormwood. This is a gross travesty of the truth. One can think that he enjoys a subject, to his heart's content, so long as he views it superficially without questioning its fundamentals. But on this score, one cannot say with full justice to the word, 'enjoyment,' that one enjoys the subject. Enjoyment always means an intelligent appreciation of a subject. When a man rests satisfied with an unintelligent and irrational appreciation of a subject,

etic interest in its working. They allow the Factory to import rectified spirits required for the manufacture of colours, free of duty. And referring to this concession, Mr. V. T. Chetty, the Senior Partner of Messrs V. Perumal Chetty & Sons, told the Press Representatives that this Firm was indeed very grateful to the Government. Pencil Industry in this country is yet to make much headway, and formidable foreign rivals are competing with it. And if this indigenous industry were to prove a success, this could only be with the help and co-operation of the offices of the Government. He had travelled extensively in the West on more occasions than one and knew how well established the Pencil Industry was in some of the European countries; and it was his firm conviction that if indigenously-made pencils were to come to use in India, pencil factories wherever established in the country, should be sure of Government sympathy and patronage. Indian Preference for Indian made pencils is an essential factor, but this could be secured when once Indian Pencil Factories obtained the support of the various Provincial Governments and also of the Government of India, who are one of the largest purchasers of stationery in this country.

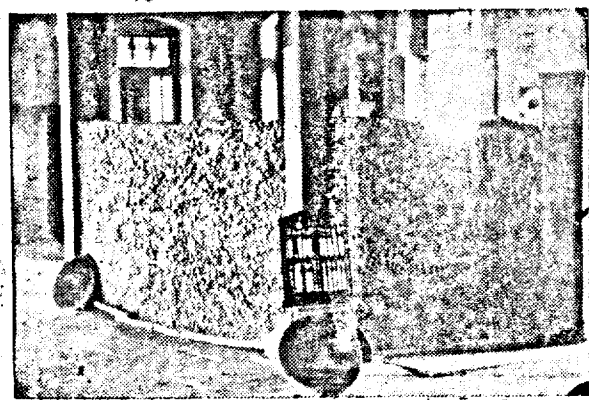
PANORAMIC VIEWS of the MADRAS PENCIL FACTORY

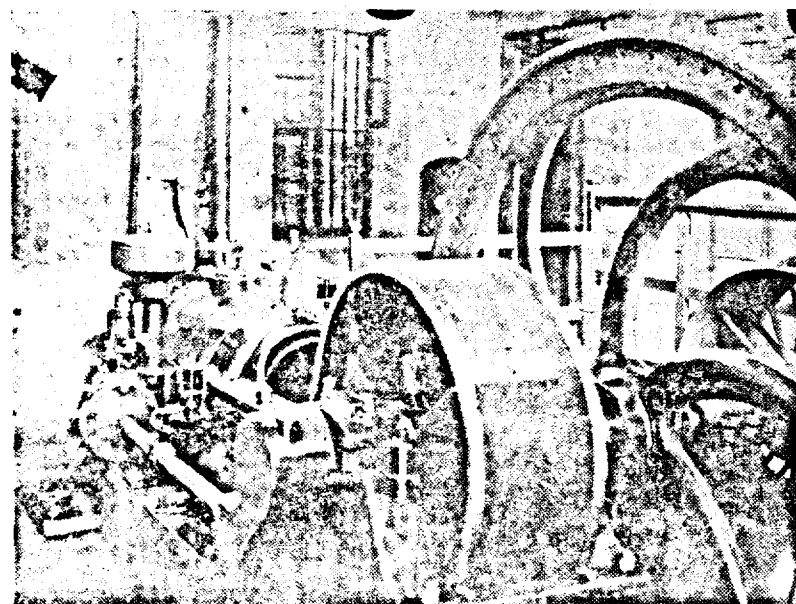
Manager & Staff

Disintegrator

Walls of Pencils

The Power House

Bundling & Box-making

தயம்! வெகு தயம்!!
உயர்தரமான பம்பாய்க்கெட்டிசாயமுள்ள
கலர் புடவைகள்.

இவைகள் உண்மையாகவே சாதி, செஞ்செரு, பம்பாய் முதலிய இடங்
களில் செய்யப்பட்ட பட்டு போலத் தோன்றும். தினந்தோறும் தேய்த்து
அணிவதற்கு, செம்பு, ரோஸ், எருப்பு, ஆரஞ்சு, பச்சை, சாம்பல், நீலம்
களில் கிடைக்கும். பெண்மணிக்குத் திருப்பிப்படுத்தப் பண்பையும் வசைத்
தோற்றமும் கொண்ட இவ்வாடைகளை வாங்குதலே சரி. அளவு 18 x 2 1/2
முழங்கள்.

கெட்டிசாயம்! உயர்த்தடை!! விலை தயம்!!!
முதுகம் விலை ரூபா 6 12 0
2-வது " " 5 8 0
3-வது " " 4 8 0

பூக்கொடிக்கார செந்த முத்திரையில் பூவேலை சென்றிருக்கும் உருப்
பு 1-க்கு ரூ. 1 8 0 அதிகம். (தேவநாள் ஜூன்)

ஜர்மன் சில்க் புடவைகள்.

எவ்வளவு கைகளிலும் கிடைக்கும்; பெருங்குள் முட்டாணி போட்டதும்;
கைகளை மெதுவாக மழைப்படி; பண்புபடி மாறாத; எம்சிய
மான தோற்றமுள்ள; தேய்தியான செவ்வகைகளை. அளவு 18 x 2 1/2 முழங்கள் விலை ரூ. 15. விலை தயம் 1-க்கு 14-அது
தற்பு—உத்தம உடைகளுக்கு உத்தமாதம் ஆகவே அவை சங்கு
களுக்கு இவையே வாகுங்கள். ஆட்டரடன் செஞ்செரு முன்பு பண்பு
பூக்கொடிக்கார செந்த முத்திரையில் பூவேலை சென்றிருக்கும் உருப்
பு 1-க்கு ரூ. 1 8 0 அதிகம். (தேவநாள் ஜூன்)

ஜி. வி. நாதன்,
வியாபாரி, 65, அரமேனியா வீதி,
இ. டி. சென்னை.

For any of your Stationery
and Office requisites, specify
your need and get our best
quotation. Cheap price
consistent with quality.

G. V. Nathan,
GENERAL MERCHANT,
65, Armenian Street, MADRAS.

25 வருட காலமாய் நடைபெறும்

“இந்து நேசன்”

பத்திரிகைகளிலேயும் வெளிவரும்
வாரப்பதிப்பு.

1-வருடத்திற்கு ரூ. 6 0 0
6-மாதத்திற்கு " 3 8 0
3-மாதத்திற்கு " 1 12 0
தனிப்பிரதி " 0 2 0

மோர்ஸ், டெட்டால், முதலிய வேலைகளுக்கு.
1-வருடத்திற்கு " 10 0 0
பலதர கிஷபங்கள் தயாரிப்பு உயர்தரப்
பத்திரிகை இதழே!

விலாசம்:—
'இந்து நேசன்' ஆபீஸ்,
ஆர்.வி.யன் வீதி, சென்னை.

Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai,

O. B. E., I. S. O.,
F.R.H.S. (Lond) & M.R.A.S. (Lond)
Ex-Sheriff of Madras.

Organiser of the League of Nations Union, Madras Branch.

In commending the following Circular Letter issued by
Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai, O. B. E., I. S. O., Ex-Sheriff
of Madras, for founding League of Nations Union, Madras Branch,
we have much pleasure in backing it up with some extracts from
Diwan Bahadur's enlightening and instructive speeches made at a
representative and influential meeting held at the Banqueting Hall
under the presidency of His Excellency the Right Hon'ble Viscount
Goschen, G. C. I. E., C. B. E., V. D., on 29th March '26, at a public
meeting held under the auspices of the Young Men's Christian As-
sociation, Coonoor, on 26th June 26, presided over by the Diwan
Bahadur himself; at a public meeting held under the auspices of
the Cosmopolitan Club, Coonoor, on 18th July 26, with the Diwan
Bahadur as the Chairman and at other places.

DIWAN BAHADUR
S. BAVANANDAM PILLAI, O. B. E., I. S. O.,
Ex-Sheriff of Madras.

"NEWTON HOUSE"
CHURCH ROAD, VEPERY,
Madras.

League of Nations Union

DEAR SIR OR MADAM,
It is proposed to make an attempt to extend the scope of the League of Nations Union in this Presidency. The object of this Union is to spread among the public of those countries which are signatories of the League of Nations Covenant a realisation of the aims and ideal of the League. It is a body which tries to strengthen the League of Nations in its efforts to prevent wars and to promote international amity and intercourse in all departments of life. The Union has absolutely no Governmental or Official character and its duty is to focus public opinion on important matters and bring it to the notice of the League. It does not necessarily follow that the Union should be an apologist for every action of the League for it reserves full rights of criticism whenever in its judgment any action taken by the League is not likely to promote its own high ideals. It is ultimately upon the public opinion in the various countries of the world that the League must rely for the attainment of its objects.
At first the Delhi Branch was the only branch of the Union in India affiliated to the British League of Nations Union. In September 1925 it was decided to expand the existing Delhi Branch into a Delhi and Punjab Branch, affiliated to the British League of Nations Union and having Sub-Centres in Simla, Lahore and Delhi.
It is important that the Madras Presidency should not lag behind in the task of educating public opinion in support of all that the League stands for.
The work of a Branch of the

a series of general meetings to be addressed by persons specially qualified to speak on particular subjects, but also of the formation of Study Circles, at the meetings of which each member would be able to join in the consideration of that aspect of the League's work in which he or she was particularly interested. The following topics are only some of those which might suitably form the subject of consideration by separate Circles:—(1) Political Matters (including Disarmament and the Protocol), (2) Health, (3) Welfare of Women and Children, (4) Economics, (5) Finance, and (6) Labour. All these are of absorbing interest, especially when considered in relation to the work which is actually being done by the League in various countries in a manner which has not yet obtained the recognition which it deserves.

His Excellency Viscount Goschen in thanking Prof. Marvin for exhibiting in Madras films illustrating the work of the League of Nations on the evening of 28-12-25 observed that India like other Nations having participated in the Great War, would now be willing to take her place in the promotion of the interests of the League of Nations. He hoped that very shortly a branch of the League of Nations Union would be formed in Madras, and he would be only too glad to render all possible assistance and associate himself with those gentlemen who would be willing to start such a branch.

The formation of the branch of the Union entails a certain amount of expense, but the responsibility of membership would be limited to a small subscription not exceeding Rs. 15 per annum in return for which a member is entitled to receive a monthly copy of "Headway", the organ of the League of Nations Union and certain other publications.

At present it is proposed to set up a Branch in Madras. If you are in favour of the formation of the proposed Branch, will you please fill up the subjoined form and return it before February 20th.

I desire to join the Madras Branch of the League of Nations Union and am prepared to pay an annual subscription of Rs. 15

I should wish to join the following Study Circle or Circles:—

1. Political Matters (including Disarmament and Protocol)
2. Health
3. Welfare of Women and Children
4. Economics
5. Finance
6. Labour

The aspects of the League's work which interest me most are:—

Name.....
Address.....

Signature.....

The following are among the gentlemen who have already signed similar forms:—

- (1) The Hon'ble Sir C. P. Ramaswami Aiyar, K.C.I.E.
- (2) The Hon'ble Sir Rajah of Panagal
- (3) R. Littlehale Esq., K.C., I.C.S.
- (4) Dr. P. Subbarayan,

- (5) The Hon'ble Khan Bahadur Mudamad Usman Sahib Bahadur
- (6) Diwan Bahadur Sir T. Sadasiya Ayyar, Kt.
- (7) The Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri
- (8) The Hon'ble Diwan Bahadur Sir T. N. Sivagnanam Pillai
- (9) Maharajah of Pithapuram, C.B.E.
- (10) A. Y. G. Campbell, Esq., C.I.E., C.B.E., V.D., I.C.S.
- (11) The Hon'ble Rao Bahadur Sir A. P. Patro Garu, Kt.
- (12) T. R. Venkatarama Sastri, Esq., B.A., B.L., C.I.E.
- (13) The Hon'ble Diwan Bahadur Sir S. R. M. Annamalai Chettiar
- (14) The Hon'ble Mr. G. A. Natesan
- (15) Diwan Bahadur Govindoss Chathurbujadoss
- (16) Khan Bahadur Mubamed Abdul Kudhus Badsha Sahib
- (17) Rao Bahadur K. B. Ramanathan, M.A., B.L., L.T.
- (18) Rao Bahadur Dr. H. Rangappa, B.A., M.B. & C.M.
- (19) Rajah of Ramnad
- (20) Diwan Bahadur T. Ragaviah Pantulu, C.S.I.
- (21) P. Ramachandra Chetty
- (22) Diwan Bahadur G. Narayana-swami Chetty
- (23) V. Pandu Ranga Rao, Esq., I.C.S.
- (24) Rao Bahadur V. T. Krishnama chariar, C.I.E.
- (25) K. Ramunni Menon Esq.
- (26) G. Kistna Rao, Esq.
- (27) Rao Bahadur R. Kistna Rao Bhonsle
- (28) Rao Sahib P. Vijayaragavulu Chettiar
- (29) Rao Bahadur M. Balasundaram Naidu
- (30) K. Govindachari, Esq.
- (31) Rajah I. V. Krishna Rao
- (32) Rajah Sir Vasudeva Rajah of Kollengode, C.I.E.
- (33) Rajah of Sivanga
- (34) T. M. Ross, Esq.
- (35) A. Lakshmanaswami Mudaliar, Esq., B.A., M.D.
- (36) The Maharajah of Brbbili, G.C.I.E., C.B.E.
- (37) Sir M. C. T. Muthia Chettiar Kt.
- (38) A. Ramaswami Mudaliar, Esq., B.A., B.L.
- (39) P. T. Kumaraswami Chettiar Esq.
- (40) P. Ramiah Esq., B.A., F.R.G.S.
- (41) P. V. Nataraja Mudaliar, Esq.
- (42) M. Sambanda Mudaliar, Esq., B.A., B.L.
- (43) C. Janakiram Reddy Esq., B.A., B.L.
- (44) Rao Bahadur M. Kesava P. M. D.
- (45) Rao Bahadur N. Gopalaswami Ayyangar
- (46) Rao Bahadur G. Venkataathi Naidu
- (47) Lt. The Rajah of Parlakimedi
- (48) Major-Genl. T. A. Symons, C.B.E., C.S.I., I.M.S.
- (49) Capt. Sir The Rajah of Venkata-ri, K.C.I.E., M.G.A.F. (I)
- (50) Lady Coult's Trotter
- (51) Mrs. Devaling
- (52) Miss Vida David

Yours truly,
S. BAVANANDAM PILLAI.

Extracts from the speeches of
DIWAN BAHADUR
S. BAVANANDAM PILLAI

Your Excellency, Ladies
and Gentlemen,

In connection with the formation of the League of Nations Union, Madras Branch, I had to interview a large number of persons of great diversity of opinion, taste and character.

To most people the league of Nations is merely the expression of a pious hope of better things to come; to some it is the panacea for all the evils of the world whether social or political; to others its aims are a source of derision and of complete scepticism as to the possibility of their ever being

realised; while to a few, the chosen few, the League of Nations is a second star of Bethlehem leading to peace on earth and goodwill towards men. To these elect the League is an institution of which the maintenance of peace and the suppression of war as a monstrous anomaly are the principal objects to be held in view; but they intend that it shall also embrace humanitarian ideals of an international character, by which the inhabitants of countries within the League shall be gradually brought through the suppression of voice and by increased opportunities for intellectual culture, to a happier and more perfect state of existence. There can be no doubt as to the genuine enthusiasm of these few and the beneficial effect of their fervour.

I am thankful to say that, on the whole the reception I met with was most gratifying and encouraging to me. But many of them put to me the following questions:—

1. What is the League of Nations?
2. What led to the formation of the League?
3. What is the Constitution of the League of Nations?
4. What is the purpose of War?
5. What does War involve?
6. Does not War settle disputes?
7. What would next War involve?
8. Is the League of Nations a practical alternative?
9. How much does the League cost?
10. What is the purpose of the League?
11. What the League has done?
12. What is the League of Nations Union?
13. What does the Union do?
14. How does the Union help humanity?
15. How could India find a place in the Assembly of the League of Nations and could it be benefited?
16. How will it help me?
17. Why should I join?

I shall now proceed to answer very briefly the questions enumerated just now from several reliable sources for the information of those, who have no adequate idea as to what the purpose of the League of Nations is and what it has done.

What is the League of Nations?

The League of Nations is an association of self-governing States organised on permanent lines in an effort to broaden the basis of peace and to lessen the chances of war.

The Covenant of the League of Nations constitutes Part I of the main treaties drawn up by the Representatives of the Allied and Associated Powers at the Peace Conference at Paris at the conclusion of the Great War of 1914-18, viz., those with:

- (1) Germany, signed at Versailles June 28, 1919;
- (2) Austria signed at St. Germain-en-Lays, Sept. 10, 1919;
- (3) Bulgaria signed at Neuilly-sur-Seine, November 27, 1919;
- (4) Hungary signed at Trianon, June 4, 1920.

The Covenant took effect from the date of the deposit of the instrument of Ratification of the Treaty of Versailles by the Representatives of Germany on January 10, 1920.

It is on the basis of this Covenant, accepted now by fifty five States, that the League has worked since it actually came into being with the first Meeting of the Council on January 16, 1920.

The League of Nations has been created primarily as a substitute for war in the settlement of international disputes. Its great object, expressed in the preamble to the Covenant, is to achieve international peace and security. It numbers fifty-one nations. It has a democratic constitution and carries out its work by means of a General Assembly of all its members and a Council of eight members, now nine four of which, the British Empire, France, Italy and Japan, now Germany also making five, are permanent members, and four of which are elected by the Assembly. The elected members at present are Belgium, Brazil, China and Spain.

The United States of America was named in the Covenant as a permanent member of the Council, but since up to the present she has refused to enter the League, her place has not been filled. There is a permanent international Secretariat stationed at Geneva to prepare the work of the Assembly and Council and to carry out their decisions.

America and Russia are now the only important countries in the world outside the League. By calling the Washington Conference, the United States made an important contribution to world peace, and although she does not yet see her way to join the League of Nations, she has proved that she is not oblivious to her responsibility as a member of the world family of nations. Germany was not for sometime in the League because when the Covenant was prepared, it was thought wise to see what form the German Government would take before admitting her to membership. As soon as she applied her application was granted. Russia remains outside because the Soviet Government has refused until recently to associate itself with a League of what it calls 'capitalist states.' But Russia's presence in a League of Nations Conference at Warsaw and in the subsequent Geneva Conference mark the beginning of a change in her attitude.

The lack of these two states (especially America) is a handicap to the League; but it is not an insuperable obstacle to the League's success. The League's achievements since it came into being sufficiently prove that fact.

What Led to the Formation of the League?

International Health.

When sailing ships gave place to steamships, not only goods and passengers, but cholera and plague,

made the journey from Eastern Asia to Western Europe more easily and in much greater quantity. Great Britain and other countries were threatened with dangerous epidemics. Each tried to protect itself with quarantine rules of its own. They did not succeed; trade was delayed but cholera continued to enter freely at regular intervals. Each epidemic after 1851, was followed by international conference, and it soon became clear that only by having a single quarantine system, and an international body to administer it, could success be attained. Yet for forty years conflicting national interest made improvement impossible. At last, however, the logic of facts taught its lesson, and when the epidemic of 1892 broke out, it was clear that all the interests of all the nations required common international action. There followed the first International Sanitary Convention of 1892, and the Dresden Convention of 1893, when Great Britain admitted that the freedom of International trade could not be secured without international Government. There has been no cholera epidemic in Western Europe since.

International Government Begins.

Thus there grew up the beginnings of international government for the control of public health, posts, telegraphs and wireless and other matters in which "conflicting national interests" have been forced to give way before the interests of the world as a whole. The creation of some central organisation to link up all these separate bits of international machinery could not be long delayed.

The World War.

The world war brought it about. As one nation after another was drawn in, people saw that war is one of those scourges (like cholera or plague) which the shakings of the world had made far more terrible and which must be got rid of by international action.

In the specious days of Queen Elizabeth, or even of George the Third, private war might be tolerated, like the rough justice of a Western American mining camp eighty years ago when it seemed simpler to allow people to settle their quarrels with pistols on the spot than to provide such a sparsely inhabited region with police and magistrates. But, since population has increased and civilization extended in the Western States of North America the safety of the community has made it necessary to treat private fighting as a crime and to compel people to settle their quarrels peacefully, if need be, by process of law. And so with nations. Private war between them might possibly be tolerated them. Wellington could defeat Napoleon at Waterloo and settle the fate of Europe for a generation with an army of only 35,000 British and 40,000 allied troops. But when the Great War killed, 900,000

British soldiers and caused 30,000,000 casualties altogether; when the scale of war had completely changed because modern transport could feed and clothe the whole manhood of a nation in the field; when the destructive power of war had also increased because of poison gas, aeroplanes, tanks and great guns; why, then, was it clear that private war between nations, like private fighting between individuals, must be branded as a crime and suppressed, or our civilisation would perish. For the future, quarrels between nations would have to be settled peacefully and, if need be, by process of international law.

This meant joint action by the community of nations; and international machinery—some sort of league of nations—was evidently required for the purpose.

What is the Constitution of The League?

The membership of the League is at present fifty-five nations, three quarters of the population of the world.

The main constitutional organs of the League are:

- The Assembly;
- The Council;
- The Permanent Secretariat

It has two essential wings in:

- The Permanent Court of International Justice; and
- The International Labour Organisation.

The Covenant also implies the establishment of auxiliary bodies for various questions of a more or less technical kind.

The relations between the Assembly and the Council are not explicitly defined, and their competence, with a few exceptions, is much the same. Each body may deal with any matter within the sphere of action of the League affecting the peace of the world. Particular questions or tasks may be referred either to the Council or to the Assembly and reference may be passed on from one body to the other. The framers of the Covenant left the relations purposely elastic for reasons of convenience, and each body possesses a large degree of independent authority. At the same time, they are not precisely separate or independent bodies as all the members of the Council are also Members of the Assembly, and the Secretariat is a further link between the two. The First Assembly, which had some of these points under review, adopted one or two guiding principles. It declared that neither body had jurisdiction to render a decision in a matter which had been expressly committed to the other organ of the League, but either body might discuss and investigate any matters within the general competence of the League. It also decided that each year the Council should present to the Assembly on account of its work.

What is the purpose of War?

War is not purposeless, nor is it nowadays a question primarily of animal passions. A cold-blooded calculation on the part of some Government that war—or at least the risk of war—is the best means of attaining its ends that is how wars begin even today. There is something to be gained. In early days it may have been the cattle or the women of the next tribe; in the Middle Ages, to gratify the lust of power of one man or a group of men, by adding to their territory, or increasing the number of their subjects. There have been wars of liberation in history. There have been wars righteously made and many unrighteously made.

War came to be considered as the legitimate way and often the only way of settling disputes between nations.

Meanwhile, civilised men and women have come to regard force as an illegitimate, clumsy, and barbaric way of settling their disputes with one another. They have substituted for it the arbitration of the Law Courts.

But groups of civilised people, great nations and small, have continued right up to the present to embrace force, and not reason as the arbiter of their destinies.

Is it then cheap, swift, effective? Does it compensate by its economy and its efficiency for the rough and ready settlements that it brings?

What does War involve?

The National Debt of Britain came into existence through a war. It has been nourished and fed upon wars.

In 1914, before the outbreak of the Great War, the National Debt was £7,708,000,000. To-day it is £7,573,000,000. The whole of the difference, which is entirely made up of war expenditure, is a dead and irrecoverable loss. The interest on this debt alone amounts to £349,000,000, which is 33 per cent, of the annual income in 1921-22.

Before the war, Britain was adding to its capital at the rate of £400,000,000 every year. This money was available for expanding British business at home and abroad. At the present time they are spending more than they are earning, and the balance has to be made up by reducing the capital. Business, instead of expanding, diminishes. Unemployment, unrest, unstable finance are the inevitable result. This road leads to ruin.

Other countries are in still worse case. The war is estimated to have cost the world fifty thousand million pounds sterling; it is as if wealth of this amount had been sunk to the bottom of the sea. Nor is that the whole tale; for the credit of greater part of Europe has almost disappeared; trade is at a standstill; there are no markets; there is unemployment everywhere. It is as though the very machinery of life had

been clogged, disorganised, and wrenched from its seating.

This is a terrific price. It is the price of one great War. Is it economical? Is it cheap?

It lasted four years. Is it swift?

What of the toll of human life and suffering? The casualties were more than half the population of England! Upwards of nine millions were killed. Approximately one-tenth of the killed were British.

It brings home the magnitude of these losses to reflect that it would take the Legion of the Dead nearly two months, without stopping day or night, to march past the Cenotaph four abreast. It would take nearly six days for the British section of the Legion to do their part.

Aside from all other considerations, is it not a hideous stain upon the pages of human history that this, with its death, maiming and misery, should be the system by which we settle our international differences?

Nor does the mischief end with the slaughter and the agony of the human sacrifice, or the waste and stupidity of the economic disruption. The system of war evokes some thing even more vile and wicked. It necessitates nothing less than the perversion of all that is best in human nature, and the fostering of a spirit of aggressive savagery utterly foreign to civilisation. Every one who fought in the war remembers how one horror led to another; and how those who in the early days would have recoiled aghast at the thought of killing, became hardened and inured to inflicting death in its most dreadful forms.

This is the natural outcome of fostering the war spirit.

Does War settle disputes? On the contrary, it merely breeds new wars. The victors in a war enforce their will on the conquered, deprive them of their territory and plant in their hearts the desire for revenge. Instead of working in harmony and co-operation, neighbouring countries are filled with bitterness against each other as the result of wars. The Napoleonic wars and their immediate predecessors poisoned European life for nearly half a century. The Franco-Prussian war, which grew itself out of the lust for power kindled in the Prussians by their victories over Denmark and Austria in 1864 and 1866, sowed the seeds of the Great War of 1914. The Great War has left its horrible legacy of little wars all over Europe.

Great War.

This is the inevitable result of Settlement by Force. Blood feuds and vendettas proved to us long ago that the quarrels of individuals could never have been solved by fighting. Have we not the best of reasons for knowing the same to be true of nations?

As man became more civilised, it was found to be intolerable that he should be a law unto himself and gain his ends by violence. Civilisation and progress demanded the substitution of peaceful arbitration and security.

We have now reached a stage of development when it is intolerable that nations should settle their affairs by club law. "If we do not end war, war will end us."

What would next War involve?

Is there a living person who can face the prospect of war in the future? "Just before the bells of peace were set ringing" (it is Mr. Lloyd George speaking) "we had ready more horrible machinery than the world has yet seen. I doubt not that similar devices were perfecting on the other side. The ingenious mind of man will go on developing these horrors, and no one can conceive what the next war may be like. Europe might become as the North of France. We must beware lest we bequeath to our children a legacy of concentrated hate which will one day explode, shattering their happiness and leaving the world a wilderness, and man a gaunt wanderer among the ruins of the civilisation his folly has destroyed."

Has not been buried, it has not been forgotten.

These deadly inventions are kept a close secret by the War Staffs of the nations, but occasionally we get a peep behind the veil.

We read of a supertank a monster of destruction, fleetier than the swiftest horse, that can lie submerged in muddy water like some dreadful prehistoric saurian, or make its way over the roughest country at the will of its crew. We hear from France of the invention of a gun with a range of 150 miles. Armed with this an enemy's ships could bombard London from out of the mists of the North Sea. In America it is officially stated that they have produced a liquid of which approximately three drops applied to the skin cause death. Several thousands of tons of this can be manufactured in a day. A fleet of aeroplanes equipped with it could annihilate the population of a city in a few hours. A pilotless aeroplane controlled by wireless has been perfected. Next we shall have a pilotless tank controlled by wireless, or a pilotless submarine. Torpedoes directed by wireless exist already.

In the war of the future there will be no escape for anyone; the non-combatant has been abolished. Military objectives have completely changed. Formerly the aim was to crush the opposing force. In the future the objective will be the civilian population.

Submarine warfare and ruthless blockading will be employed to starve them of food. Fleets of aircraft equipped for the purpose will rain upon them explosives, gas, and all the deadliest chemical inventions that ingenuity can devise.

It is unthinkable! Human nature could not stand it! No one could be so wicked!—We said that kind of thing before 1914; but the Great War was fought with every devilish device that man could contrive. So it will be in the future, if we cannot find a substitute for war.

What a prospect for our children!

Is the League of Nations a practical alternative?

We have seen that it worked in the case of the Aaland Islands, and of Jugo-Slavia and Albania, and is working in the case of Poland and Lithuania. We see that it can create the necessary organisations and machinery for carrying out this task (e.g., the Permanent Court, the Commission on Armaments, Labour Organisation, Transit and Health Organisations). But will it work when it comes to a first class dispute?

Mr. Lloyd George thinks so. He it was who, when the great Supreme Council was at its wits' end to settle the problem of Upper Silesia, proposed that the whole question should be handed over to the League of Nations; and his faith was justified, for the League took immediate and practical steps, and their award has been accepted and is now being applied, and Germany and Poland seem to be settling down and working amicably together.

Mr. Lloyd George has always believed in the League. "If you had had an Assembly of this kind at Geneva," he says, speaking just after its first meeting, "and all the great nations there in 1914, there would have been no war, no 30,000,000 casualties, no fifty thousand millions of debt hanging on the shoulders of the Nations."

But Mr. Lloyd George is an enthusiast. What says Mr. Balfour, the veteran statesman, the philosopher? "I am more than ever convinced that the experiment we can never afford to drop. The League of Nations may be and will be modified. The pact may be changed, but that we can never consent to go back to the international disorganisation which preceded the League of Nations, that we can ever give up carrying out tasks which only the League can carry out, that civilisation will submit to retrace one of the greatest steps ever taken—that, I frankly admit, seems to me absolutely incredible!"

Mr. Balfour, after all, is better entitled than any one else in Britain to speak with authority about the League of Nations, for he has been the British representative at practically every meeting of the Council, and chief British delegate at each meeting of the Assembly.

Submarine warfare and ruthless blockading will be employed to starve them of food. Fleets of aircraft equipped for the purpose will rain upon them explosives, gas, and all the deadliest chemical inventions that ingenuity can devise.

It is unthinkable! Human nature could not stand it! No one could be so wicked!—We said that kind of thing before 1914; but the Great War was fought with every devilish device that man could contrive. So it will be in the future, if we cannot find a substitute for war.

What a prospect for our children!

Is the League of Nations a practical alternative?

We have seen that it worked in the case of the Aaland Islands, and of Jugo-Slavia and Albania, and is working in the case of Poland and Lithuania. We see that it can create the necessary organisations and machinery for carrying out this task (e.g., the Permanent Court, the Commission on Armaments, Labour Organisation, Transit and Health Organisations). But will it work when it comes to a first class dispute?

Mr. Lloyd George thinks so. He it was who, when the great Supreme Council was at its wits' end to settle the problem of Upper Silesia, proposed that the whole question should be handed over to the League of Nations; and his faith was justified, for the League took immediate and practical steps, and their award has been accepted and is now being applied, and Germany and Poland seem to be settling down and working amicably together.

Mr. Lloyd George has always believed in the League. "If you had had an Assembly of this kind at Geneva," he says, speaking just after its first meeting, "and all the great nations there in 1914, there would have been no war, no 30,000,000 casualties, no fifty thousand millions of debt hanging on the shoulders of the Nations."

But Mr. Lloyd George is an enthusiast. What says Mr. Balfour, the veteran statesman, the philosopher? "I am more than ever convinced that the experiment we can never afford to drop. The League of Nations may be and will be modified. The pact may be changed, but that we can never consent to go back to the international disorganisation which preceded the League of Nations, that we can ever give up carrying out tasks which only the League can carry out, that civilisation will submit to retrace one of the greatest steps ever taken—that, I frankly admit, seems to me absolutely incredible!"

Mr. Balfour, after all, is better entitled than any one else in Britain to speak with authority about the League of Nations, for he has been the British representative at practically every meeting of the Council, and chief British delegate at each meeting of the Assembly.

Submarine warfare and ruthless blockading will be employed to starve them of food. Fleets of aircraft equipped for the purpose will rain upon them explosives, gas, and all the deadliest chemical inventions that ingenuity can devise.

It is unthinkable! Human nature could not stand it! No one could be so wicked!—We said that kind of thing before 1914; but the Great War was fought with every devilish device that man could contrive. So it will be in the future, if we cannot find a substitute for war.

What a prospect for our children!

Is the League of Nations a practical alternative?

We have seen that it worked in the case of the Aaland Islands, and of Jugo-Slavia and Albania, and is working in the case of Poland and Lithuania. We see that it can create the necessary organisations and machinery for carrying out this task (e.g., the Permanent Court, the Commission on Armaments, Labour Organisation, Transit and Health Organisations). But will it work when it comes to a first class dispute?

He speaks, therefore, with intimate knowledge of the working of the League.

And what does the British Foreign Minister think about the League? After two years' experience of its working, The Marquis Curzon has borne striking testimony in the House of Lords to the indispensability of the League for carrying out certain provisions of the proposed settlement with Turkey. "The League is in itself," he said, "the most effective instrument, and, in some cases, the only instrument, to carry out the policy to which I am referring." Mr. Fisher too, speaking at Leicester in March declared that "The Policy of the League of Nations is the Policy of the British Empire."

These are men who are entitled to speak with authority. They know, moreover, that the success of the League means the oblation of costly preparations for war. Furthermore they know that the League, by promoting trade co-operation between the peoples of the world, can build up again the structure of international commerce, and thus play a material part in alleviating its present acute unemployment.

These men know how wars are caused, and how they can be prevented, and they are confident that the League can achieve its purpose.

PROVIDED

There is a Proviso.

Everyone who has studied the matter knows the League is based on agreement. It is not a super-State; it does not seek to thrust its decisions down the throats of the democracies that compose it.

Its force is the force of the public conscience;

Its power is the power of public goodwill.

These are the forces behind any good Government to-day. So imperceptibly that we have hardly noticed their disappearance; the principles of physical force have become dissociated from modern ideals of civil Government. The force behind civil Government to-day is the goodwill of the majority of the citizens of the State. The idea of an autocrat or an oligarchy through the instrumentality of armed forces is as obsolete in civilised countries as the belief that the earth is flat.

But, if the public conscience is to be a force, it must be awakened; if public goodwill is to be effective, it must be stimulated.

We are engraving upon the world a new international system to be based on democratic public opinion.

But the public opinion can hardly be said to exist as yet.

It must be fostered; the people must be taught what is expected of them; they must be made to realise that without there be brought into existence a world public support of the League, based upon a knowledge of its principles and aims, and a determination that these shall have effect, the League will be no more than a few Government representatives sitting round a table.

To put the matter in another form. Every delegate to the League (whether to the Council or to the Assembly) must know beyond any shadow of doubt that he has the public opinion of his nation solidly behind him.

not in selfishly forcing his national point of view to the exclusion of others, but in bringing to the work of the League the whole moral authority of his country, in a spirit of impartiality and desire for the common good.

As Mr. Lloyd George says: "It is only the enlightened opinion and the awakened conscience of the people of all lands that will make the League a living power." I appeal to my fellow-countrymen everywhere to join in this great Crusade. Lord Grey of Fallodon is equally emphatic: "The vitality of the League of Nations and the policy of the Governments must depend upon public opinion." Mr. G. N. Barnes also agrees. "War," he says "can only be prevented by the mobilisation of the moral and spiritual forces of mankind in the League."

Indeed, there is no kind of doubt but that (in the words of Signor Tittoni, the Italian statesman) there is only one possible basis for the League; namely, the support of public opinion. Without that it is useless.

How much does the League cost?

The Annual Budget of the League, distributed amongst all its members, comes to about a million pounds a year, that is to say

the total cost of the whole League to everyone concerned is approximately the same as Britain spends in one year in the up-keep of one battleship.

Britain's share of the League's expenses comes to about £110,000 for this year, that is to say

Britain's contribution to the League is less than the cost of maintaining one battalion of infantry on a peace footing for the same period of time.

If the British Empire can make the League effective by securing the necessary public support, is it not a better investment as an insurance against war than the Empire's present armament programme?

The cost of even a small modern war is prodigious. The South African war cost Britain £163,000,000. If Sweden and Finland had fought over the Åland Islands (and both countries were spoiling for a fight) the total cost might not have been so much as the South African war, but it would certainly have been many millions, and the disorganisation of Baltic and North-European trade, which would have inevitably followed upon it, would have swallowed up many millions more.

The total cost of the League's settlement of the Åland Islands question was £7,500. The dispute between Yugo-Slavia and Albania was settled at a cost of less than £4,000. This cost was distributed among 51 nations.

Do not these figures sufficiently speak for themselves?

If Poland and Lithuania had been allowed to fight, it is impossible to estimate the damage which would have been caused: the spread of disease, the utter ruin of Polish finances, the probable intervention of Russia, the possible embroilment of the other Baltic States and of Germany. Millions would have been thrown away on this mad enterprise.

The cost of the Polish-Lithuanian negotiations up to the present has been just £8,000. Mr. Balfour tells us that no other agency than the League could have prevented this dispute from developing into war.

The League, then, is a more economical way of settling disputes than the appeal to force; and as the settlement is agreed to by both sides, it does not contain the seeds of future disputes.

Preparation for War and Insurance against War

We have been brought up on an adage that says, "If you wish for Peace, prepare for War." Britain's Army and Navy estimates have been justified to the taxpayer on the score that they are an insurance against war. Last year (1921-22) Britain paid as a premium:—

For Britain's Army, £106,665,000
" " Navy, £82,479,000
" " Air Force, £18,411,000.

Britain's total insurance premium against war was therefore £207,555,000, just on 4 in the £ of Britain's total annual revenue.

In the same year Britain had decided to lay down four new capital ships for its Navy which would have cost it in the neighbourhood of £8,000,000 each. By the time Britain had provided the necessary small craft, cruisers, destroyers, submarines (without which a battleship is ineffective), each of those ships would have cost it in the neighbourhood of £23,000,000. Mercifully the Washington Conference of naval armaments that will save Britain £8,000,000 this year and £15,000,000 next year.

Do armaments provide an effective insurance? Do they protect us against war?

On the contrary, far from preventing war, this system of insurance by great armies and navies leads directly to war. It is a constant mutual provocation between the nations of the world. For every battalion you raise, your neighbour endeavours to equip two. For every keel you lay down, your rival seeks to lay down another. For every tank you perfect, a rival school of soldiers invents a new grenade or shell to destroy it. So this wasteful, mad competition continues until a spark in the powder magazine (as like as not something relatively unimportant) provokes some hot-headed nation to mobilise its forces, and a war is raging.

And for all this we, the taxpayers, pay.

And although for the most part we know little enough of the real issues, we join in the fight for love of our country; and so the struggle is prolonged until the manhood of the combatant nations has been scorched and withered away.

What comes next? The material cost grows greater; the cost in human life and suffering becomes too terrible for speech. A hundred years ago, we thought ourselves in a heavy plight because in the long struggles of the Napoleonic wars we had suffered some 100,000 casualties, and had expended £613,000,000. In the Great War which lasted but a fifth of the time our total casualties were 2,782,779 killed and wounded, and our total expenditure £7,171,000,000.

The insurance premiums against war that always came in spite of the so-called insurance mounted steadily each year, in the intervals of peace.

Britain's Military and Naval estimates were:—

In 1821 ... £13,035,860
In 1871 ... £22,754,956
In 1914 ... £80,395,000

Last year, after five years of the bitterest fighting the world has ever known, when the world was sick of war and there was no power in existence that menaced our security, Britain was paying a premium of £207,555,000 as an insurance for peace.

Where is the war system leading us? Is there no alternative?

"There are only two ways in the world," says General Smuts, "the way of force and the way of understanding. We have proved the way of force to the utmost, and seen it reduce the world to a mass of ruin."

The Alternative.

The alternative is the way of understanding—the way of the League of Nations.

Which will you have, war or the League?

If you truly believed

If you truly believed that the League was an alternative to war that wars were avoidable, that armaments could be reduced and, in time, become unnecessary, that the energies of the world could be released for progress and co-operation would you not make it your first duty to help in obtaining for it the essential popular support?

Can you disbelieve it?

You know the facts; you have seen the record of barely two years; you have seen two threats of war averted; you have seen the League growing before your eyes; you know what it can achieve; if the public chooses, it shall do so.

What is the purpose of the League?

In the opening words, or preamble of the Covenant, the nations thus set forth the purpose of their League:—

"The High Contracting Parties

In order to promote international co-operation and to achieve international peace and security

by the acceptance of obligations not to resort to war,

by the prescription of open, just and honourable relations between nations,

by the firm establishment of the understandings of international law as the actual rule of conduct among Governments and

by the maintenance of justice and a scrupulous respect for all treaty obligations in the dealings of organised peoples with one another,

Agree to this Covenant of the League of Nations."

The Covenant consists altogether of twenty-six articles, or sections.

What the League has done?

The League already numbers to its credit so many international achievements that it is only possible in the compass of this pamphlet, to record the principal ones.

It has actually prevented a war between Sweden and Finland, who were quarrelling over the possession of the Åland Islands, a small archipelago in the Gulf of Bothnia, about midway between the two countries.

It has preserved peace between Poland and Lithuania in circumstances of aggravation on both sides, which, without the League, would inevitably have led to a bitter war. In spite of the intrigues and provocative actions of both parties, the wholesome influence of the League's open diplomacy has kept them from fighting. When a dispute about the

boundary in Upper Silesia so strained the relations between Great Britain and France as actually to imperil the Entente, the matter was referred to the League and friendly relations were immediately re-established.

It has brought into existence a Permanent Court of International Justice. When Yugo-Slavia invaded Albania and started a war that might soon have involved some of the Great Powers, the League intervened and quenched the flames that were endangering the powder magazine of Europe. The seat of the Court is at The Hague, in Holland, and eighteen States' Members of the League have agreed to accept the compulsory jurisdiction of the Court in their disputes with one another.

It has created an economic and financial organisation to give effect to the resolutions of the World Financial Conference at Brussels, in November, 1919. It has devised a system of international credits (the Ter Meulen scheme) which is beginning to assist the financial recovery of the impoverished States of Europe.

It has carried out the great humanitarian task of repatriating the 3,80,000 and odd Prisoners of war, who, at the time of the armistice, were left stranded in Russia, Siberia and Central Europe, its labour organisation has successfully begun the work of improving labour conditions throughout the world.

It has made a serious beginning to solve the problem of disarmament. A mixed commission of statesmen, soldiers, sailors, airmen, employers, scientists and representatives of labour is now working out plans for the members of the League to adopt. These plans include the control of the private manufacture of armaments, traffic in arms, and a great simultaneous reduction of armies and air forces on the lines of the similar reduction in navies that has already been agreed to at Washington.

These plans, if carried out, will put an end to the competition in armament.

In addition to these great achievements it has undertaken a typhus campaign in Poland, and assisted greatly in checking the disease there; it has carried through a great international conference on transit and freedom of communication, the results of which, though not spectacular, will be of the greatest benefit to trade and commerce. It has created an International Health Organisation. It has governed the Saar Valley and Danzig. Not the least of its achievements has been the conspicuous success with which the organisation of its various organs and bodies has been carried out. The Council has met eighteen times, and has developed into a most efficient and practical executive. The Assembly has met twice, and has

welded itself into a remarkably effective and business-like parliamentary body. A cabinet responsibility is fast growing up between the Council and Assembly.

Indeed, the whole thing is growing so fast that what is written about it to-day, becomes out of date almost before it is printed.

To briefly summarise the several items of work which the League has done

I. Political Work:—

- (1) Dispute between Finland and Sweden re Åland Islands
- (2) Dispute between Poland and Lithuania re Vilna
- (3) Dispute between Poland and Germany re Upper Silesia
- (4) Dispute between Italy and Greece
- (5) Mandate System

II. Financial and Economic Works

- (1) Financial Reconstruction of Austria, Hungary and other states
- (2) Conventions regarding Communications, Transit and Commercial Disputes

III. Judicial Work

- (1) Arbitration re British and French Nationals in Morocco and Tunis
- (2) Arbitration re the rights of German Minorities in Poland
- (3) Codification of International Law

IV. Miscellaneous Activities

- (1) Protection of the Rights of Minorities
- (2) Administration of the Saar Basin
- (3) Protectorate over the Free City of Danzig

V. The Social and Humanitarian Work

- (1) The work of the Health Organisation
- (2) Suppression of Traffic in Opium and other Drugs
- (3) Repatriation of Prisoners of War
- (4) Care of Refugees
- (5) Promotion of Intellectual Co-operation

What is the League of Nations Union?

It is a body which has for its object the education and organisation of Public Opinion in every part of the world on behalf of the League of Nations, because it believes that the League of Nations which stands for the reign of the law and the outlawry of war and the promotion of a wider comprehension of the interdependence of Nations, represents some of the highest ideals of Humanity, or in other words

It is a body which tries to strengthen the League of Nations in its efforts to prevent wars and to promote international amity

and intercourse in all departments of life. The Union has absolutely no Governmental or Official character and its duty is to focus public opinion on important matters and bring it to the notice of the League. It does not necessarily follow that the Union should be an apologist for every action of the League for it reserves full rights of criticism whenever in its judgment any action taken by the League is not likely to promote its own high ideals.

Then Come and Help

We need to do in at the most a few years, what centuries have imperceptibly achieved in our civil state.

Before there is time for another great hurricane of war to sweep over the world, we must awaken and make effective the public conscience, the public goodwill in which the League must be sustained.

We are striving to do it now. The work necessitates a world organisation to educate the public. This exists. In thirty of the principal countries of the world there are societies for that purpose, and these societies are grouped together in the Federation of Associations for the League of Nations which co-ordinates the work on a world scale.

The British society in this organisation is the League of Nations Union. We appeal to you to co-operate with us in our task.

This task is no less than the mobilisation of the whole public opinion of this country behind the League of Nations, pledged to support it, and setting an example of loyalty to its decisions that will be followed by the whole of the rest of the world.

This is a gigantic enterprise. It means so popularising the subject that the facts about the League (the facts, that is to say, about which you have just been reading) will become familiar household words in every dwelling in the country. That means undertaking a systematic campaign spread over a number of years in the course of which will be utilised every available channel of education and information.

The League of Nations Union has been in existence since October, 1918. By the end of 1919 its membership numbered 10,000, and with the limited funds at its disposal, it had organised public meetings all over the country, stimulated activity in the Press, and published a considerable quantity of literature on the subject. During the past year these activities have been much extended. Tens of thousands of public meetings were held; summer schools were organised; a film recording the proceedings of the Assembly was exhibited all over the country; a constant stream of information was published in the Press; literature of all kinds (pamphlets, books and magazines) was prepared and put into the hands of the public; teachers'

and students' societies were formed in universities; branches of the Union were established and members enlisted; labour organisation and women's organisations were brought into sympathy. Furthermore, the research work and the organisation upon which all these activities must necessarily be based, were carried out at headquarters, where a staff of workers, paid and unpaid, has now been brought together.

This pioneer work has been arduous and slow. Much more should have been done, but the funds were not available.

Yet, despite the handicap of severe financial stringency, the Union has succeeded in forming more than 800 branches, in enrolling hundreds of thousands more with its message.

It is not too much to say that the rapidly increasing interest shown to-day in the League up and down the country is almost entirely to be ascribed to the work of the League of Nations Union. More than two years of vigorous effort, ever expanding in scope, have proved beyond question, that the only obstacle to the success of the Union, that is to say, the only obstacle to securing the support of the whole country behind the League — is lack of funds.

For the League's success to be assured, its professed supporters in Britain should be numbered in millions, instead of in tens of thousands. The activities of the Union must, accordingly, be doubled and more than doubled, during the next few years. In place of holding 250 meetings a month we should be holding 500 meetings a month. Our Press publicity must be enormously increased; our monthly journal must be expanded, improved, and obtain a many times greater circulation; our influence upon the teachers and, through them, upon their pupils must be strengthened and increased. Moreover, the Union needs not merely to enlarge its present activities, but to employ new methods and, in particular, to utilise fully the great educational possibilities of the cinema.

That is our programme. Is it not worth support? And if it is worth support, is it not worth support financially now?

The time is critical. It is just in these early years of the League that the activities of the League of Nations Union are most necessary.

Lord Grey, our president, and other leaders of the Union have decided that if our work is to be done properly, we need a million pounds with which to do it. They say,

"We have anxiously watched the League during its two years of life and we are satisfied that it can be made to function successfully provided the people support it. But we are equally convinced that, without popular support it is bound to fail. To the people of this country there

fore, we appeal to support it by supporting the League of Nations Union.

"A million pounds is the sum asked for. Just the costs of maintaining one capital ship for one year. If the world will but rally to the League a substantial reduction in armaments will be possible. We shall save our million many times over in taxation, to say nothing of what we shall gain in security and happiness."

The work of the League of Nations Union was recently the subject of warm commendation in the second League Assembly, and Dr. Nansen, the great explorer and statesman, says that the League looks upon the Union as essential to its success.

The Union at the present moment, by practising rigid economy and keeping its activities strictly within bounds, is spending at the rate of £ 36,000 a year. If you think that is too much, examine our books and satisfy yourself that, in reality, it is far too little. If we are to expand our activities to their proper scope, we must spend annually nearly three times as much. Think of the cost of putting one big film on the market! There ought to be many. Think of the cost of literary and Press propaganda on any scale. Think of the cost of organising great numbers of public meetings, of forming new branches, of the minimum staff that must be maintained to carry out these activities.

If you think we're wasteful, come and examine the work. We welcome it.

Meanwhile—

Is the Union to go on or to stop? If it stops, the League may stop too.

The whole matter may be summarised very briefly. What is it worth to you to prevent war? What is it worth to you to support an international undertaking, whose success depends solely upon public support, whose success means that wars will be abolished?

What is it worth to you that there should be created a new spirit in international relations, that there should be a world determination to make the League fruitful?

What would you give now to have prevented the war of 1914? The greater part of your fortune? All of it?

What will you give now to help the League of Nations in ensuring the success of the League, and protecting your children from suffering in another war what you yourself have endured in the last?

In a world largely controlled by fanatics, dreamers, and impossibilists, the one thoroughly practical policy is that of the League of Nations Union. To most sober, matter-of-fact people in the Great War and its results have made it clear that the survival of everything which we most value in England and in

Europe depends now on the non-recurrence of war. To illusion that war can be a means of national profit is dead. The illusion that war is a school of character is dead. The illusion that war permanently tightens comradeship within a nation is dead. War as a means to anything great, noble, or precious, beyond its own immediate object of escaping violent conquest by others, is as bankrupt before the world as fire or plague. The only common-sense policy is to enrol the forces of sanity and decency in all nations in a joint endeavour to get the world out of its foolish and wicked old dream about war's nobility and utility. Probably an enormous number of people, certainly mostly ex-soldiers have got hold of some of this truth. The League of Nations Union is acting upon it, and everyone who has grasped it himself should give a hand to the Union.

2. What does the Union do?

It endeavours to form in all parts of India groups of persons who will promote and popularise the principles of the League.

It endeavours to carry on vigorous propaganda to arouse and maintain national interest in the work of the League, and to secure public support for the League in carrying into effect the principles of its constitution.

It endeavours to bring influence to bear upon the responsible members of the several legislative bodies and Governments throughout India and to rally all political and national organisations to the support of the League.

It endeavours to secure for India her full weight and status in the League Organizations and deliberations.

3. How does it help humanity?

By the promotion of all manner of peaceful co-operation between nations and countries.

By the outlawry of war: whenever disputes arise between nations adequate procedure has been framed by which they may be referred for peaceful settlement either to arbitrators of their own choice or to the permanent court of International Justice or to the Council of the League of Nations. Such a procedure leaves no bitterness behind since there is neither victor nor vanquished.

By undertaking the supervision of the Government of vast areas inhabited by people still more or less semi-civilized, in order that they may reach the full height of their political manhood as early as possible.

By promoting international action in all kinds of humanitarian and social activities.

By the protection of vast group of minority interests.

By concerted international action in aid of countries afflicted by economic or other disasters.

By making better understood the ideals and culture of every nation and country so that they may in time develop into a common international heritage.

4. How did India find a place in the Assembly of the League of Nations?

By Article 1 (para 2) of the Covenant, only fully self-governing States or Dominions or Colonies can become members of the League. Is India a fully self-governing country? If not, how could she find a place in the Assembly of the League of Nations?

A glance at the list of fifty-six states which are at present members of the League will convince anyone that except India all the other members are fully self-governing States or Dominions or Colonies. India could not in 1919 and cannot even now, claim that position in the world politics. How then could she become a member of the League? She became a member by virtue of her position as one of the signatories of the Peace Treaty signed in 1919.

All the powers who took part in the Great War agreed to creation of the League of Nations by a Covenant embodied in the Treaty of Versailles, signed on the 28th June 1919. And India was one of them. Hence she came in as one of the twenty-nine Original Members of the League. The first sentence of Article 1 of the Covenant clearly states that "the Original Members of the League shall be those of the signatories which are named in the Annex to the Covenant." India's name was included in the Annex as she was one of the signatories of the Treaty of Peace.

It is no doubt true that no other country in the world having political status similar to India's can now become member of the League. But as India has already gained admission to the League she is recognised by the World Powers as a self-governing country in all spheres of activities of the League. She can take part in all proceedings like any other member.

Some people think that unless the League can help India in gaining full self-government no purpose will be served by her remaining a member of this World Organisation. A clear answer to such a standpoint has been given, in the following words, by Professor Gilbert Murray, Chairman of the Executive Committee, British League of Nations Union:

"The League is intended to be a League of Free Nations, that is to say, of nations in which the government carries out the will of the people and is responsible to it. A League of democratic nations will be a democratic League, but if the nations fail to secure democratic government for themselves, they cannot expect the League to do it for them....."

The fact that the League will be operated by representatives of the various national Governments should not preclude the most intimate co-operation between the peoples, provided that the delegates chosen are really representative men and not merely officials or bureaucrats. The cause of any

failure in co-operation should therefore be sought in the personal of the delegates, not in the constitution of the League.....

There must however be somebody representing the Governments of all the Members of the League, capable of giving official consent to treaties, conventions, etc. It might be, however, enacted as an amendment to the Covenant that the nominees to the Assembly and the Council (of the League) shall be members of the Elective Legislature of the countries they represent and shall be elected to those posts by the bodies to which they belong."

India's representatives at the Assembly have made notable contributions to the discussions at Geneva. The speech of Sir Ali Imam on the admission of Albania (small nation in which the population is half Moslem and half Christian) to the League made a great impression. The Right Honourable V. S. Srinivasa Sastri's contributions to the general discussion were highly appreciated by the members of the League Assembly. The Maharaja (Jam Saheb) of Navanagar's intervention in the international steps to be taken to fight the scourge of typhus was also a notable contribution. India's representation in connection with the League Budget and the question of finance, and her application (which was granted) for being considered as one of the first eight states of industrial importance; and then securing the right to a seat on the Governing Body of the International Labour Organisation, have won for her a definite and important place in the counsel of the League. And her position there has helped to raise her in the esteem and regard of the other nations of the world.

4. How will the Union help me?

Though its meeting and conferences the Union will bring you into touch with the other people working for the same objects, and will enable you to discuss questions of international interest with experts on those subjects.

It will give you an opportunity of hearing both sides of any controversial question enabling you thus to form your own independent judgment thereon.

Through its reading room it will enable you to read all League documents and up-to-date literature on current topics.

Through its Central office and official organ you can obtain useful information on all political, social and economic problems.

Through the federation of League of Nations Societies and at its congresses you will come in contact with similar developments in every part of the world and thus you will be able to consciously affect the course of the progress of the world.

5. Why should I Join?

Because the League must have the instructed and enthusiastic support of public opinion, without which no democratic institutions can survive.

Because apart from the help it gives you as an individual it is working for the welfare of the humanity as a whole and therefore it deserves your fullest support.

Because as an Indian you cannot afford to stand by idle when every nation is stepping into its ranks and co-operating for the highest ideals of humanity.

Because in a land where "Santhi" and "Islam" are the bed rock of all religious belief your own religion compels you to join this—the greatest of all Peace movements.

Because what is sought is the reign of law based upon the consent of the governed and sustained by the organized opinion of mankind.

Because as Lord Grey has said, "The first answer to every citizen who wishes to help the League of Nations is, Join the League of Nations Union."

Diwan Bahadur also quoted the opinions of Crowned Heads, Veteran Statesmen, Enthusiasts and Philosophers on the League.

The League of Nations.

"Nothing is more essential than a strong and enduring League of Nations."

Millions of British men and women stand ready to help if only they be shown the way.

I commend the cause to all the citizens of my Empire."

H. M. THE KING

The League of Nations Union.

I believe that the League of Nations Union has been of incalculable value to the cause of the League of Nations.

It is not too much to say that without the Union the League might not have survived, and it is almost certain that it would not have achieved the very remarkable success which has fallen to it.

LORD CECIL.

His Excellency the Viceroy the Right Hon'ble Lord Irwin's Views.

His Excellency has learnt with interest of the work you have been seeking to do in India on behalf of League of Nations Union and he hopes it may result in the establishment on a firm foundation of an Indian Branch. Such an organisation wisely conducted will do much towards bringing to India fuller knowledge of problems which may from time to time engage the attention of the League of Nations and of the means by which their solution may be assisted.

His Excellency the Governor Right Hon'ble Viscount Goschen's Speech.

First of all I wish to express my sympathy with this movement. Since the late war, I think we may say, that the nations in the world, in the unrest that exists everywhere need the establishment of a brotherhood among nations. And we can only establish such a brotherhood by joint endeavour and common purpose. A great deal of work lies before the nations of the world, a work connected with social questions, with economic questions with questions of health, and with questions in which all citizens of the world can take an interest. But in order to know what this work is and now it can best be accomplished education of the people is necessary. That is why I think it is wise for us to establish a branch of the Union here in order that people may know what is the work needed in the world and how it can be done. I hope we have a strong branch in Madras and I wish it success in the future.

The Hon'ble

Sir C. P. Ramaswami Aiyar Avergal K. C. I. E., observed:—

He flattered himself that the germs of the League of Nations were already inherent in the Indian polity, and he referred to the fact that Samrata, Sarva-bhauma and Samrajya had been discussed in the Sabha Parva or Mahabharata and the Aitaraya Brahmana. In the Somroja, for the purpose of common advantage, they elected as President for the time being, not necessarily the strongest monarch or the most powerful potentate, but one whose personality and character stood foremost. It was in that way that Kanaka was made a Samrat, where there had gathered together men who, by the strength of their territories, far exceeded him in the magnitude of power and prestige. Therefore, the idea that kings and principalities should also endeavour by the method of mutual argument and persuasion to arrive at a common method of progress was not entirely a novel principle.

Finally discussing what the League purported to do, Sir C. P. Ramaswami Aiyar said that in the first place, it attempted sincerely to reduce armaments, and in the next place, by its committee for intellectual co-operation it attempted to raise what might be called the conjoint intellectual conscience of the world. Again it interested itself in the organisation of labour, the suppression of the opium traffic, the traffic in women and children and traffic in obscene literature. At the present moment it dealt with everything that was calculated to promote international comradeship and comity. It placed before itself the ideal international co-operation. And if India played its part in the League of Nations, he foresaw a period when India, as a

comcomitant and an equal partner in that comity of Nations which constituted the British Empire, would be a powerful factor in the moulding of the civilisation of the future; and from that point of view, he commended this Union for general approval and acceptance.

Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai made an appeal in the words of Mr. Clynes.

"I ask you, then to move among your neighbours and to get them to come into the Union. For the more the Union can do to strengthen the principles of the League the more you have made your children, and their children in future generations, secure from the terrible horrors of war."

(ALL RIGHTS RESERVED)

Public Lecture at Coonoor.

Under the auspices of the Cosmopolitan Club, Coonoor, a public meeting was held on the evening of Sunday the 18th July '26, under the presidency of Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai, O.B.E., I.S.O., F.R.H.S., (Lond) M.R.A.S., (Lond), Ex-Sheriff of Madras, when lectures were delivered on "Health Subjects" and on the "Age and Range" of Tamil Language and Literature by Sri Maha Mandaleswara Veera Subbiah Swamigal.

The Chairman opened the proceedings by exhibiting illustrative posters, leaflets and pamphlets produced and distributed throughout the Presidency by the Madras Health Council relating to preventable diseases such as Plague, Small-pox, Cholera, Tuberculosis, Influenza, Malaria, Relapsing fever, Leprosy, Hookworm disease etc., and briefly explained how to avoid the preventable diseases, and exhorted the audience to practise the rules of health laid down by the Madras Health Council and induce others to follow their example. He also requested them to assist the Health authorities, the police and the village headman in the performance of their duties in connection with the public health.

The Chairman in his opening speech relating to Health Subjects said that bodily health is the first and the greatest of all earthly blessings, and ill-health the worst calamity that can befall one are indisputable truths. The wealth of a country lies in the health of its people. Sickness, disablement and death mean loss to the country. The wealth of a state does not lie so much in money as in men sound in body and mind. It must be remembered that it often happens that infectious diseases, originating from filthy centres about the dwellings of the ignorant and of the poor, spread thence in the form of epidemics until they reach the abodes of the affluent and the noble and thus involve all in a common disaster. Consequently, attention to everything that may conduce to Public health becomes the duty and interest of all classes of the community. It is the inter-

rest of the rich who fall victims to diseases bred in the filthy and neglected habitations of the poor; it is the interest of the labouring poor to whom health is but a synonyme for wealth and sickness and premature death for poverty, embarrassment and destitution. So intimate is the inter-dependency of all classes that one class cannot permit the misery of another with impunity.

Unless the vast amount of ignorance, that at present exists among the masses of the Indian population as regards the laws of health, is removed by some adequate means the well-meant schemes and exertions of the Government Sanitary Officers to promote health in this country will be attended with very limited success. He therefore earnestly hoped that the audience will acquaint themselves with the leading principles of the laws of health as laid down in the health literature produced in English and various Vernaculars by the Madras Health Council and distributed throughout the presidency and put them into practice as far as it may lie in their power thereby contributing towards the diminution of diseases and miseries among the Indian population.

The Chairman also requested Dr. Parthasarathy Naidu (The Officer on special duty in connection with Leprosy Campaign) who attended the meeting to prepare a pamphlet in popular language regarding Leprosy as there was not sufficient popular literature on the subject.

With regard to the subject of "Age and Range" of Tamil Language and Literature, the Chairman said that several research scholars agreed with the Rev. Dr. Caldwell (the learned author of Dravidian Comparative Grammar) that "the Tamil language is undoubtedly the oldest, richest and most highly organised of the Dravidian languages. Before the principal basis of the English had a written character it was a highly polished language." He also briefly stated the opinions of Tamil scholars belonging to various schools of thought such as Mr. Taylor who observed "It is one of the most copious, refined and polished languages spoken by man." He spoke at length and quoted several standard authorities regarding the antiquity and Range of Tamil Language and Literature.

The Lecturer first congratulated Chairman on his having been so deservedly conferred the additional high title of the "Officer of the British Empire" (O. B. E.) by His Majesty and then addressed the meeting for about an hour and said, that he could not claim the same knowledge and deep study regarding the subjects of the lectures as the learned Chairman who, by his enlightening opening speech, illustrated by attractive posters produced by the Madras Health Council considerably lightened his task. The chairman had founded and munificently endowed an Academy for research work as

humanitarian service of the highest type to diffuse useful knowledge and instruction among the people, on such subjects as are known to be intimately connected with their physical, intellectual, moral and social well-being. The wholesome advice regarding "Health Subjects" given by a gentleman of the Chairman's social position and influence would not fail to produce the desired effect upon the Indian population. The lecturer fully endorsed the observation of the Chairman and quoted suitable authorities from Tamil & Sanskrit works.

The meeting lasted till late in the night and a vote of thanks to the Chairman and the lecturer brought the proceedings to a close.

National Fund and Industrial Association.

The following are extracts from the Presidential Address of Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai, I.S.O., Sheriff of Madras, when he on 29th December 1925 distributed Certificate of Merit and Medals to the exhibitors at the Swadesi Industrial Exhibition, in December 1924, on the S. I. A. A. Grounds.

I thank the Members of the National Fund and Industrial Association for the honour done to me by asking me to preside on this important occasion. I always took great interest in the industrial arts. When this Association was founded about 30 years ago, I had a great deal to do with it.

The Industrial Arts and the Educated Hindus

The Industrial Arts are necessary arts. The most degraded savage has need to practise them, and the most civilized and polished man cannot dispense with them. None of us can avoid being hungry, and thirsty, and cold, and weary every day, and we must fight all our days against the hunger, thirst, cold, and weariness, which seem to wage an unceasing war against us.

Though the industrial arts are common they are not ignoble arts. They minister, indeed, to those physical wants which we share with the lower animals, but we are raised far above them by being industrial artists in virtue of our superior intellect.

It is with every day life, and every day cares, that the industrial arts have to do. Man is, in reality, weaker than the weakest of the beasts that perish. He is not equipped by nature with necessary tools and weapons as other animals are; and yet, he is the one with the greatest number of pressing appetites and desires. He is, therefore, the most helpless of all animals physically. But man, because he is this, is raised, by the industrial conquests which he is compelled to achieve, to a place of power and dignity far above every other animal. For instance, our nakedness, or want of a natural covering, which is our lot and which no animal evades us, is the inducement and necessity for all the labours which it compels us to undergo. Half of our industrial arts are the result of our being born without clothes; the other half, the result of our being born helpless without tools. Many are the arts which our nakedness or unclothed-

ness compels us to foster. The shivering savage in the colder regions of the earth robs the bear, the buffalo, and the deer, of the one clothing (the skin) which nature has given them. And the wild huntsman gradually becomes the clothier, the tailor, the tanner, the leather-dresser, the shoemaker and the tent-maker. And the tent-maker becomes, in time, a house-builder, building first with the rude materials he can gather from the jungle, and a ship-builder, contracting out of a few wooden ribs and stretched animal skins, canoes in which he may adventure upon strange and wide seas. In the same manner the primitive man, in the course of time, becomes a sower, a reaper, a farmer, a cook, a baker, a spinner, a weaver, a carpenter, a smith, a potter, a brick-maker, a builder, and so forth.

We see thus that man is naturally and necessarily an industrial animal destined for industry and labour, and there is nothing mean or dispicable in industry or labour; for there is, on the contrary, the greatest dignity in industry, and we see this clearly when we consider its marvellous achievements and blessings.

By man's industry, the forest is cleared, the morass drained, and the wilderness made to rejoice and blossom as the rose. By industry the earth is tilled, the seed sown, the harvest reaped, the corn ground, and bread, the staff of life, made and supplied to us to support our life. By industry, the cotton is gathered from the field, the wool from the flock, and the silk from the worm, the caterpillar, and they are woven into raiment, soft, warm and beautiful, for the peasant, and for the prince. Industry moulds the brick, quarries the stone, and rears the humble cottage for the peasant and the gorgeous palace for the prince. Industry finds the ore, smelts the iron, and moulds it into a thousand shapes and forms, from the massive pillar, the ponderous anchor, the mighty fly-wheel of the steam-engine to the tiniest needle and the finest wire-gauze. By man's labour, gigantic trees are felled down, and, out of the timber, mighty ships built, which glide over the deep, plunging through the billows, and wrestling with the tempest to bear the produce of one distant shore to another. And man's industry defies and removes the most formidable obstacles and difficulties caused by nature; it spans majestic rivers by means of mighty and wonderful bridge, and suspends still more wonderful aerial bridge above deep and frightful ravines, and pierces solid mountains with dark and long tunnels. By man's industry and by means of the wonderful railways and electric wires, the most marvellous means of communication are established from city to city, from province to province, and from one distant country to another, through rough mountains and even beneath the sea, and the rapidity of such communications, tries to outstrip the wind and to compete with the lightning. By man's industry and by means of the universally spread ramifications of trade, the countless and the various products of industry itself are distributed from country to country, from city to city, and from house to house, and the necessities and luxuries of life are thus conveyed to the doors of all from all parts of the world.

Thus, we can easily see that innumerable and multitudes are the industrial pursuits and occupations which must and do engage the attention and energies of mankind.

Of such, those occupations, which are directly or indirectly connected with industrial arts relating to the production of food, clothing, habitation, and various other necessities and comforts of life, are of the primary and greatest importance, and they have reference to the common, universal, and natural wants and requirements of human life. Such occupations will and do supply enough of work and employment to ever-increasing populations. In every country there are and will be vast and ever-increasing resources which require the application of the bodily and mental energies and talents of the people for the due development and utilization of those resources. But there are other occupations of a different nature, such, for instance, as those of the judge, the lawyer, the magistrate, and others either connected with them or similar to them; and although these are also of a great necessity and importance they have reference to the requirements arising from a life of man more or less deviated from the paths of nature and rectitude and existing under abnormal, irregular, and perverted conditions. Such occupations cannot, of course, supply work and employment except to a very limited portion of the population.

It is therefore evident that it is necessary as well as natural and proper that by far the greatest majority of any people in any country should seek and find work and employment, for their bodily and mental energies and talents, in occupations directly or indirectly connected with the innumerable industrial arts relating to the production of food, clothing, habitation and countless other necessities and comforts of life; while only a very small and limited proportion of them can have occupations, such as those of the lawyer, judge, magistrate, etc. If, however, from any peculiar causes or circumstances, the educated and intelligent portion of any people in any country should be misled to despise or neglect, or not to attach the importance to the necessary and all-important industrial arts, such a people should necessarily be contented to occupy a comparatively low and unimportant position and rank in the scale of nations.

The greatest nations that ever conquered and ruled other nations, were always those who excelled in industrial arts of peace and war. The wealthiest and the most powerful nations in the world at the present moment are only those among whom the industrial arts of all kinds have been cultivated and are practiced to the highest degree and perfection. In fact, the world has been subdued, governed, and revolutionized by those nations who have made the greatest conquests in the industrial arts. Most marvellous are the effects and influence exerted upon the welfare and happiness of the human race by the countless inventions and discoveries of the practical sciences and arts made among the leading nations of the world.

The History of England is truly the history of the most marvellous progress of its people, and it is the history of the constant changes, and improvements made in the institutions of that great country. At the beginning of the twelfth century the society in that country was in a state more miserable than that in which the most degraded nations of the East are now. We see, at that time, the most debasing and cruel superstitions exercising boundless dominion even over the most elevated minds, and the multitudes

sunk in brutal ignorance and the studios few engaged in acquiring what did not even deserve the name of knowledge. But what do we now see in that wonderful country?

In the course of such a short period of time as seven centuries, the wretched and degraded people have become the greatest and the most civilized nation in the whole world; have spread their dominions over every quarter of the globe, and have scattered the seeds of mighty empires and republics over vast continents. It must be noted that the most important means by which this mighty and most marvellous change and progress in England were effected have been nothing more or less than the astonishingly rapid progress made in the innumerable industrial arts and manufactures, and the countless discoveries and inventions of the practical sciences and arts made by the people of England during the last seven centuries, by means of which everything that promotes the comforts and conveniences of life have been brought to a wonderful perfection.

The system of education given in the colleges and high schools in this country has, no doubt, done an immense amount of good to the people, and the direct and indirect benefits derived from it are, indeed, innumerable and incalculable; but it must be admitted that it is very defective still in some important respects. It cannot certainly be said to be particularly calculated to make the educated Hindu young men practical and business-like, but, on the contrary, it may be easily perceived to have a tendency to make them more or less speculative, theoretical, and visionary. This is undoubtedly a source of the greatest evil and misfortune to the country. All the mathematics, philosophies, and other studies of little or no practical and experimental character which are principally taught in the colleges and high schools, are not much calculated to stimulate and develop powers and habits of careful and accurate observations, and to produce sterling business habits which are indispensable for success in any undertaking, and useful to make men self-reliant, independent, and really powerful. The Hindu mind from various causes and circumstances is found in most instances to be more of a speculative, theoretical and imaginative, than of a practical character; and the system of education given in colleges and high schools in this country is not calculated to correct this weakness of the Hindu mind, but has, on the contrary, a tendency rather to confirm it.

The ordinary education and training received by the generality of Indian graduates in arts and law, and the intellectual attainments possessed by them, are, no doubt, creditable in themselves; but it cannot be denied that they, by themselves, are too often found practically insufficient to enable the possessors to pass through life creditably amidst its stern realities, and its innumerable pressing and perplexing wants and difficulties, and in short to enable them to successfully fight the real battle of life.

Many of the educated Hindus, who may be able to elucidate allusions in Shakespeare, to solve intricate problems in mathematics, to explain the structure and physical law of distant world, and to learn deeply propound the most profound and elaborate principles and theories of political and social sciences, are actually found to be more or less

profoundly ignorant of some of the most important subjects of every day life and every day cares—subjects connected with the most urgent and pressing wants of themselves, their families and their country for which they often proclaim and display so much patriotic spirit. Many a graduate may be found to possess little or no idea, or at best a most hazy idea about many points of the greatest practical importance to himself, his family and his country, in connection with such subjects as the production and distribution of food, clothes, and other necessities, comforts, and conveniences of life; and he may be found to have not as yet understood, or had an opportunity to understand, clearly whether the actual state of things with regard to such important matters connected with the welfare and happiness of himself, and his countrymen, is satisfactory or not, and whether there are any urgent wants about them, and whether it is possible or feasible to meet those wants, and improve the state of things; and if so how, in what way, and by what means.

Such being unfortunately the case, it is evident that if it should be really and earnestly meant to promote the truest and the best interests of this country, a large proportion of the intelligent and educated young men in this country should, by all means possible, be encouraged to pay more practical attention to the necessity to their qualifying themselves for the various important industries which are calculated to develop and utilize the inexhaustible resources of this country, and thereby promote the material wealth and prosperity of the country which will soon lead to its prosperity in other respects also. They should, by all means ordinary and special, be induced to become good mechanics, good engineers, good agriculturists, manufacturers and merchants. What the country most needs at present are the best technical and industrial education planned on an enlightened, sound and practical basis, and also the best possible encouragements and inducements for the introduction and promotion of important and needful industries in the country.

It should be well borne in mind by all the Indian graduates and others who have the welfare and elevation of India at their heart, that the country cannot be made great in any important respect, unless its people have first made themselves great and rendered themselves self-reliant, independent, and powerful by introducing necessary changes and improvements in their social customs and institutions and especially by their progress and achievements in industrial arts, commercial enterprises, and such other things which cannot fail to promote the material wealth and prosperity of the country, and gradually lead to its prosperity and elevation in all other respects also.

Dr. Murdoch, in his work, entitled *India's Needs* says as follows:—

"Handicraft is despised. The object of ambition, to use Gladstone's words, 'is to escape from it into the supposed paradise of pen and ink.' While the employment of some persons in public offices is useful to the whole community, their number ought not to be in excess of what is wanted. So far as food, clothing, and shelter are concerned, they are consumers, not producers. A nation does not become wealthy through mere quill driving. England owes her prosperity largely to the attention paid to manufacturers, agriculture, and commerce; their neglect by the educated classes in India is one of the chief reasons why the circumstances of the people are so depressed."

Rev. Mr. Leith Memorial.

Under the presidency of Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai, I.S.O., O.B.E., Ex-Sheriff of Madras, a public meeting was held on Monday, March 15, at 6 p. m., in the Kellett Hall, Triplicane for presenting the report of the Executive Committee of the Leith Memorial and for unveiling the picture of the late Rev. Mr. Leith.

There were present among others:—

The Rt. Hon. V. S. Srinivasa Sastry, etc.

Diwan Bahadur S. Bavanandam Pillai in opening the proceedings said:—

Ladies & Gentlemen,

Before commencing the proceedings of this evening, it is our melancholy duty to give public expression to our grief that the hand of death has removed from our midst our illustrious Countryman, Mr. T. V. Seshagiri Iyer, who was the Chairman of the Executive Committee of the Leith Memorial. The mind feels as completely bewildered and overwhelmed as though the great destroyer had come with stealthy and noiseless steps and had inflicted on us our loss without warning, and with the shock of a sudden blow. Ladies and Gentlemen, Mr. Seshagiri Iyer was a man whose death would leave humanity the poorer in any age and in any part of the world. To India, in her present stage of transition, with difficult and complicated problems arising on all sides his passing away is a national calamity of the first magnitude, and we indulge in no exaggeration when we say that the loss is truly irreparable to the several movements with which he was connected. When he was a law student about 40 years ago we were members of the Triplicane Literary Society which was then considered to be the premier social and political club. It is not my purpose to-day to attempt here an estimate of the character and career of our great Countryman. Our loss is still too fresh and our sense of it too acute and

எவரும் விரும்புவது

பெப்சி

இருமல், ஜலதோஷம், புண்பட்ட தொண்டை, காயம், கசம் முதலான வியாதிகளைக் கணம் கணமும் அகியதில் சிகிச்சையான உச்சவாசிக் கட்டிய பிலிஸ்கள்.

பட்டி 1-க்கு விலை ரூபா 1-0-0
எல்லா மருந்து வியாபாரிகளிடத்திலும் கிடைக்கும்.

குணப்படுத்தவதும் அங்குதல்களை அழிப்பதான அகியதில் தக்க மருந்தாகிய பெப்சி இரகசியமாகக் கோகக் கவனமுடன் செல்வது. கம்பியாக்கலையும் பெப்சி பிலிஸ்கள் தொண்டைக் காயப்பையும் எரிச் சிலையும் சுகிழிவதற்குச் சவாகைத் துரையைச் செம்மைப்படுத்தினர். இருமலையும் ஜலதோஷத்தையும் மகிழ்வுடன் அகியதில் தரும் குறிச்செய்யும், கிருமி விபரதையும் போக்கி இரகசியமாகக் கட்டிய பெப்சி மாதிரிகளை முதலாளியிருக்கின்றன.

poignant to permit of my undertaking any such task in a meeting of this kind. And all I beg leave to do is to say a few words expressive of my profound admiration of the many noble qualities, both natural and acquired, of our departed friend, and of my appreciation of the great signal services which he has rendered to our national cause. Ladies and Gentlemen, we all know that Mr. Seshagiri Iyer was one of the most distinguished, as he was one of the most successful lawyers that our Country has produced. His claim to our admiration and gratitude rested, of course on a much wider basis than his pre-eminent attainment as a lawyer. He was, in addition, an ardent patriot, a wise and far-sighted leader, an incessant worker, a man whose nobility of mind and greatness of soul were stamped on every utterance and every action of his life. His intellectual gifts were of the very highest order. Endowed with an intellect at once critical, vigorous, and comprehensive, a truly marvellous memory, luminous powers of exposition, captivating eloquence, great industry, and a wonderful habit of method and discipline Mr. Seshagiri Iyer was bound to achieve, in whatever field he chose to work, the most brilliant success. Then he had a wide outlook on life, deep and earnest feeling and a passionate

desire to devote his great gifts to the service of his country. And added to these were a fine presence, an extraordinary charm of manner, and that combination of strength and restraint which made him one of the most manly men that one could come across. Such a man must tower above his fellowmen wherever he is placed.

Mr. Seshagiri Iyer has now crossed the line which there is no recrossing. But he is not altogether gone from us. He has left us the precious inheritance of a noble example. He has left us his name to honour, his memory to cherish. Above all, he has left us the cause—the cause he loved so dearly and served so well. Our very sorrow to-day speaks to us of our duty to that cause and no tribute that we can offer to the memory of the departed will be more truly fitting than a resolve to recognize and an endeavour to discharge this duty according to the measure of our capacity and the requirements of our country.

Ladies & Gentlemen, we have met here to-day for paying such tribute, respect and honour as is open to us to the memory of one whose passing away under tragic circumstances removed from the world's stage a figure who for several years played a conspicuous

[illegible]

உயர்தர வைத்யானுசார ஸித்தௌஷதம் என்ன?

ALETRIS CORDIAL RIO

எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ

இந்த மகநீய மருந்தானது

25 வருஷங்களுக்கு அதிகமாக உபயோகித்திப்பெற்றது, டாக்டர்களாலும் மகா ஜனங்களாலும் மிகுந்து பேசுபெயர்க்கப்பட்டது. அடிக்கடி ஸ்திரீகளைத் தாக்கும் பலவகைப்பட்ட கோபங்களைக் கண்டிப்பது, மாதவிடாய் காலத்தில் அடிவயிற்றில் உண்டாகும் வலியை அடியுடன் அகற்றுவது, குதகவாயின் கோளாறுகளைக் கண்டித்து உறுப்புக்களை நன்னிலையில் காட்டுவது, சித்த காமாஸையைப் போக்கிப் பெண்பிள்ளைகளின் கர்ப்பகோசத்திற்குப் பலமளிக்கும் தன்மையது. 12-வயது முதல் 18-வயது வரையிலுள்ள பாலிகைகளுக்கு இன்றியமையாதது. ஒவ்வொருவருடைய அகத்திலும் இருக்கத்தக்கது குடும்ப ஒளஷதம்.

அன்னை, மனைவி, குமாரி, சோதரி, மரும, அத்தை, தோழி, முதலான ஸ்திரீ சத்தினங்களைக் கனிகரமாகக் காக்கும் கண்ணியம் வாய்ந்த கனகரத்தினமாம் இந்த

எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ

இதைக் குறித்து அனேக டாக்டர்கள் அறிக்கித்துப் பிடிபெறுகள். சத்த மிஸ்ஸாது சோகைபித்துச் சோம்பி நிற்கும் மாந்தர் ஆரோக்யம்.

Woman's Health

“இந்த எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ”

என்பதைச் சான்றிருக்கின்றது.

மருங்கைப்பருவம் நீக்கி மடங்கைப் பருவத்திற்கு வரும் மாந்தர்களுக்கு மானஸீமமாக உற்சாகப்படுத்த உபயோகித்த தருவதில் இந்த மருந்துக்கு நிகரானது மற்றொருவருமில்லை. அதனாலேயே

General Tonic for Women

மாதர்களுக்கான பொது டானிக்

என்ற இதை எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். வைத்திய சிலர்கள் பலர் தம்முடைய அனுபவ முறையில் இதை சிபாரிசு செய்வதில் வருத்தம் அபகிஷ்டங்களுக்கு அடிக்கடி சிபாரிசு செய்து வருகிறார்கள். உலகம் முழுவதிலும் பிரசித்திப்பெற்ற உண்மையான மருந்து இதுவே.

The Only Genuine Preparation

உபயோகிக்கும் முறை

இதில் ஒரு தேக்கரண்டி தினத்திற்கு மூன்றுகிசை சாதாரணமாகவோ, அல்லது இரண்டு பெரிசு காண்டி பால் அல்லது வெள்ளை ருடன் கலந்தோ உட்கொள்ள வேண்டும்.

இதை ஒழுங்காக உபயோகிப்பவர்களுக்கு கர்ப்பம் விரிசேதமாகுபென்னும் பயம் வேண்டியதில்லை. பேரலி மருந்துகள் வாங்காமல் அபேரிசா இவ்வே மாணாத்திலுள்ள நியூயார்க் ஸ்டிகைச் சேர்ந்த

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

பாரால் தயாரிக்கப்பெற்ற “எலிட்ரிஸ் கார்டியல் ரியோ” வென்னும் லேபின் அச்சிட்டிருப்பதைக் கவனித்து வாங்குங்கள்.

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

76, பாரோ தெரு, நியூ யார்க் ஸ்டி, யுனிடெட் ஸ்டேட்சு, அமெரிக்கா.

Rio Chemical Company,

79, Barrow Street, : : : New York City, U. S. A.

சோர்வைப் பரிகரிக்கும்

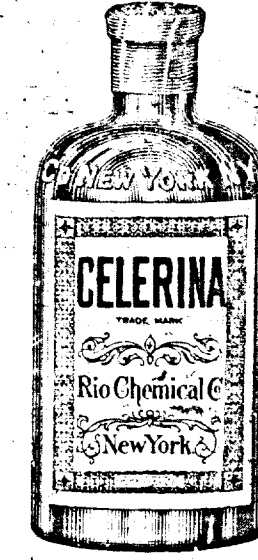
தளர்ச்சியைத் தீர்க்கும்

ஸித்தௌஷதம்.

திவ்யௌஷதம்.

ஸெலிரினா

ஸெலிரினா

Celerina ஸெலிரினா

இந்த வலித்தௌஷதமானது

செவ்வயைப் உபயோகிக்க, சரீர சிரமம் தீரும் விதம் உண்டாயின், இவ்வயைப் பெறலாம். ரியோ கெமிகல் கம்பெனியார் தயாரித்தது, அதனால் பூவுலகெங்கும் புகழ் கிடைக்கும்.

சித்தை கொண்டார் ஸெலிரினாவை சீருடைய பார்த்த

அதை வாங்கி உபயோகிப்பதே சரி, சிவந்த மேனியும் செவ்விய உதடுகளும் கொண்டவனையும் வரிசையுமுள்ள பாவி கைகளையுடைய, கரம்புக்குள் சிவந்த போதும் சிரசு நிரப்பிப் பிள்ளை போதும் அஜ்ணத்தினால் பலனற்று முடிமையினால் எதிலும் விருப்பில்லாத வெறுப்படைந்திருப்போர் கடைபிடித்துள்ள முதல் நான்கு வரிசை கடைபிடிச் சேர்ந்த

ஸெலிரினா

வைச் சோகக் கொள்வது பெரிதும் பயன் தரும்.

மயக்கத்தை மாண்புடன் போக்குவது
கரம்புக்குப் போதிய பலம் தருவது
வரிசைகளை வளப்படுத்தச் செய்வது
மாதர்களை மானஸீமமாக உற்சாகப்படுத்துவது

ஸெலிரினா
ஸெலிரினா
ஸெலிரினா
ஸெலிரினா

Hysteria
Nerve Tonic
Insomnia
Fatigue

ஒவ்வொரு வியாதிக்குத் தகுந்தவாறு விவரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இதை ஒழுங்காக உபயோகிப்பவர் ஆரோக்யத்திற்கு கவலை கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை.

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

பாரால் தயாரிக்கப்பெற்ற “ஸெலிரினா” வென்னும் லேபின் அச்சிட்டிருப்பதைக் கவனித்து வாங்குங்கள்.

ரியோ கெமிகல் கம்பெனி

79, பாரோ தெரு, நியூ யார்க் ஸ்டி, அமெரிக்கா.

Rio Chemical Company,

79, Barrow Street, New York City, U. S. A.

லகைத்தொழையும், நீர்மலர் க்யாயம்
கீர்ப்பதும், சூழ்ப்பதும்முதலாக வியையும்
என அடங்கியும், பின்னம் சங்கரமாயினும்
ஆகலாம், இதிறு சிறிதுதாம் இக்காலத்
தவளுக்கு வந்த நெனவுதம் போன்றதா
செல்லிமனவியும், ஆத்தமாவனது நு
லுமனவியென்றனத்தவற்றும்; ஈகலம்
ஆத்தமாவெனது சொல்லியும், ஆத்
மாவலியிபரமாதம் தெரிந்து சொல்லிய
ருந்தும், அதனது தர்வோகப்பிராப்திலை
யெனவியும்; பீரமலர் ஞானத்தினு

இதில் ஒன்பது வண்ணங்கள் இருக்கின்றன. "அதாரோபிரம் ஜிஜ்ஞாஸு" என்ற மூலச் சூத்திரத்திற்கு காண்க வண்ணங்கள்; இரண்டாம் சூத்திரமாகப் "ஜனம் மாத்ஸ்யயபா" என்பதற்கு ஒருவகையாகவும், மூன்றாவதாகவும் "சாஸ்திரோபோத்திவாதி" என்பதற்கு இரண்டு வண்ணங்களாகவும், "ததஸ்தன்கயபாதி" என்னும்பதற்கு மூன்றுவகையாகவும், "சாஸ்திரோபோத்திவாதி" என்பதற்கு இரண்டு வண்ணங்களாகவும், இவற்றுக்கு

முதல் வண்ணத்தில், முன்னாள் சர்க்காரின் கையால் செய்த தலைவர்களின் மரபை பின்பற்றி, பிரம்ம விசாரம் செய்வதென்பதுதான் அப்படியென்று காட்டுகிறது. அந்த விசாரத்தில் வந்திருக்கக்கூடிய அந்தியாம்சம் மூலம் சூதாக்கத்தில் குறிப்பிடப்படும் ஈசுவரன், அதுவழியிலுள்ள பல்விருதை என்னும் விருதைகள்க்குறி; அந்தியாஸ்திக்கு உபாந்தரத்திற்குறி பாவியாஸ்துள்ளத்தின் எல்லாவிருதை சுருதியுடைய யுபாந்தரத்தினால் வரவிடுகிறது; அந்தியாஸ்தத்தின் இலக்கணங்களைச் சொல்லுகிறது; அந்தியாஸ்தத்தைக் குறித்து மற்ற தாபகளுடைய சொற்களைச் செய்கிறது. சொல்லிய அமைக்கக் கண்டுகொண்டு; அதிஷ்டாபமானதை ஸாத்தியத்தின் சொல்லுகிறது. அவற்றையானதை அராரதியென்ப ஸாத்தியப்படுத்தலும் இத்தாபின் எல்லா

பயன் செய்ய பிரதானமாகப் போனது என்று விளக்குகிறது. "இதன், அந்தப்" என்பதை அங்காதுமட்டுமல்லவென்பதையும்; பிரம்மம் கீழ்ப்படிவது தென்படுகிறது. அந்தியைக் கொண்டுதான் பரமபவரை இச் சாஸ்திரத்தில் பிரயோகம் செய்து காட்டுகிறார்; யோகர்த் விசாரத்துக்குப் பிரம்மமையது விஷயமென்று, அந்தக் கொள்கையையே மனதில் ஸாமிக்கிறது; இவ்வாறு பிரமத்தைவிடக் கீழ்ப்படியும் பிரயோகமொருவையாவதால், அகமியமாகப் படிக்க வேண்டியவையென்ற தக்க சாணங்கள் போட்டுக் கொடுக்கிறது. இக்காலம் கீழ்ப்படிதல் மானில் இடம்பெறியது அநேக விஷயமான விவரத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது.

[illegible]

முன்னும் வந்ததைப் பற்றி "அதாவது 'பா ம்' இரண்டு" என்று குறிப்பிட்டு வந்த பக்கத்து வியாசியானது செயற்கு; சாத்திரப்பாத்தக உதற்பு பற்றியவென்றப் பதார்த்தவியாசியானது செய்து; அந்த வியாச சேர்மயமான, அந்த தியானம் செய்யப்பெற்றெனவென விதியை வந்து அடியாகப் பற்றியவையென வென்றபற்றத்தொன்றும் சொல்லுகின்றது; உபாயமான சத்தியத்துக்குத் தந்தியாகவென்றும், அதன் அம்சமாக அத்தியமானும், சத்தியமே தென்றும் சொல்லுகிறது; 'அ' என்னும் சொல்லுக்கு பின்வந்த அந்தப் சொப்பம் அது அநிசாரத்தொன்றும் தென்ற சொல்லும், அவை விரகப்பண்ணுதல், சகல சூட்சிரம் ஒருவன்மையும் செயற்புத்தவையுள்ள இவ்வாறியுள்ள சம்பவச் சேர்மே சொல்லுகின்ற தென்ற சொற்குறி; பிரம்மவியைத்து அநிசாரி யுண்டெனவென்ற சூட்சிரம். 'அத' என்னும் சப்தம் தென்றையும் இரண்டு என்னுமையும் விராசுதனத்தொன்றும் சொல்லுகிறது; தென்ற சம்பவம்

9. சிவபிரதீபனை சங்கீரகம்

இது மிகக் கடினமானது; சரஸ்வதி மூங்கித் தரையில்லாது; அந்தந்தச் சரிதனைப் பிராணசனையு் அதுபலவண்ணையு் இவ் அபிமானம் பாராட்டாமல் மணிக்ஞ்சுந்திப் போல இதுதல் - தெருஞ்சுந்திகுஞ்சுந்தி இவ் பதினாறு தரிசனங்களின் சொருபுகள் பிராமணயுகத்தாகச் சொல்லப்பட முருஞ்சென்ற. இவ்வில் உச்சரிக்கப்பட முருஞ்சுந்தி கிராதசனத்தின் விநியசனையப் பரித்தால் மாவருணைய அநிசயமான கரிசனசக்தியு் தானசக்தியு் இயற்றும் திராமணம் சித்திரிப்பதில் போலப் புலப் படுகின்றன. இவ்வாறு தானசபலவருண் செல்ல (Cowell) என்பவருக் கார் (Gugar) என்பவரும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இதற்குள்வெள்ளுருத் வியாசத்தியானம் இருந்திருந்தே ஒருவர் சொல்லக் கேட்கமுடிகுஞ்சே. ஆனால்: அது கிடைக்கவேண்டுமென்று வாய்முகத்திற் செல்லுமறு துறையுருகின்றன. இவ் விகரிக்கப்படமுருஞ்சுந்தி அசிக்ஞ்சுந்தி:—

[illegible]

9. தாது வீர்த்தி

ஸ்மிரதி பந்தனைனைச் செய்த
மிறகு போர்த்தந்தனை வளைந்தபொரு
டறி, மிறகுச் சிற்பிநியாவிரக ரூப
மான விரகரத்தின் மிகக் கனமான
பத்துவைக விரகரத் தாதுகளுக்கு
பத்துவருடைய உதவியைச்சொல்லு சய
னன் விருத்திபெறுதிரு. இந்த வடிவம்
இதனால் துவக்கத்திலும் இறுதியிலு
முள்ள பத்தியக்களிலுமும் இத்தியக்களி
லுமும் தெரியவருகிறது. இதற்கு

தற்போது கையாண்டுள்ள இரண்டு கிராமியப் பகுதிகளில் குண்டுக்கு சம்பந்தமாக இரண்டையே கையாண்டுள்ளதாகத் திட்டித் தீர்மானித்ததாகக் கண்டறிந்த குற்றப்பிரிவுக்குத் தெரியும்.

இந்த உத்தரவு கிரகத்திலே எட்டு மாதங்களுக்குள் விசார்பகுதியிலேயேயும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்றால் அது கிராமியப் பகுதியிலேயேயும் நடந்திருக்கின்றன, இது தெரிந்த பகுதியிலேயேயும் நடந்திருக்கின்றன என்பதைத் தவிர்ப்பதற்கு இப்போது கைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்குள், இது பகுதியிலிருந்து நன்றாக விசாரிப்பதற்காகவும், இப்போது கைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பெரும்பாலும் பாலேதான். இவ்வகை இலக்குமாயிப் பண்டிதராகச் சொல்லப்படுகிறார். ஆயிரம் இடம் காட்டாமல் வீசெதற்கும் மூலகப்பயிற்சியைச் செய்யவில்லை. இவ்வெதிரிததுபாகம் கையிலும் தெருகிறதாறாம். தைகுரிலும் அச்சிப்பிட்டதாம். இதனில் சில விபரங்கள் வீசெதற்குச் சருக்கங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேறொன்றிருத பணையகத்தையும் பயிலுதற்கு டட்டமையிலியாய

கணம் இன்றி யமையாகத் வடமொழி வியகரணமது குத்திரி, கணம், சத பாபகம், இவ்வகாளுகணம் என்னும் பாசுரு பகுதிகளாக இவ்வகாடிய பான்னி என்பவரால் செய்யப்பட்டது. அது மிகச் சமூகமானது. அதன்விருதமொழி அங்ககணம் சீராகவந்தி, மகவம் அடியெனமது யப்பட்டுத்தொழ்ந்தி யெடுத்தகாங்கம் காத்தியனமுனிவர் அத்துருவாந்தகம் என்று எழுதினர். ஆயினும், பதஞ்சுரி யமுனியார் மக வியகரண மபாபக்ய மொன்றை யெழுதி யது அச்சிறப்பித்ததனால், அத்தல் அங்குபதி யாகவிடுகின்றது. இம் பித்தயகம் காணுதல் காண் மேலெழுதப்போன; பாபுக்கண்டம் அபிப்பிராயம் மகந்தபொருளாகின்றது; அப்பாபக்யம்

திலிங் அபிய்யபகமவர்தினன், கெதேச வர்தகன், சித்தார்த வர்தகன் ஆகிய இவையோரே மகேந்திரய முடியரசரின் மூலம் அந்தச் சித்தார்தபொயர்த்து மந்த மதியினர் விஷயங்களைத் தெரிந்தோர்

[illegible]

THE MESSAGE

By M. R. Ry, P. M.

[illegible]

ஸ்ரீராமர் தந்தது. அப்படியே இதையும், அனைவர்க்கும் அறிவைவர்க்கும் மிகச்சிறந்த கம்பீரமுடையது. இதிலே, ஜெதமோத மிக உயர்ந்தது. இதிலே, மஃ

ஸ்ரீராமர் தந்தது. அப்படியே இதையும், அனைவர்க்கும் அறிவைவர்க்கும் மிகச்சிறந்த கம்பீரமுடையது. இதிலே, ஜெதமோத மிக உயர்ந்தது. இதிலே, மஃ

ஸ்ரீராமர் தந்தது. அப்படியே இதையும், அனைவர்க்கும் அறிவைவர்க்கும் மிகச்சிறந்த கம்பீரமுடையது. இதிலே, ஜெதமோத மிக உயர்ந்தது. இதிலே, மஃ

“கண்டதெவர் இயற்றியபாட்டினைக்
கண்ணும் தூலிற் சிலை வகைநெயர் இல்லா
கண்ணே, பால்களாகக் கண்ணெவர்
அறிதல்பூர்த்தி செய்தார். கருதி பதங்கன
டங்கிய தாமசிமரணக் கண்ணிற் கெட்ட
வகைநெயராகப் பூர்வியமாகப் பூர்த்தி
தது வரலா அந்நிலை என்னகயமாகவா
கர்களுக்காண்டல் இல்லாதார்தான். ஆத
லால், அறிதல் கையத்திரியையுட்பல
முன்று பதங்கன் உண்டாக வெகு கைம்
கன் படித்துத்தார்தான். மிக்க பிராணைப்
படிகள் கம்பீரமுடைய குரலாகிய பன்
கன் அந்நிலைபூர்த்தி செய்தார்.”

இவ்வாண்டு முன்ன கொத்தம் காலி லிருந்து ஸ்ரீ லைலங்கனாவரம் பண்டிதராக மிக சங்கீதரீதியால் அச்சுப்பட்ட டாக்டர். துருதி, அதனில் எண்களும் அத்தியாயம் முதலாம் பகுதி 15-ஆம் குத்தி யம் முதலியவர்களை அச்சகவில்கு "சாலுவா தேவதா பிராஜ்ஞாசூத்ரி" என்ற இருக் கவேணி சென்ற அந்தந்திசேனத் தரிக் கேண்டும். இவ்வுகலப்பாளனது அத்தியாயம் விட்டு இதை கல்பமாணத்

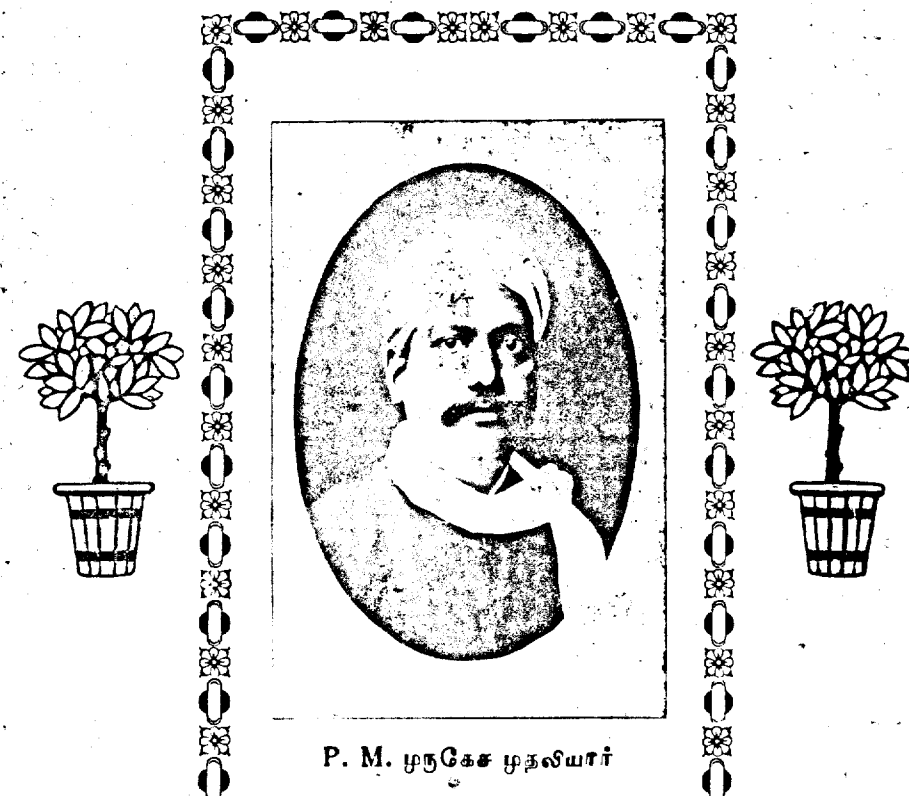
“அதாவது தம் இஷ்டமோ” முதலாக உங்கள் மனத்தில் தோன்றியிருக்கின்ற ஆரம்ப உத்தேசம், 27-ம் ஆண்டுக்குள் நிறைவேற்றப்படக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். உபயோகமான செய்திதான். சமீப பரந்திர ஜயமுனி மூலத்தில் இதை மூலவிவரமாகக் கண்டது ஆகவே இதற்கு 4-ஆம் அறிவியல்பத்தி

“இந்து நேசன்” அனுபந்தம்—1926 25

THE MESSAGE of the BHAGAVAT GITA

கிதை விடுதாது

By M. R. Ry., P. M. Murugesha Mudaliar Avergai, Madras.

P. M. முருகேசு முதலியார்

கீதையின் கேளரவம்.

பாரதப்பகுதிகளைப் பவஸ்திகைக்கெ
பனை சிறப்பும் பெருமையும் சொல்லு
படைத்தது மற்றுணைச் சொல்லு
வேண்டுமோனால், துணைவிருத்தாகிய பீஷ்
மாசாகிய அடியைச் சாப்பிடுகையில்
த்த மாண்த் துணைவிலிருக்கையில். அரண்
யில், போர்க்கை, கூப்பிட்டுத்தரும் மு
வனனாகவே விளங்கித்தருகிறது அரு
பிரபந்தமாகிய சாந்தி பருவத்தைச் சொ
ல்லாம். ஆனால், அது கிணையப்போ
ணும்கால அதுவாவ் கொண்டபு

படுவதன்றி, அவ்வளவு விலதாரமாகப் படிக்கப்பெறுவதுமன்று. மகாபாரதத்தில் அநேக கீதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆனால் 'கீதை' யென ஜனங்கள் சொல்லும்போது பகவத்கீதையையே குறிக்கின்றார்கள், 'கீதை' என்றால் பகவத்கீதை, யெனவே தெரிந்துகொள்கிறார்கள்.

அனைவர்க்கும் ஆதாரம்
இத்துக்களின் தருமநூல்கள் (மதக்கிராமம்)

[illegible]

கீதையின் பிராபல்யம்.

[illegible]

(பாக்கத்தல்) யற்குத்தின் பொருட்டிப் பரமோகிசைமல் யற்கும் செப்தெவனு ளு அதுமையம் பமயனாகும் என்பா ரு அயிசகன். 5-ஆம் அத்தியாயத் தில் கிராமம், வீதேயம், வீதேயமாம் முத லியம், 6-ஆம் அத்தியாயத்தில் குருகுடி யிய ணகன்சு இவ்வாறாகவென்கேள்விய் தற்கு அதுகாரிகென்கேளும் கணையம், 7-ஆம் அத்தியாயத்தில் இயூபா, கெபலன், யாம நலனகையன்களின் சமையனமா கவென்கேள்விய கெபலன்; 8-ஆம் அத்தியாயத்தில் வீதேயகாம அதிதேச சூய யத்தின் பசாரோ; 9-ஆம் அத்தியாயத் தில் மகிசம், சமம், மலம்களம் என் றெ அதிதிதேச பசார்த்தின்கிள் இருக் கிறகையையுபய்யிய விரகம்; 10-ஆம் அத்தியாயத்தில் அதிதிதேச பசார்த்தின்கிள் கிக்குத்தி குமென்கேள பதைய யையம் பத்தியாயகன்; 11-ஆம் அத்தியாயத்தில் தாமிரம், அராவத, இரெவனகே த் தெசிதகு ஒவ்வொரு தனையகை கன்ம செய்கம்; 12-ஆம் அத்தியாயத்தில் பசை

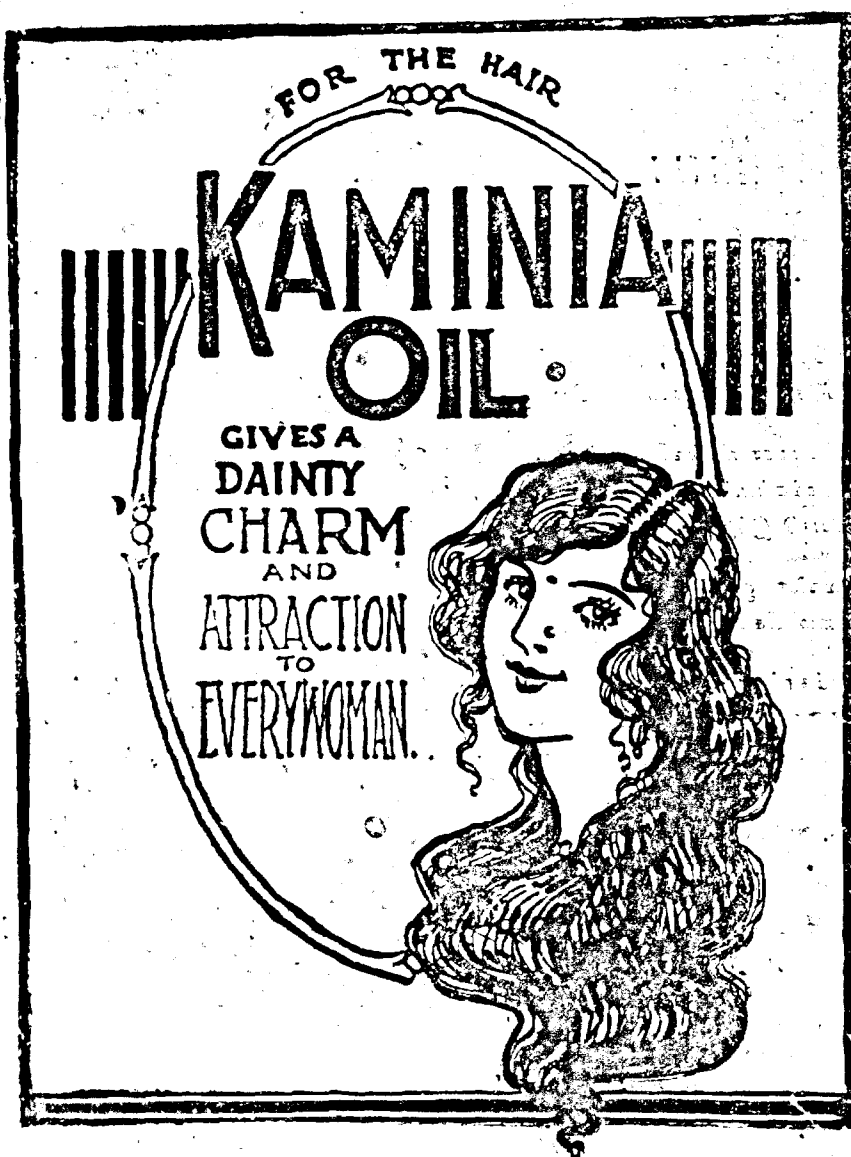
அம், அந்நவா ஒருவரை உபேந்தித்தத்
கேட்கச் செய்யும்போது, டிஹ் ஒருவருக்
கும் போருத்தம், இப்படிப்பட்ட பெரிய
விஷயங்கள் இதனில் அடக்கியிருக்கின்ற
னம். 3, 6, 10-ஆம் அத்தியாயம் பிரத்தி
யேமாவைச் சேர்ப்பது முன்னாலும், மற்றவை
அத்தியாயங்கள் 'எனது பாதகனம் உண்ட
வனவனாரும், வேதாபாசம் இல்லாமல்,
பிரதேசம் பிரதேசம் தேசியமும், பரிசு
பிரதேசம் முலாவா தன்கனில், பாதிசய
யில்லாமல் இத்நாசு' உம் லிப்கன்களில்
அக்கவையுத்தேதவா உலையாக இருக்
கும் பாதகனத்தில் கிழக்கு மேற்கு

[illegible]

ck Street, G. T. MADRAS.

No. 37, Adiappa Natch Street, G. T. MADRAS.

[illegible]

பலாம் உத்திவிற்கும் மீட்டர் பத்திண்ணை தூள் எழுதுவது:—காமியர்
சேந்தரப்பால் உபயோகிக்கும்படி டாக்டர்கள் எனக்குச் சிபார்சு செய்திருக்கின்
எனக்கு லுண்ட்ரூட்டி. வி.பியோலி மூலமாக அனுப்புகைகள்.
ஒவ்வொன்றைக் கர்னல் பகதூர் அம் டிம் ஜப்பகதூர் அணி எழுதுவது:—
உம் முறையே ஒவ்வொரு டுண்டு அனுப்புகைகள்.

செயற்கு செலப்பக்காவிலிருந்து மீட்டர் பிரோஸ்கார் எழுதவது—ஒரு வியாபாரியிடமிருந்து உமது காமீனியா தைலத்தை வாங்கி உபயோகித்தேன். கூடத் தலவனங்கள் இத்தலைமே சிறந்ததெனக் கண்டேன். ஆகவே தயவுடன் தீபுட்டிகளை வி. பி. போர்ட்டில் அனுப்புக.

வேய் அரண்மனையிலிருந்து வெய் நவாப் எழுதுவது —கூடிய சீக்கிரத்தில் எம்க்கு இரண்டு டஜன் காமினியா தைலம் அனுப்புங்கள்.

தென்காவாது, மெண்ட், பிராட் ஸ்டீபெரிலுள்ளக். ரோஜஸ்ஸைச் சேர்ந்த பிராட் ஸ்டீபெரில் ஹைலிஸ்து மியாட் எக்வர் எழுந்ததன்மூலமாக கத்தரிகம் விலாபட்டியும் வந்து சேர்ந்தன. தைலங்கூர் காவலாதனம் அடங்கிய பட்டியம் ஈன் இரண்டாம் ஸாவதனமாகவே வந்தன. உமது கத்தர் தைலம் மிக நேர்ந்தியான தாயிருப்பதைத் தெரிவிக்க சதுஷ்டி யடைகிறேன் மற்றும் வேண்டிய சபிதாக்கு எழுதுகிறேன்.

கொச்சின் ஸைனாவிலிருந்து மிஸ்டர் ஜி. கவோசி எழுதுவது:—என் நிலையர் தினத்தோறும் உதிர்ந்தவாறே யிருக்க, அனேக கைவல்களை யுபயோகித்தேன். ஆனால் காமினியா தைவமே குணத்தைக் கொடுத்தது.

மனோஹரமான புஷ்பங்களே,

மனோரமயமான சுவாஸீயைத் தருவது, இறக்கப்பட்ட புட்டியி
 லிருந்து வரும் கசந்தத்திற்கு முலம்

ஆட்டோ திப்பஹார்

மெரீஸ் டர் 6.

வகைமரண வரலையைப்பிட்டுத் துப்ப பாருங்கள். உங்களுடைய கை குட்டையில் இரண்டொரு தாளி விட்டுப்பாருங்கள். 4-ம் மணிசேரம் அப்புற பிட்டுப்போதிலும் புஷ்பங்களின் புதிய சுவண்ணமே மேலிட்டிருக்கும்.

ஆட்டோ தீயல்புறாரில் திரவ (பூம்பூரூபம்) சம்பந்தமான தேதுமில்லை. புழப்ப ஐாதிதன் ரஸமே சலிநான ளிலயில் செளகரியமான புட்டிகளில் அடைத்துச் சேமிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அழகிய கூந்தல்

இவ்வொரு ஸ்திரீயின் சந்தோஷமும் சோழமும் ஆக இருக்கவேண்டும். இவை எத்தனை ஸ்திரீகளிடம் இருக்கின்றன?

உள்ளாய், வண்டியிருக்கவேண்டுமானால், கூடத்ல் மிருதுவாயிருக்க வேண்டும், பட்டினம்போல் மழுமும்பாயிருக்க வேண்டும், பனபனப்பும் இணைவுகொண்டு அடர்ந்தியாயிருக்க வேண்டும்.

வெகு காலமாகத், கோரிக்கொண்டிருப்பதும் மகோன்னதப் பரிசா
யிருப்பதும் ஈ உத்தரின் நிலைமையை ஜாக்கிரதையாகப் பாதகாத்துக்
கொண்டிருக்கிறாராம். இதற்கு உபயோகிக் வேண்டுவது

கா நியா தைலம் ரிஜிஸ்டர்டு.

(கூத் தலுக்காக)

புதுமுத்தூர் இது கூடநங்கு வண்புரைப் தருவது ; ஆலின் எல்லா நூல் இலையையேதெல்லாம், சிவசைத் சேந்தை எந்தோரோடே நீதித் தீயில். கோமான் தான்மயமாயதாற்றித் தந்தோரைகாசித்திற்புரோசான் மயப்பட்டுவெளியொலுமன் செய்து. கொன்னவன். அதன் பிராணிகள்தன்மை கோமான் அடியும் ; மயிர் வளர்வதற்கு இது உபகாரமாயிருப்பதன், உய்தலின் வண்புரித்தற்குப் பழுது வராதபடி பாதா காக்கும் வேல்தன் உதிர்த்துமயப்பாருள் கூடுதல் அடர்த்தியும் ஆரோக்கியமுமாக ஐ-கலி-புத்திரி புகாசிக்கொன்.

புட்டி 1-க்கு வீலை ரூ. 1—0—0 தபாற் கூலி அரை ரூ.

3 புட்டிகளுக்கு , ரூ. 2-10-0 ,, அணு 12.

அடியிற் குறித்த அத்தாட்சிப் பத்திரங்களை வாசியுங்கள்:—

மிஸ்டர் ஓட்டிருஷ்ணபிரீதி ஜயர், நாகர்கி, எழுதுவது:—உங்களுடைய சாரினிபாசைலத்தைப் பார்க்க எனக்கு மிக்க சந்தோஷம், மாதிரிக் கேட அனுப்பிய தைலம் மிகவும் நன்றியுருந்தது. அத்தலை மாதிரியையடிப் போடுத்த நான் பெரும் பலனடைந்தேன்.

௧-2-1926-ல் கொடொம்புப்பாணைச் சேர்ச் சென்றபிறகும்கு
 டுஜே.டி. ஜெண்டெனென் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. அங்கு வந்தால் என்
 டிசென்ட் ஸ்டீவின்சன் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு உட்பயிரி
 யுடைய குணங்களை என்வகையிலும், அந்நிலை எங்கும்கூடும்
 அறியும், என் மனவி 8 குணங்களை அறியவாய்வும்கூடும் அவ
 யுடைய மழை மனம்கூடும் என்வகையிலும் அறியவாய்வும்கூடும்
 உணர்வியல் வந்து இழங்குகிறது. இதை என்வகையிலும் வந்து நம்ம்கூடும்
 உணர்வியல் வந்து இழங்குகிறது.

பாத யுபயோகித்ததினால் எனக்குப் பலன் மிகுதி. இத்தலைத்தைச்
அதனால் எனது ரோம வியாதி நவாரணமாகும். கூடிய துரிதத்தில்

சுமார் ஐதலம், தில்பஹார் கூர்ந்தல்வளர் ஐதலம் ஆகிய இவ்விரு ஐதலம்

புட்டியிற் பந்திலங்கும் பூங்காவனம்

ஆட்டோ திப்பஹார்

இது மூக்கைத் துளைக்கும் சுவாஸநையல்.
மனோஹாரத்தையும் மனோ ஈம்யித்தையும்
தரும் திவ்யமான வாஸனீ. போடல் 30-
ந்மவ்யங்கத்தின் அந்நம்முச்சத்தியம் ஈன்கு
தெரியும். இப்போதே ஒரு சிறிய புடிப்பு வாஸ
நீ. அதாவது அனீஸித் குரியவாறிற்கும்.

பெரிய பட்டி ரூபா 2—0—0

எதிர்ப்பு எதிர்ப்பு 1-4-0

மீடியம் புட்டி 0--12--0

சிறிய பட்டி 0-8-0

0-10-0

தபாற் கட்டணம் 0-6-0

The Anglo-Indian Drug & Chemical Co.,
285, The Market, BOMBAY.

JL
 2024/11/20/31
 2024/11/20/31